

Giới thiệu Nữ Hoàng Lạnh Lùng

Nó là nữ hoàng lạnh lùng và tàn nhẫn của thế giới ngầm. Nó có một quá khứ phải chịu nhiều đau thương. Liệu rằng trái tim đã hóa đá từ lâu sẽ lại rung động?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu

Nguyễn Thị Gia Hân(Victorya-nó, thường được gọi là Tory): là người thừa kế của tập đoàn Nguyễn Gia đứng nhất thế giới về sự giàu có và quyền lực không ai sánh bằng. Là một hotgirl nổi tiếng với đôi mắt nâu long lanh, mái tóc tím đầy sức hút, khuôn mặt lạnh, điềm tĩnh ít nói(với gia đình và bạn bè thì ngược lại). Thông thạo mọi loại súng, ám khí, phi tiêu, kiếm, đai đen đủ các loại võ. Là đại bang chủ bang Queen.

Trịnh Linh Nhi(Julia-cô, thường được gọi Juli): là người thừa kế tập đoàn Trịnh Gia đứng thứ tư thế giới. Là một hotgirl với vẻ đẹp trong sáng, đôi mắt đen, mái tóc nâu đỏ, dễ thương hiền lành(là lúc chưa đụng chạm đến chí, thử đi sẽ biết mùi). Thông thạo mọi thứ giống nó nhưng không bằng. Là nhị bang chủ bang Queen.

Hoàng Ngọc Ánh Vy(Lucya-nhỏ, thường được gọi là Lucy): là người thừa kế tập đoàn Hoàng Gia đứng thứ năm thế giới. Là một hotgirl với vẻ ngoài nhí nhảnh, hồn nhiên, mắt đen, tóc hồng nhẹ, lúc nào cũng cười cười nói nói(chỉ vậy thôi chứ ai đụng vô chỉ coi. Chết). Thông thạo mọi thứ như cô. Là tam bang chủ bang Queen.

Trần Gia Huy(Kelvin-hắn): là người thừa kế tập đoàn Trần Gia đứng nhì thế giới. Là một hotboy nổi tiếng với vẻ lạnh lùng, ánh mắt sắc lẹm, tóc đỏ, ít nói(chỉ với người dung). Thông thạo mọi thứ. Là đại bang chủ bang King.

Bùi Minh Quân(Kaze-anh): là người thừa kế tập đoàn Bùi Gia đứng ba thế giới. Là một hotboy với nụ cười ấm áp, ánh mắt hiền, tóc đen, dễ gần(như cô thử đụng đi biết cảnh). Thông thạo mọi thứ nhưng không bằng hắn. Là nhị bang chủ bang King.

Ngô Nhật Nam(Win- cậu): là người thừa kế tập đoàn Ngô Gia đứng thứ sáu thế giới. Là một hotboy với vẻ trẻ con, đôi mắt tinh nghịch, tóc nâu, quậy phá(muốn banh trường thôi). Thông thạo mọi thứ như anh. Là tam bang chủ bang King.

Nguyễn Hoàng Phong(Royce-anh của nó): là chàng hoàng tử trong mơ của biết bao cô gái. Mắt đen, tóc vàng, nụ cười ấm, mặc chứng "cuồng em gái" lúc nào cũng bảo vệ nó một cách thái quá. Là người dạy nó mọi thứ. Là bang chủ bang Dark.

Nguyễn Minh Đăng - Nguyễn Minh Đức(Ken-Ren) anh em sinh đôi, là em nuôi của nó. Được nó dạy cho mọi thứ, là cánh tay phải và cánh tay trái đắc lực của nó. Quản lý của bang Queen.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Chuẩn bị

Video trên tặng mọi người. Mong mọi người sẽ ủng hộ truyện của mình.

Rengggggg.....Rengggggg.....Rengggggg

Chiếc đồng hồ kêu lên và không có chút thương tiếc nó đã cầm chiếc đồng hồ đó lên và phang thẳng em nó vào tường làm em ấy vỡ tan tành (ác dễ sợ). Định ngủ tiếp thì có một vật thể ám nóng đã bỏ lên người nó, lấy những chiếc móng vuốt bé nhỏ khều nhẹ lên mặt nó.

- "brừ.....brừ.....brừ....."

- "Luea..... em tính cào nát mặt chị luôn hả? Được rồi... chị dậy chị dậy."

Cuối cùng nhờ sự kiên định cộng với sự "dịu dàng" của Luea đã khiến nó phải bò xuống giường.

Giới thiệu cho mọi người biết thật ra Luea chính là một con sư tử trắng được nó nuôi từ khi em mới lọt lòng nên rất gắn bó với nó.

Léch đi làm VSCN xong xuôi nó xuống nhà ăn sáng với Luea-do đang ở một mình. Đang rửa chén bát thì điện thoại nó reo lên.

You were the shadow to my light

Did you feel us

Another start

You fade away

Afraid our aim is out of sight

Wanna see us

Alight

Where are you now

Where are you now

Where are you now

Was it all in my fantasy

Where are you now

Were you only imaginary

Faded - Alan Walker

- "Alo mama, có chuyện gì vậy?"

- "Mai con phải đi học, mama đã đăng kí cho con rồi. Trường Royal. Biết không"

- "Sao lại phải đi học. Con không muốn."

- "Không muốn cũng phải đi đây là quyết định của ông, con cái không được đâu."

- "Mamaaaaaa..."

- "Yên tâm có Julia và Lucia đi chung với con mà. Vậy nha khi nào rảnh pama sẽ qua thăm con."

- "Dạ bye mama. "

Tâm trạng của nó hết sức nặng nề sau khi nói chuyện với mama xong. Pama của nó đang ở Anh lo chuyện công ty, nó trốn về đây để có thể đi chơi, ai dè ông lại kêu nó đi học. Khóc không ra nước mắt nó gọi cho hai nhò bạn "chí cốt" của nó.

We clawed we chained

Our hearts in vain

We jumped

Never asking why

We kissed

I fell under your spells

A love

No one could deny

Don't you ever say

I just walked way

I will always want you

I can't live a lie

Running for my life

I will always want you

Wrecking ball - Miley Cyrus

- "Alo"

- "Juli tao nè."

- "À Tory sao nhận "thánh chỉ" rồi có phải không? "

- "Mày cũng nhận rồi hả."

- "Ukm. Con Lucy cũng vậy, nó đang đập nhà tao nè."

- "Thôi kêu nó dừng lại đi rồi qua nhà tao tính."

- "Ukm."

15 phút sau.

- "Huhuhu Toryyyyyyyyyy....."

- "Hà"

- "Mai đi học kìa. " (t/g: đi học thôi mà có gì lớn lao đâu.)

- "Tao biết, nín đi."

- "Rồi sao mày kêu tui tao qua có gì không?"

- "Dù sao mai cũng học thì thôi đi shopping coi như xả stress sẵn chuẩn bị cho ngày mai luôn."

- "ukm vậy đi."

Thế là nó xuống gara lấy một em mô tô mà nó yêu thích rồi chạy ra ngoài cùng hai nhỏ bạn. Chạy trên đường như ma đuổi ai nấy đều phải nhường đường cho tụi nó chạy không là vào quan tài như chơi.

Tới trước trung tâm thương mại Sài Gòn tụi nó bước vào với biết bao nhiêu là ánh mắt nhìn theo, những lời khen chê tụi nó, tụi nó không bận tâm bởi ở Anh chuyện này quá bình thường.

Lượn vài chục vòng quanh các shop đồ, quần áo, giày dép, cuối cùng tụi nó cũng dừng lại tại một quán ăn. Nhân viên ở đó thấy tụi nó hai mắt sáng rực, người vào đồ ăn thì mỗi người một kiểu nhìn rồi những lời khen chê lại vang lên, ngoài tai tụi nó hết.

Một nhân viên bước tới và hỏi.

- "Các cô muốn dùng gì?"

- "Cho tôi một phần gà rán, một phần takoyaki, một pizza hải sản, một kem socola, một pepsi, cảm ơn." Nó nói

- "Cho tôi một phần sushi, một phần gà rán, một pizza rau củ, một kem vani, một kem dâu, một kem soda. Thanks." Cô nói

- "Cho tôi một mì ý, 2 pizza hải sản, 2 phần gà rán, 1kem vani 1kem socola, 1 trà đào, 1 pepsi. Thank you." Nhỏ nói

Nhân viên đó ghi không kịp những món tụi nó giờ luôn ai cũng bắt ngờ khi những cô gái nhỏ nhắn như vậy mà lại ăn khủng như thế.

Đang thưởng thức kem thì nó nảy ra ý.

- "Tối nay bar không?"

- "Đi chứ lâu rồi không đến. Không biết hai nhóc kia làm ăn sao rồi." Cô nói về mặt hào hứng như đang âm mưu gì đó.

(Julia: ơ hay tui vô tội mà.

T/g: xin lỗi em không tin chị.

Julia: người dâm

T/g: "xách dép.....chạy")

- "T... ừ.....ừ.....(đi chứ đi chứ) Nhỏ vừa ngón hết đồng kem vừa nói

- "Mày ăn xong rồi hãy nói." Tôi thờ dài nhìn nhỏ.

- "Vậy thôi giờ về tối nay qua nhà Tory rồi đến bar. "

Tối đó 7 giờ tại nhà nó.

- "Mày làm gì lâu vậy" nhỏ bực bội vì bị cho ở ngoài chờ.

- "Tao có chút việc. Thôi đi"

Thế là tụi nó mỗi đứa phóng một chiếc mô tô chạy như bay đến bar.

Tại bar Nila (là bar của nó nhưng chỉ là một chi nhánh nhỏ, trụ sở chính ở Anh). Tối nay tụi nó diện đồ khá chất.

Nó áo cúp ngực viền bằng đinh và gai, áo khoát đính gai đậm chất rock, quần legging đen, đôi boots cao, tóc thả hơi uốn phần đuôi. Mu bàn tay có hình xăm riêng của nó khi ở bar.

Cô thì diện một chiếc đầm body đen ôm sát cơ thể lộ ra những đường cong tuyệt vời, áo khoát da, đôi boots cao tới mắt cá, tóc buộc hờ. Nhìn nữ tính nhưng vẫn đậm chất. Mu bàn tay cũng có hình xăm riêng của cô khi ở bar.

Nhỏ áo laptop trắng có chữ Girl to màu đen, áo khoát converse, quần đùi để lộ cặp chân trắng, giày cổ cao, tóc búi cao nhìn rất cá tính. Mu bàn tay cũng có hình xăm riêng của nhỏ.

Tụi nó vừa bước tới cửa thì hai tên bảo vệ chặn lại.

- "Đây là nơi cho người lớn không phải cho các cô tập tành ăn chơi đâu, về nhà ngủ đi."

- "Tránh ra." Giọng băng lãnh vang lên làm hai tên bảo vệ khẽ run người nhưng vẫn giữ bình tĩnh.

- "Tôi nói ba cô về đi."

- "Tránh ra không được trách."

- "Cô làm gì chúng..."

Chưa nói hết câu tên bảo vệ đã nắm đo ván dưới đất, đang thuận thế nó cho tên còn lại nằm chung cho vui. Gì chứ cản đường nó đồng nghĩa với việc tên đó chán sống.

Thấy nó sắp nổi điên cô nhanh chóng nói.

- "Gọi thằng Ken với thằng Ren ra đây."

- "Đứa nào dám gọi tên tao như vậy.....hả....." Ken ra ngoài xem thử coi ai cả gan dám làm loạn thì (đơ người)....."đại tỷ, nhị tỷ, tam tỷ ba chị mới ghé"

- "Mới ghé cái nhóc đó không thấy Tory đang nổi giận sao?"

- "Đại tỷ bớt giận để em dạy lại tụi nó nha."

Thấy Ken đang năn nỉ người đã đánh mình, hai tên bảo vệ lò mò bỏ dạy hỏi.

- "Anh hai....đây là...."

- "Ba người này là tam bang chủ của bang này đây còn không mau xin lỗi."

- "Đại tỷ tụi em có mắt như mù không biết đại tỷ mong đại tỷ rộng lượng bỏ qua."

- "Đứng lên đi"

- "Đa tạ đại tỷ."

Nói rồi tụi nó bước vào trong, hiện tại có rất nhiều ánh mắt đang nhìn tụi nó. Mỗi người một vẻ, mỗi người một phong cách nhưng lại rất đẹp.

Tiến vào sâu tụi nó dừng lại tại một căn phòng, nó dùng thẻ mở cửa bước vào, trong đã có Ren đợi sẵn. Thấy tụi nó bước vào Ren cúi người chào.

- "Đại tỷ nhị tỷ tam tỷ mừng ba chị trở về."

- "Ukm dạo này thế nào, có gì đặc biệt không?"

- "Sau khi ba chị đi có nhiều băng nhóm đánh chúng ta, tụi em đã quyết ổn thỏa. Có nhiều băng nhóm được thành lập, trong đó có King-băng được cho là mạnh nhất, đứng đầu là Kelvin sau có hai người là Kaze và Win, tuy là băng mới nhưng được đánh giá rất cao."

- "King.....Kelvin.....được rồi ra ngoài đi."

- "Dạ. Ba chị có muốn uống chút gì không?"

- "Như cũ đi."

- "Dạ."

- "Hai năm, cũng khá lâu nhỉ." Nó cười nhạt.

Sau khi uống xong tụi nó ra về chuẩn bị mai đến trường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ngày đầu

Sáng hôm sau, những tia nắng bắt đầu lộ dạng, trong một căn phòng của ngôi biệt thự, có một cô gái đang yên giấc nằm cuộn tròn trong lòng chú sư tử trắng, nhìn thật yên bình, bỗng....

I need you, that I need you

I need you, that I need you

I need you, you, you, you, you, you

I need you, that I need you

I need you, that I need you

I need you, you, you, you, you, you

You, you, you

I need you the most

I gave you the key when the door wasn't open, just admit it

See, I gave you faith, turned your doubt into hoping, can't deny it

Now I'm all alone and my joys turned to moping

Tell me, where are you now that I need you?

Where are you now?

Where are you now that I need you?

Couldn't find you anywhere

When you broke down I didn't leave you

I was by your side

So where are you now that I need you?

Where are you now that I need you?

Where are u now - Skrillex, Diplo, Justin Bieber

- "Alo"

- "Mày còn tỉnh ngủ tới bao giờ hả?" Giọng của nhỏ vang lên.

- "Còn sớm mà"

- "Nhưng tại mình phải vô trường trước chứ không lát hồi có nhiều học sinh mệt lắm."

- "Vậy mày đi trước đi."

- "Ồ hay, mày nói vậy cũng được nữa hả?"

- "Ừa bình thường mày thích được chú ý lắm mà, bộ hôm nay uống lộn thuốc hả?"

- "Mệt quá xuống mở cửa cho tao với Juli đi." Tút....tút.....tút.....

Hôm nay nhỏ chết chắc. Không ai dám phá giấc ngủ của nó trừ Luea (vì em nó là thú cưng của chỉ có tính cũng rất bá đạo nên đâu sợ ai) vậy mà giờ nhỏ dám làm vậy. Nhỏ hôm nay phải làm vật thể mạng rồi.

Xuống nhà với tâm trạng không thể nào xấu hơn được nữa. Nó thấy nhỏ chỉ muốn bay vào xé nhỏ ra thôi (t/g chị oi bình tĩnh).

- "Tại bây có nhất thiết phải phá giấc ngủ của tao không hả? Tao đau rảnh rồi như tại bây có biết hôm qua tao thức tới mấy giờ không hả?" Máu dồn lên tới não.

- "Xin.....in.....l.....ồ.....i.....tại.....tại....."

- "Tại con khi. Bực mình à."

- "Thôi mà Tory bỏ qua cho Lucy lần này đi. Mày mà tức lên có nước nó chết."

- "Đúng đó. Ha....ha....ha"

- "haizzz...."

Sau khi đã vào nhà nó giao việc cho kẻ vừa mới phá giấc ngủ quý báu của mình.

- "Làm đồ ăn sáng. Tao xuống không có đừng trách nha."

Cô và nhỏ lạnh toát mồ hôi lạt đật chạy đi làm đồ ăn sáng chứ không để nó giận nữa là không xong đâu.

Hôm nay đi học nên tại nó mặc đồng phục của trường. Áo sơ mi trắng, váy caro đỏ, chiếc cà vạt cùng màu, ở cánh tay trái có logo của trường.

Nó theo phong cách bụi pha chút rock với đôi boots đen, nón vành cói đen, thêm vài cái vòng đinh ở cổ tay, thêm chiếc tai nghe beats, mái tóc tím buộc sang một bên nhìn cực chất.

Cô thì theo phong cách nhẹ nhàng giày búp bê, lắc hoa tuyết, tóc thả nhìn rất dịu dàng và nữ tính.

Nhỏ thì thêm đôi giày nike cổ cao trắng cá tính, chiếc đồng hồ casio g-shock cùng màu, thêm cái nón len nhìn nhỏ cực cá tính.

Đến trường bằng chiếc siêu xe của nó ai cũng ngược mắt nhìn, người ngưỡng mộ, ganh tị.... thật phiền.

Vừa bước xuống xe là đã có hàng vạn câu hỏi vang lên.

- "Ai mà đẹp quá vậy."

- "Xinh vãi."

- "Có bạn trai chưa bạn ơi."

- "Xinh ở đâu thấy ghê."

- "Chưa bằng một nửa của tao."

Tụi nó nghe mà nhức cả đầu. Cảm thấy khó chịu khuôn mặt của nó đã lạnh nay càng lạnh hơn, ai cũng có thể thấy nó đang khó chịu tới mức nào.

Tụi nó bước vào phong hiệu trưởng, vừa bước thái độ của nó thay đổi hẳn.

- "Papa. Nhớ papa quá đi." Nó mừng rỡ chạy lại ôm người đàn trung niên đang ngồi trên bàn làm việc.

- "Ái chà con cũng biết tới sự tồn tại của ông già này sao."

- "Papa xin lỗi. Con không có ý đầu tại dạo này con bận mà."

- "Thôi bớt nịnh ngọt ông già này đi. Mama cũng nhớ con lắm khi nào rảnh nhớ thăm ông bà già biết chưa."

- "Yes sir. Hihi"

- "Dạ cháu chào bác."

- "Julia và Lucia xem tí ta không nhận ra hai đứa càng ngày càng đẹp. "

- "Bác quá khen."

- "Papa tụi con học lớp nào?"

- "11A. Học cho đảng hoàng biết chưa."

- "Dạ tụi con xin phép."

Chào papa nuôi nó xong tụi nó ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa nó đã trở lại trạng thái cũ - lạnh lùng. Cát bước tới lớp 11A tụi nó gặp được cô chủ nhiệm ở đó.

- "Ba em là học sinh mới đúng không?"

- "Dạ phải." Nhỏ lém lỉnh trả lời.

- "Chào ba em cô là GVCN lớp 11A - Quế Chi, rất vui khi được gặp các em. Hi vọng các em không thấy ngỡ vì ngôi trường mới." Cô cười hiền.

- "Dạ."

Nói rồi cô vào lớp.

- "Học sinh.....NGHIÊM." Giọng lớp trưởng đồng dục.

- "Các em ngồi đi. Hôm nay lớp chúng ta có ba bạn mới các em giúp đỡ các bạn nhé."

- "Cô ơi là bạn trai hay bạn gái vậy ạ?" Hs 1

- " Là gái."

- "Xinh không cô." Hs 2

- "Tự đi mà chiêm nghiệm. Các em vào đi."

Tụi nó bước vào trước sự ngạc nhiên của cả lớp.

- "Ê là mấy bạn hồi nãy nè." Hs 3

- "Xinh phết." Hs 4

- "Bạn ơi làm bạn gái mình đi." Hs 5

- "Xinh chỗ nào, bây bị mù hết rồi à." Hs 6

- "Thôi thôi các em cho bạn giới thiệu đã chứ. Nào ba em giới thiệu về mình đi." Cô Chi đứng ra ngăn.

- "Hellu các bạn mình là Hoàng Ngọc Ánh Vy cứ gọi mình là Lucya rất vui khi làm bạn với mọi người, hi vọng các bạn có thể giúp đỡ nhiều hơn. Hihhi." Nhỏ nở nụ cười tươi hết mức đám con trai trong lớp hò hét inh ỏi.

- "Chào mình là Trịnh Linh Nhi cứ là Julia nếu muốn. Hân hạnh." Gắn gọn nhưng cũng đủ đón tim bao chàng.

- "Nguyễn Thị Gia Hân - Victorya. " Nó vẫn về lạnh lùng đó.

- "Rồi các em về chỗ ngồi nhé. Để xem Hân em ngồi kế Huy, Nhi em ngồi kế Quân, Vy em ngồi kế Nam nhé. "

- "...../ạ/vâng ạ."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bạn cùng bàn

Tụi nó được cô chỉ điểm vào ba bàn cuối lớp, kéo nhau xuống nhận chỗ ngồi.

Julia-Kaze

Bước tới bàn cô liền nở nụ cười tỏa nắng.

- "Xin chào mình là Linh Nhi cứ gọi là Julia, hi vọng bạn có thể giúp đỡ nhiều."

- "Chào mình là Minh Quân cứ gọi là Kaze, được một quý cô xinh đẹp như thế này ngồi chung là vinh hạnh của mình. Hi vọng chúng ta có thể hòa thuận." Anh đáp lại cô một nụ cười tươi.

Không gian xung quanh hai người bây giờ là một màu hường đầy nắng từ nụ cười của hai người.

(T/g: gato quá ak.

Julia-Kaze: chứ sao)

Lucya-Win

Nhỏ bước xuống bàn thấy người con trai cùng bàn đang game và hơn thế là đang gác chân chỗ của nhỏ. Nhỏ liền gọi.

- "Bạn gì ơi cho mình vào chỗ ngồi với."

- "Cô là ai? Sao lại tới chỗ này? Tới chỗ khác mà ngồi."

- "Cô kêu tui xuống đây chứ bộ. Tránh ra cho tui ngồi."

- "Ồ hay cô.....tôi không tránh. Làm gì nhau?"

- "Để xem tôi làm gì."

Không thương tiết nhỏ đá một phát cậu văng thẳng vào tường, đầu u một cục.

- "Cô.....cô.....cô điên à?"

- "Ai biểu không cho tôi ngồi làm chi. Tránh ra."

- "Cô.....được lắm, cô chò đó."

- "Tôi lúc nào cũng sẵn sàng."

Nhỏ còn le lưỡi thách thức cậu, đúng là chọc cậu tức điên mà.

Victorya-Kelvin

- "Cho tôi vào ngồi được không?"

- "....."

- "Tôi hỏi là tôi vào ngồi được không?"

- "Được."

- "Gia Huy - Kelvin, hân hạnh."

- "Gia Hân - Victorya, tôi cũng vậy."

Trong đầu nó và hân bây giờ đều suy nghĩ một. "Án tượng đầu không tệ". Thế là mỗi đứa một việc, nó nghe nhạc, hân ngủ, cô và anh selfie kỷ niệm ngày đầu gặp nhau, nhỏ thì ăn vụng lướt face, cậu thì cày game. Thế nào đã hết hai tiết đầu, nhỏ đề nghị.

- "Tory, Juli xuống căn tin đi, đói quá."

- "Cũng được. Tory mày đi không"

- "Sao cũng được."

- "Vậy nếu không phiền tui tui theo hộ tổng ba cô được không." Tụi hân bước tới.

- "...../sao cũng được/cái tên này á, cóc cần."

- "Vậy đi."

Ở căn tin.

Tụi nó và tụi hân vừa xuống tới căn tin cả căn tin rộ lên hiệu câu hỏi.

- "Sao ba người hỏi sáng lại đi chung với ba hoàng tử vậy."

- "Ba hotgirl hỏi sáng kia"

- "Kelvin ơi em ở đây."

- "Kaze ơi làm bạn trai em đi"

- "Win à em không thể sống mà không có anh được."

Vân vân và mây mây.....

Tụi nó và tụi hân chẳng dư sức quan tâm tới đám người kia. Giờ ăn là quan trọng nhất.

- "Ba cô muốn ăn gì?"

- "1 hamburger, 1 sandwich, 1 kem sôcôla, 1 sinh tố dâu, cảm ơn." Nó

- "1 sandwich, 1 bánh kẹp, 1 phần cơm chiên, 1 kem vani, 1 kem sôcôla, 1 k dâu, 1 pepsi, thanks." Cô

- "2 phần cơm chiên, 2 sandwich, 2 hamburger, 1 sinh tố bơ, 2 kem trà xanh, 1 kem sữa, 1 7up, thanks nhiều." Nhỏ

- "Ăn lắm thế." Cậu than thở sau khi nghe 1 tràn các món mà tụi nó gọi.

- "Kệ tui liên quan gì đến anh. Mau đi mua đi nhanh lên."

Thế là tụi hân vào lấy thức ăn. Tụi nó ngồi chờ. Rồi đột nhiên có hai chàng hotboy xuất hiện chạy đến ôm chầm lấy nó.

- "Đại tỷyyyyyyyyyy."

- "Thôi đi nịnh vậy đủ rồi."

- "Hihihi tui em có nịnh gì đâu."

Sau khi Ken và Ren tới cả căn tin lại rộ lên.

- "Hai hotboy lớp 10 kia. "

- "Dễ thương quá."

- "Đẹp trai quá đi."

- "Quen với ba hotgirl mới vào hả ta."

Bla.....bla.....bla.....

- "Sao học lớp nào?" Cô hỏi

- "Dạ 10A thừa nhị tỷ."

- "Có làm quen được em nào xinh xinh chưa?" Nhỏ tình nghịch nghẹo.

- "Không có đâu tam tỷ."

Nó chỉ cười thầm về cuộc nói chuyện của tụi nó. Cuối cùng tụi hấn cũng về tới với núi thức ăn.

- "Thức ăn của ba.....ủa hai nhóc nào đây?" Hấn đi lại thì thấy Ken và Ren nên hỏi.

- "Chào em tên Nguyễn Minh Đức - Ren còn đây là anh em tên là Nguyễn Minh Đăng - Ken, tụi em là em nuôi của chị Tory. Hân hạnh được quen biết với các anh." Ren đứng ra giới thiệu.

- "Cả hai đều là em nuôi hết."

- "Vâng là sinh đôi mà nên đâu thể chỉ nhận một."

- "Nè ăn đi. "

- "thank you. " Nhỏ thấy thức ăn là mắt sáng rực luôn à.

Cả đám ngồi đó ăn uống nói chuyện tới lúc reng chuông vào lớp mới bò lên lớp.

- "Nè tối nay đi bar đi coi như mừng ngày chúng ta gặp nhau." Anh đề nghị.

- "Ý hay đó." Cô kèm theo.

- "Hay đó lâu rồi chưa quẩy." Cậu chắc hấn sẽ không từ chối.

- "Mày thì sao Kelvin/Tory?" Anh và cô đồng thanh.

- "Tùy tụi bây." Nó hấn nhúng vai trả lời.

- "Thống nhất vậy nha. Tối nay 7 giờ. Mà bar nào nhi. "

- "LiNa đi." Cô đề nghị.

- "Vậy tối nay gặp nhau ở đó."

- "Okê."

Tối đó tại bar. Tụi nó đến vẫn phong cũ. Nó bụi bặm pha chút rock. Cô nhẹ nhàng nhưng vẫn đậm chất. Nhỏ thì năng động. Nhưng tụi nó vẫn tóa ra vẻ duyên dáng quyến rũ đến lạ kì.

Vào đến của hai tên bảo vệ lần trước kính cẩn chào.(chứ để bị đập giống bữa sao)

- "Đại tỷ nhị tỷ tam tỷ chào buổi tối."

- "ukm"

Tụi nó vẫn vậy khi bước vào thế giới đêm thì tụi nó sẽ trở nên lạnh lùng tỏa ra hàn khí khiến ai đến gần cũng run sợ.

Vào trong tụi nó chú ý ngay đến đến bàn trong góc khuất nơi tụi hấn đã ở đó chờ.

- "Xin lỗi tới trễ." Nhỏ tiến tới nói thay cả bọn.

- "Có trễ đâu, đúng giờ mà." Anh nói nhưng ánh mắt lại nhìn cô.

- "Ba tỷ đến rồi hả?" Ken và Ren chạy ra khi thấy tụi nó.

Tự hấn thoáng ngạc nhiên.

- "Hai nhóc không phải là quản lý của bang Queen sao? Vậy ba.....ba.....ba người này là sao? Sao hai nhóc lại kêu là tỷ?" Cậu không khỏi ngạc nhiên về cách xưng hô của Ken và Ren.

- "Thì đây là...." "RẦM" Ken đang tính trả lời thì có một tiếng động lớn phát ra ở cửa.

- "Gọi quản lý của nơi này ra đây." Thăng cầm đầu la lên.

- "Là tụi tao, có chuyện gì?" Ken với Ren đi tới mặt đã sẫm đen từ lâu. Dám đến bar của đại tỷ làm loạn đúng là không thể nào tha thứ.

- "Bar của tụi bây tao thấy rất chương mắt, muốn tới đây để đẹp nó đi."

- "Mày dám."

- "Bar của tôi có gì khiến mấy người chương mắt? " Nó lên tiếng (tôi giờ chỉ ỷ ra tay)

- "Mày là đứa nào?"

- "Sao mày...."

- "Ken bình tĩnh."

- "Dạ"

- "Tôi là chủ của bar này. Muốn nói gì cứ nói với tôi."

- "Hay lắm sẵn có cô ở đây. Vậy cô hãy mau đẹp nơi này đi."

- "Nếu tôi nói không."

Ngay lập tức gã đó lao tới định đâm vào nó thì nó nhanh như chớp chớp lấy cánh tay của gã, quật ngã gã đánh tới tấp (vì lâu lâu mới có bao cát miễn phí mà phải đánh cho đã chứ)

Đánh cho gã nửa sống nửa chết nó mới dừng tay.

- "Rốt cuộc cô là ai?"

- "Đừng bao giờ động tới bất kì thứ gì của Victorya này nếu vẫn muốn sống."

- "Đại ca.....giúp em."

- "Đại ca???" Ai cũng ngạc nhiên khi gã đó cất tiếng gọi đại ca, bất giác quay lại thì ai cũng ngạc nhiên thêm lần nữa khi người đó chính là Kelvin.

- "Đại.....ca."

- "Đừng gọi tao bằng cái tên đó, tao không có thằng đàn em nào không biết lễ độ như mày." Hấn đánh thêm cho gã mấy phát nữa khiến gã sống không nổi.

- "Vậy ra anh là..."

Tụi hấn nhìn nhau rồi cười một cái đầy khiêu khích nhưng lại đẹp lung linh rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tiết học rắc rối

Sáng hôm sau trên đường đến trường, tụi nó đi bộ ngang qua hàng cây. Hôm nay tụi nó nổi hứng đi bộ không đi xe nữa. Nhưng nó lại đang rất khó chịu mặc dù hôm nay trời khá đẹp, lý do là....

Sáng hôm nay lúc 5:30

Do you recall, not long ago

We would walk on the sidewalk

Innocent, remember?

All we did was care for each other

But the night was warm

We were bold and young

All around the wind blows

We would only hold on to let go

Blow a kiss, fire a gun

We need someone to lean on

Blow a kiss, fire a gun

We need someone to lean on

Blow a kiss, fire a gun

We need someone to lean on

Blow a kiss, fire a gun

All we need is somebody to lean on

Lean on - Major Lazer

- "Alo."

- "DẬY ĐI. Xuống nhà mở cửa cho tao với Juli. NHANH."

- "Mày muốn chết?"

- "Tất nhiên không."

- "Vậy mắc mớ gì lại gọi tao vào giờ này."

- "Tại tao ngủ không được."

Câu trả lời ngu ngơ đó của nhò đã làm nó bốc hỏa. Thế là nó lếch xuống tới nhà và la cho nhò một trận vì dám phá hỏng giấc ngủ quý giá của nó. Cô còn mua vui xúi nó nhốt nhò lại không cho ăn uống một tháng. Nhò khóc lóc năn nỉ mãi nó mới nguôi giận được một tý. Nhưng vẫn không sao để nó lại bình thường (chị này có bao giờ bình thường? Toàn làm mặt lạnh).

Kết thúc hồi tưởng.....

- "Mày lại làm Tory giận nữa rồi kìa." Cô khều khều tay nhò.

- "Hích phải làm sao đây." Nhò mếu máo.

- "Tại sao con khóc."

- "A ông bụt. Mà đâu phải giọng quen quen." Nhò ngờ ngợ quay lại đằng sau thì...

- "Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa....."

- "Cô làm gì vậy." Cậu bịch lỗ tai lại.

- "Là anh. Làm tôi giật mình." Nhò cầu nhàu.

- "Cô làm tôi giật mình thì có."

- "Chào buổi sáng." Anh và hân cũng từ đâu xuất hiện.

- "Chào" Cô đáp lễ.

- "Mới sáng có chuyện gì vậy? Ai làm Victorya giận à?" Anh tò mò vì cuộc trò chuyện của tụi nó.

- "Là Lucy đó mới sáng nó đã qua phá giấc ngủ của Tory nên giờ tâm trạng của Tory không được tốt."

- "Bộ cô ta là người ham ngủ sao?" Hân ở đâu chen vào.

- "Không hân đâu. Hiện tại Tory đang phải quản lý tập đoàn không chỉ của gia đình mà con của riêng cô ấy nên hơi bận bịu một chút, chuyện của bar nữa chứ, cô ấy thiếu ngủ là phải."

- "....." Hân không nói gì mà tiền thẳng về phía nó.

- "Nè."

- "....."

- "Nè."

- "Gi? Không muốn nhập viện thì tránh ra." Câu nói của nó đầy tính đe dọa.

- "Tôi chỉ muốn giúp, cô có cần phải cần thẳng?"

- "Giúp? Về cái gì."

- "Thì..." Chưa gì hết hân bế nó lên rồi chỉnh tư thế cho nó ngồi thoải mái nhất.

- "Nè anh làm gì vậy? Tha tôi xuống. Anh muốn chết hả?" Nó có hơi hốt hoảng.

- "Tôi sẽ đưa cô tới trường việc của cô bây giờ là ngủ."

- "Hả."

- "Đây là lệnh. Coi như tôi làm phước lần này."

- "Tôi đâu cần. Tha tôi xuống."

Hân cúi xuống thì thắm vào tai nó.

- "Nếu em ngoan ngoãn tôi sẽ không làm gì em, còn nếu em cứ như vậy tôi không biết mình sẽ làm gì đâu."

Nhìn mặt hân lúc này gian cực kỳ, mà nó giờ đâu có sức chống lại thôi thì tin hân một lần dù sao giờ nó cũng cần ngủ. Thế là nó dựa đầu mình lên vai hân thân nhiên mà ngủ, hân thấy hơi thờ ơ của nó thì mỉm cười vì biết nó ngủ rồi. Mà lạ thật bình thường nó rất khó ngủ đặc biệt là khi có người lạ nhưng tại sao khi dựa vào hân lại có cảm giác bình yên và an toàn đến thế, cảm giác này rất ấm áp.

Cô, nhỏ, anh, cậu được một phen ngạc nhiên trước diễn cảnh đang xảy ra trước mắt.

- "Chuyện động trời kia bây ời." Cả bốn đứa đồng thanh.

- "Hả sao vậy?" Đồng thanh tập hai.

- "Vì..." Đồng thanh tập ba.

- "Thôi các cô nói trước đi." Cậu đứng ra giải quyết vấn đề.

- "Tory là một người rất khó ngủ đặc biệt là khi có người lạ điều đó càng không thể xảy ra mà giờ cậu ấy đang ngủ trong lòng Kelvin có nghĩa nó rất tin tưởng cậu ta, điều này là không thể với một người mới quen được." Nhỏ giải thích.

- "Điều này cũng lạ với Kelvin nữa, bình thường cậu ta sẽ không dịu dàng với con gái vậy đâu, xung quanh cậu ta có bao nhiêu người hơn nữa tôi không nghĩ ngoài cô ấy thì cậu ta không quan tâm tới bất kì người nào nữa." Cậu nói về mặt nghiêm trọng.

- "Cô ấy?" Cô thắc mắc.

- "Là bạn gái cũ của Kelvin. Thôi nhanh lên lớp không trễ giờ." Anh trả lời về mặt thoáng buồn nhưng vẫn hồi thúc cả đám nhanh chân.

Vào đến trường ai nấy cũng ngạc nhiên không tả khi thấy hân - người lạnh lùng nhất trường đang bế nó - người lạnh lùng không kém tiến vào trường, con gái thì nguyên rửa nó còn con trai thì nguyên rửa hân, hỏi tại sao người đó không phải mình.

Hân đang tính bế nó xuống phòng y tế thì cô chặn lại.

- "Kelvin cậu định đi xuống phòng y tế đó hả?"

- "Ừ."

- "Thôi đừng Tory sợ nhất là mùi thuốc sát trùng đó, cậu đưa nó lên lớp đi ngủ đủ rồi tự động sẽ dậy thôi."

- "Ừ."

Thế là hân bế nó lên lớp, thế là lớp 11A có một phim tình cảm miễn phí mà hai diễn viên là nó và hân. Hân thì thân thiện như không, còn nó thì vô lo mà ngủ. Thấy nó ngủ rất ngon hân cũng ngủ theo. Hân kê đầu nó lên vai mình rồi hân cũng dựa đầu vào nó, rồi ngủ luôn. Thế là lớp lại có thêm cái để coi. Tụi nó và tụi hân ngủ gì mà không chớp lấy cái khoảnh khắc ngàn vàng này lập tức lấy điện thoại ra chụp vài kiểu để có gì lấy đó làm thú vui.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình, sau khi đăng mình mới thấy co quá trời lỗi chính tả luôn, xin lỗi mọi người vì sự làm ẩu thất trách này. Hi vọng các bạn niệm tình bỏ qua và tiếp tục ủng hộ truyện của mình. Rất mong những hồi âm tốt của các bạn. Trân thành cảm ơn. *cúi đầu chào*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tiết học rắc rối (p2)

Rồi tiếng chuông vào lớp cũng reng lên, ai về chỗ nấy, riêng hai nhân vật chính vẫn vô lo mà ngủ tiếp.

Giáo viên bước vào, hôm nay lớp có hai tiết toán đầu, bà cô dạy môn này nổi tiếng là dữ dằn nói một đằng làm một nẻo, bắt ép học sinh quá mức, nhưng được cái là dạy giỏi nên mới được ở lại đây.

Bà vào đến lớp liền chú ý bàn cuối của nó và hân. Bà bắt đầu nổi điên, một là do nó dám ngủ trong tiết của bà, hai là dám dựa đầu vào hân mà ngủ (ai cũng biết bà mê trai nhất đặc biệt là hân nên rất thiên vị, đứa nào dám đến gần hân dù gái hay trai bà sẽ đi cho đến khi nào hã dạ mới thôi). Bà bước xuống bàn nó dùng bàn tay nắm thành nắm đấm rồi cốc lên đầu nó cái CỐP, nó giật mình ôm đầu, hân cũng tỉnh dậy khi đột nhiên nó cự động.

Nó đang ngủ mà có ai dám cốc đầu nó, gan cũng to đó. Thấy bà cô đang đứng trước mặt vẻ mặt hung dữ đang nhìn nó bằng ánh mắt viên đạn, à nó biết ai là thủ phạm rồi, mặt nó bắt đầu đen lại từ từ đứng lên mặt đối diện bà.

- "Em dám ngủ trong tiết của tôi, gan nhỉ."

- "Sao cô lại cốc đầu em?"

- "Tôi là giáo viên, tôi có quyền."

- "Thầy hiệu trưởng có biết chuyện này không cô." Nhỏ lên tiếng.

- "Em đừng tưởng có thể lấy thầy hiệu trưởng ra mà dọa tôi." Bà cô đồng dục tuyên bố.

- "Tụi em không dọa cô chỉ muốn cảnh báo cô, đừng đụng vào tụi em đặc biệt là Gia Hân nếu cô không muốn gặp rắc rối." Cô cũng lên tiếng cảnh báo.

- "Em tưởng tôi sợ những lời nói vô căn cứ của em à."

- "....." Nó không nói gì nhưng mặt đã ngày càng đen, tay đã sớm nắm thành quyền sẵn sàng cho bà cô vào viện.

Hân thấy nó như vậy cũng tức giận không kém. Đứng lên nói với bà cô.

- "Cô thôi đi đây là lớp học không phải chỗ để cãi nhau, nãy giờ cô ồn ào quá rồi đó." Ánh mắt hình viên đạn dán chặt vào bà.

- "Cô ngồi xuống đi, đừng đứng nữa." Hân nói với nó nhằm cho nó ngồi xuống để hân dễ đỡ cho hã giận.

Bà cô nghe hân nói vậy mặt mày tái mét run rẩy.

- "Cả lớp bắt đầu học."

Thế là cả lớp bắt đầu học. Nhưng rắc rối không dừng lại ở đó, tụi nó bắt đầu lọt vào mắt bà khi nó lại ngủ trên vai hần, nhỏ thì ngồi ăn lâu lâu lại cãi nhau với cậu, còn cô thì lấy điện thoại selfie cùng anh. Bà lại rống lên.

- "Các em làm gì trong tiết của tôi vậy? Bài vở không học không ghi, các em nghĩ các em giỏi lắm sao."

- "Thì tại môn của cô chẳng còn gì để tụi em học nữa."

- "Mới vào chưa bao lâu mà đã nói là không còn gì học à."

- "Vậy đi bây giờ cô cho tụi em một đề kiểm tra nếu tụi em làm đúng hết thì cô phải cho tụi em tự do trong tiết của cô, còn nếu tụi em không làm đúng hết thì cô muốn xử tụi em sao cũng được." Nhỏ nảy sinh ý kiến.

- "Được đó là do các em nói."

- "Tất nhiên, em, Gia Hân, và Linh Chi sẽ làm."

- "Nè đừng lôi tao vô vào cái rắc rối này chứ." Cô cầu nhàu.

- "Thôi mà Tory cũng đồng ý mà."

- "Có chuyện gì tao xử đẹp mày đó." Nó đằng đằng sát khí.

- "hahaha." Nhỏ chỉ biết cười trừ.

Sau đó bà cô cho tụi nó mỗi đứa một đề, gồm 10 câu bao hàm cả kiến thức phổ thông, bà còn chơi luôn kiến thức đại học.

- "Thời gian là 50", tôi mà thấy các em gian lận thì đừng trách tôi. Bắt đầu làm bài."

Thế là tụi nó bắt đầu làm. Bà ngồi trên bàn giáo viên nhìn dáo dác tụi nó mong là có ai đó "dùng phao" nhưng xem ra đã làm bà cô thất vọng. Tụi nó một lần nhìn nhau cũng không có hướng chi. Chưa đầy 15" sau.

- "Em xong rồi."

Ai nấy trong lớp đều bàng hoàng ngạc nhiên, đề bà cô này ra chưa bao giờ dễ, mà nay có người thách thức không thể nào lại cho đề dễ, mà chưa đầy 15" đã xong, thánh à.

- "Các em chắc chứ?"

- "Nếu cô không thu tùy cô." Nó lạnh lùng đứng dậy về chỗ của nó.

Nhỏ và cô cũng về chỗ để sắp đề ngay bàn. Bà cô càng tức hơn khi thấy tụi nó có thái độ như vậy. Cầm sắp đề lên bà soi mới từng chữ một đề bắt lỗi tụi nó, nhưng lại phải làm bà thất vọng khi sắp đề đó cả một lỗi chính tả còn không có, đúng hết 100%. Thánh thật rồi.

Bà như không tin vào mắt mình, hết nhìn tụi nó lại nhìn bài kiểm tra, tụi nó cũng tỏ ra như không, yên lặng một hồi nhỏ lên tiếng.

- "Sao cô tụi em làm đúng hết chứ?"

- "....." Bà cô không nói gì.

- "Cô à, tự do của tụi em."

Tức quá vì không thể bắt bẻ tụi nó, bà đập mạnh lên bàn một cái RẦM rồi ra khỏi lớp sau khi phán một câu.

- "Các em chờ đó tôi sẽ nói chuyện này với thầy hiệu trưởng."

Cả lớp này giờ ai cũng thần thờ khi biết tụi nó làm đúng hết kể cả tụi hần, mới vừa quay về hiện tại khi nghe tiếng RẦM vừa nảy liền bắt đầu bàn tán.

Tụi nó nhìn bà cô rồi thờ dài. Nó đưa đẩy đi ra khỏi lớp, tụi nó thừa biết nó đi đâu nên đi theo. Tụi hần thấy tụi nó đi hết cũng tò tò theo luôn. Lớp trưởng thấy vậy chặn đầu hỏi. Nhỏ trả lời.

- "Đi xem kịch đang có kịch hay xảy ra trên phòng thầy hiệu trưởng, nếu muốn các bạn có thể đi theo, xem chung mới vui."

Thế là cả đám lớp 11A kéo hết lên phòng hiệu trưởng. Tới trước cửa đã nghe tiếng bà cô (cửa này là cửa cách âm mà nghe được, công nhận nội lượng rất thâm hậu). Nó mở cửa bước vào theo sau là tụi nó, tụi hần và cả lớp đứng ngoài nhìn vô (ai dám vô khi có hai trái bom chứ -> là nó và bà cô)

Thấy tụi nó bước vô bà liền chỉ vào mặt tụi nó.

- "Đây là những học sinh mà tôi nói nãy giờ, thầy nhìn xem không một chút kỷ cương gì hết, không ba mẹ của chúng có dạy chúng không nữa..."

- "Papa lời của con và cô ta papa tin ai?" Nó lên tiếng cắt ngang dòng tâm sự của bà nãy giờ.

- "Tất nhiên là papa tin con, sao papa có thể tin người ngoài được."

- "Vậy thì con khỏi nói tốn thời gian."

Bà cô như bị tạt nước lạnh vào mặt. WTF? Đây chính là thiên kim tiểu thư của thầy hiệu trưởng sao? Chợt nhâm ồ kiến lửa rồi.

- "Em đã nói rồi cô đừng động vào tụi em đặc biệt là Gia Hân nếu cô không muốn gặp rắc rối. Giờ cô gặp rắc rối thật rồi." Cô kéo bà về hiện tại chứ để bà chết trân ở đây cũng thấy tội.

- "Nếu không còn chuyện gì nữa cô về lớp đi." Thầy hiệu trưởng lên tiếng. - "Các em cũng về lớp đi." Giờ mới để ý cả lớp 11A đang đứng như trời trồng ở ngoài cửa kẻ cả tụi hân.

Thật không thể tin được. Bà cô và cả lớp quay về lớp, chỉ còn tụi nó và tụi hân là còn ở lại phòng hiệu trưởng.

- "Con lại gây rắc rối." Papa nuôi nó giờ giọng trách mắng.

- "Có đâu papa." Nó vui vẻ trả lời dù tụi hân đang ở đây.

- "Lần này làm gì?"

- "Con ngủ, juli selfie, Lucy ăn vụng, vậy thôi."

- "Hay quá ha bắt ông già này chịu trận."

- "Tại bà cô già không giữ lời hứa chứ bộ, đâu phải tại con."

- "Thôi về lớp đi học cho đàng hoàng."

- "Dạ." Tụi nó về lớp đương nhiên kéo luôn tụi hân đang đờ vì thái độ của nó.

Trên đường về lớp.

- "Có cần phải ngạc nhiên vậy không?" Nó khỏi bức tượng đang đi. Là hân.

- "Người hỏi nãy là cô đó hả?"

- "Ừ."

- "Sao khác vậy."

- "Chỉ khi ở bên gia đình và bạn bè những người tôi tin tưởng nhất thì tôi mới như thế." Nó nói với vẻ mặt không cảm xúc nhưng trong ánh mắt lại có tia cười.

Hân thu hết biểu cảm đó của nó cũng khẽ mỉm cười. Tụi nó và tụi hân vào lớp tiếp tục công việc dở dang. Nó và hân ngủ, cô và anh selfie, nhỏ và cậu ngồi ăn vụng và cái lộn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Buổi xem phim thú vị

Sau scandal nó là con gái của hiệu trưởng thì hầu như không có một ai dám động vào nó, cả giáo viên lẫn học sinh, vì ai cũng biết hiệu trưởng là người như thế nào, quyền lực giàu có nếu cần thì trở nên máu lạnh, ai dám động chứ.

Cũng sau chuyện đó tụi hân và tụi nó cũng thân hơn, đi đâu cũng có cả sáu đứa, ăn, shopping, hay bar,... bọn nó càng ngày càng hiểu nhau.

Hôm nay là chủ nhật cả bọn dẫn nhau đi xem phim. Giao nhiệm vụ chọn phim cho cô và anh, nó và hân thì mua bắp rang và nước, nhỏ và cậu thì đứng một chỗ cãi nhau. Xong cả bọn kéo vô phòng chiếu. Nhưng... ngồi xuống xem được khoảng năm phút đầu nó cảm thấy hối hận khi giao nhiệm vụ chọn

phim cho cô.

Biết sao không, cô chọn một bộ phim hoạt hình dễ thương nhưng không hiểu sao nó lại biến thành một bộ phim kinh dị, mà đó lại là thứ nó ghét nhất (sợ nhất thì đúng hơn), chính vì vậy khi ngay khi bộ phim bắt đầu chiếu phần trailer nó đứng phắt dậy định đi ra khỏi thì hấn nắm lại.

- "Chưa coi phim cô đi đâu vậy?"

- "Các người.....cứ.....cứ.....coi đi.....Tui ra.....ngoài chút." Nó lấp vấp nhìn cô bằng ánh mắt oán hận như muốn nói "ra ngoài đi mày chết với tao"

- "Hửm???Sao thế? Sợ à?" Hấn thấy thì miệng nhếch lên mặt nham hiểm.

- "Ai.....nói.....tui sợ.....hồi.....nào?" Nó lấp vấp hơn nữa.

- "Nếu không sợ thì ở lại đi, coi chung cho vui." Hấn mặt ngày càng nham hiểm.

- "Tui.....tui.....coi thì coi.....sợ gì."

Nhỏ thấy bộ phim này thì kéo cô lại nói.

- "Mày cố tình hả?"

- "Thì lâu rồi chưa coi thể loại này, một chút có sao."

- "Mày muốn bị Tory giết hả?"

- "Hihi rồi xem, xong bộ phim này nó đi được tao cùi."

- "Ukm thử xem nó có làm gì mày không."

- "Thì bức quá kiểm người ra đỡ đạn giùm."

- "Ai?"

- "Người đi cùng tao." Mặt nham hiểm (Biết ai ừ nha)

Thế là cả bọn xem. Nó ngồi ngoài cùng của hàng ghế, tiếp theo là hấn, anh, cô, nhỏ, cuối cùng là cậu. Mỗi người một hộp bắp rang to dùng một ly nước kê bên, vừa nhai nhồm nhoàm vừa coi phim riêng nó thì run nảy giờ nhưng cố giữ bình tĩnh. Đến đoạn ma xuất hiện thì cả bọn hét lên nó không hét nhưng nhắm tịt mắt lại không dám mở ra, tay thì bầu chặt vào ghế, người thì run lên từng hồi. Hấn thấy vậy liền làm mặt nham hiểm nhìn nó chăm chăm này ý muốn trêu nó. Hấn luôn tay ra sau ghế khều khều nó, nó giật mình bất giác quay lại nhưng không có ai, bắt đầu rung, ngồi lại vị trí cũ, lại bị khều quay lại không có ai, mất rơm rướm, ngồi lại lại bị khều không dám quay lại mặt nhắm tịt cắn chặt môi để không hét lên. CỎ MA KÌA.

Hấn nảy giờ thu hết mọi hành động đó tuy rất muốn làm tiếp nhưng nhìn nó thế này không yên tâm, để nó kiềm nén nữa chắc chết vì sợ quá. Hấn chồm qua hỏi nó.

- "Nè cô có sao không?"

- "Kel.....Kel.....vi.....vin.....có.....có.....có....." Nó nấc lên từng tiếng, đôi mắt ướt lệ. Chết chưa giong hơi quá.

- "Nếu sợ thì ra ngoài."

- "Nhưng.....nhưng....."

- "Được rồi tui ra ngoài cùng cô."

Thế là hấn dìu nó ra ngoài để bọn kia ở lại. Ra tới ngoài hấn kiểm một cái ghế để nó ngồi xuống lấy lại bình tĩnh, nhìn nó rơm rướm nước mắt thế này giống hệt trẻ con đáng yêu ghê.

- "Nè cô không sao đó chứ?"

- "Ukm."

- "Ăn kem không?" Hỏi câu liên quan ghê.

- "Ăn."

- "Vậy thì ngồi đây chờ đi, tui chạy đi mua." Nói rồi hấn quay đi nhưng chưa đi được bước nào đã bị nó kéo lại.

- "Ukm.....tui.....tui....."

- "Không sao ở đây không có ma đâu."

- "Nhưng.....nhưng....."

Thấy nó thế này đúng là không nỡ biết trước vậy đã để nó ra ngoài từ sớm rồi. Hắn quỳ xuống trước mặt nó lấy tay quệt đi hàng nước mắt trên mặt nó nỡ nụ cười dịu dàng nhìn nó.

- "Tui đi một chút sẽ về ngay không lâu đâu nên đừng lo. Được không."

- "Ukm." Cuối cùng nó cũng gật đầu.

Hắn lập tức đứng dậy chạy thật nhanh đi mua kem chứ để nó một mình mai một khối đi ra ngoài luôn.

Nó mặc dù tin hắn nhưng những khung cảnh trong phim cứ đeo theo nó làm nó không khỏi sợ hãi, nhìn xung quanh đảo diếc, đặc biệt là ở sau lưng (vì có đó đã khều chỉ ấy) rồi lại ngóng ra đằng xa xem hắn đã về chưa. Hắn đi này giờ cũng đã được hơn năm phút rồi sao chưa về nhỉ.

Hắn thì mua kem xong liền chạy như bay về chỗ nó, gần tới thì thấy những biểu cảm của nó liền mỉm cười. Có ai nghĩ rằng nữ hoàng của thế giới đêm nổi tiếng lạnh lùng, tàn ác, ra tay không chút nao núng mà giờ đây lại run rẩy co ro vì sợ ma. Ôi đáng yêu chết được.

Hắn đi tới với hai cây kem trên tay đưa nó cây socola còn mình thì giữ cây trà xanh. Nó tròn mắt hỏi.

- "Sao biết tui thích socola?"

Hắn chỉ nhún vai. Cả hai ngồi ăn kem, nó thì hầu như quên luôn những gì mình đang sợ ngồi ăn muốn cách ngon lành còn hắn thì ngồi ăn thì ăn đó nhưng toàn nhìn nó. Ăn xong cây kem nó vui vẻ hẳn đột nhiên hắn đưa tay lên khoe miệng nó quệt một đường rồi đưa lên miệng liếm phần kem dính trên tay nhìn nó cười.

- "Ăn với chả uống hết như con nít."

Nó bắt giác đỏ mặt, sao hắn lại làm vậy chứ lại còn nụ cười đó, sao lại giống người đó đến thế. Nó bắt giác nhìn hắn bằng ánh mắt dịu dàng xen vào đó là nỗi buồn khôn nguôi làm hắn có phần khó hiểu định hỏi nó ánh mắt đó là sao thì tiếng ồn từ đằng sau vang lên, phim kết thúc rồi mọi người tràn ra ngoài, tụi nó và tụi hắn tìm hai nhân vật hiện tại đang mất tích nhìn đảo dắc một hồi cũng thấy nó và hắn cả bọn tiến lại.

Vừa tiến lại thì cô đã bị nó lườm một cái tay bẻ rắc rắc chuẩn bị đưa cô ra pháp trường hành hình. Cô thấy liền nấp sau lưng anh về mặt đáng thương.

- "Tao không có ý đâu tại mấy bộ phim kia hết vé rồi với lại Kaze nói phim này khá hay nên tao mới chọn đâu biết nó lại đáng sợ đến thế. Xin lỗi mà."

Nó như sắp bốc hỏa tới nơi không nhờ hắn thì giờ này chắc cô đã nằm liền giường cả tuần lễ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tin "Anh"; và

Thấy nó vẫn còn giận dỗi cô về chuyện vừa rồi nên cả bọn dẫn nhau đi ăn cho nó hả giận. Tới một nhà hàng, cả bọn bước vào những khách hàng trong đó ai cũng trầm trồ khen ngợi cả bọn, cả ghen tỵ trước sắc đẹp của cả bọn, nhưng tụi nó không ai quan tâm quá quen rồi với lại việc quan trọng nhất bây giờ là ăn.

Chọn một bàn trong góc khuất, nó bắt đầu hã hững vào đồ ăn.

- "Cho 1 phần mỳ ramen, sushi thượng hạng, BBQ liên hoa, 1 con cua Alaska, 2 con tôm hùm, 1 phần bò bít tết, súp nấm, bánh xèo kiểu Nhật, miến xào cua, bánh trái cây, 1 sinh tố bơ, 1 sinh tố dâu, à thêm vài cái bánh may mắn, thôi có gì tụi sẽ thêm sau."

- "D.....ạ.....dạ....." Người phục vụ và cả mỗ hôi.

Tụi hắn với tụi nó không nói gì chỉ để nó trút giận vào đồ ăn. Kêu ra một núi thức ăn không biết ăn nổi không nữa.

- "Tao ăn không nổi tụi bây ăn lo gì."

Ặc.....nó biết đọc suy nghĩ của người khác sao??? Khả năng mới hả trời???

- "Tao không biết đọc suy nghĩ đâu"

Ặc.....vậy mà không biết sao??? Nói dối.

" chỉ là những gì tụi mày nghĩ hiện hết lên mặt rồi " nó cười thâm trong bụng.

Thức ăn cũng đem ra tới bàn nó bắt đầu công cuộc trút giận của mình, ăn cho bỏ ghét. Đã vậy sau khi ăn xong cả nui đó nó còn kêu thêm cả đồng nữa. Nhà hàng này hiem nay phải cảm ơn nó vì đã vào ủng hộ một cách nhiệt tình, ông bếp trưởng cũng phải hạnh phúc lắm.

Tụi hấn này giờ toát cả mồ hôi hột, mồ hôi mẹ mồ hôi con thay nhau mà chảy. Quả là đáng sợ. Tụi hấn kết luận một câu và chắc chắn sẽ ghi nhớ câu đó trong đầu không bao giờ quên " ĐỪNG BAO GIỜ LÀM NÓ GIẬN NẾU KHÔNG HẬU QUẢ SẼ RẤT KHÓ LƯỜNG "

Ăn xong tâm trạng cũng tốt lên được tý, cả bọn đang ngồi lại uống chút cà phê bàn chuyện sẽ đi đâu chơi.

- "Giờ cũng ăn xong rồi hay tụi mình đi đâu đó chơi đi." Anh đề nghị.

- "Được đó cũng còn sớm mà." Cô đương nhiên đồng ý.

- "Vậy giờ đi đâu?" Cậu hỏi.

- "Hay đến nhà Tory chơi đi, mua bia về nhậu." Nhỏ liền tiếng.

- "Vậy có được không?" Hấn hỏi về dò xét ý kiến của nó.

- "Được."

- "Vậy đi. Mà châu này ai trả." Cậu hào hứng đứng lên nhưng liền thất sắc.

- "Hai người chọn phim trả tiền." Nó nhả một câu rồi đi thẳng luôn.

Hấn thừa biết không phải mình nên tò tò theo nó, nhỏ và cậu thì nuốt nước bọt cái ực hên không phải nên cũng đi ra, chỉ còn cô và anh, cô thì khóc không ra nước mắt biết vậy không chọn phim đó đâu, còn anh thì vẫn tỉnh bơ ngồi nhìn cô đầy thích thú (anh ấy có vấn đề)

Sau đó cả bọn kéo nhau về nhà nó đưa xách bia, đưa xách mỗi nhăm tiến thẳng vào nhà nó. Vừa vào đến nhà tụi hấn bị hù một phen hú vía khi một con sư tử trắng từ đâu bay ra ôm chầm lấy nó.

- "Sư.....sư.....sư....."

Tụi nó không nói gì chỉ cười cười rồi bước vào nhà còn vuốt ve con sư tử nữa chứ.

- "Chào Luea em thế nào rồi, khỏe chứ."

- "Thôi vào nhà đi làm gì đứng như trời trồng vậy." Cô thấy tụi hấn như pho tượng thì gọi.

- "Hả.....à.....ừ." Tụi hấn đồng thanh.

Cả ngồi ăn uống nhậu quây tung bùng nhà nó. Nói đủ thứ trên trời dưới đất, trong lòng đất tới lòng đại dương, từ vùng núi xuống tới đồng bằng, nông thôn tới thành thị, nói không biết điểm dừng.

- "Ê mai có giáo viên mới đó." Cậu lên tiếng.

- "Nè đang vui đừng nhắc đến chuyện trường lớp, mệt lắm" Nhỏ càu nhàu.

- "Sao vậy?" Anh tò mò.

- "Tụi này trốn sang đây chủ yếu là để không phải đi học hay quản lý tập đoàn, chỉ muốn đi chơi. Ai dè qua tới đây mà các bậc phụ huynh không cho thoát bắt đi học đây." Cô buồn bã trả lời.

- "Oh ra vậy."

- "Vậy có biết giáo viên mới là ai không?" Mặc dù nói mệt nhưng nhỏ vẫn tò mò.

- "Nghe nói là con trai của thầy hiệu trưởng." Cậu trả lời.

- "Thật sao???" Tụi nó ngạc nhiên không dối, anh về sao???

- "Ukm nghe nói anh ta giỏi lắm, tốt nghiệp loại giỏi tại một trường đại học danh tiếng ở Anh, cũng khá đẹp trai, giỏi thể thao, hơi bị được lòng của nhiều nàng, cũng khá nổi tiếng đó. Mà Victorya là con gái nuôi của thầy hiệu trưởng chắc cũng phải thân với anh ta chứ đúng không?

- "Sao vậy, bộ có chuyện gì à?" Anh thấy tội nó hành động khá lạ khi nghe kể về anh chàng kia.

- "Không.....không có gì." Cô và nhỏ nói nhưng mắt lại hướng về nó, một ánh mắt lo sợ.

Tội hần khó hiểu quay qua nhìn nó thì thấy nó vẻ mặt vô cảm không còn cười giống lúc nãy, tay thì đang bóp chặt lon bia, người thì run run, hần thấy hơi lo rồi đó.

- "Nè cô có....." Chưa để hần nói hết câu nó đã đứng phắt dậy.

- "Tôi hơi mệt lên nghỉ trước, mấy người muốn uống nữa cứ uống xong rồi về đi. "

- "Nè." Cô chặt hần lại khi thấy hần định chạy theo nó, lắc đầu tỏ ý dừng theo.

- "Thôi tội mình về đi mai đi học nữa cũng khuya rồi." Anh lên tiếng. Thế là cả đám kéo nhau ra về với tâm trạng khác nhau, tội nó thì buồn bã nặng nề còn tội hần thì một đống chấm hỏi không có lời đáp.

Nó thì lên tới phòng đã gục ngay cửa ngồi bệch xuống đất, mặt vô cảm thất thần. Luea bước lại khẽ chạm mặt nó. Nó ngược lên nhìn thấy Luea liền xà vào bộ lông mượt mà đó, ngăn cho nước mắt không rơi.

"Anh" về rồi phải làm sao đây? Phải đối mặt ra sao đây? Làm ơn cho em biết đi, Davis! Em nên làm gì mới đúng đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thầy giáo mới

Xuống cả đêm đó nó không sao chợp mắt được, nghĩ tới diễn cảnh phải đối mặt với "Anh" phải chạm trán với "Anh" nó không sao ngủ được. Cả đêm cứ bồn chồn nên rốt cuộc nó biến thành một con panda.

Cô và nhỏ qua nhà nó từ sớm vì lo cho nó, vừa vào nhà thì giật mình hoảng hốt tính gọi cảnh sát nữa chứ (vì tưởng chị Tory là panda thật). Nhìn nó thế này thì biết cả đêm không ngủ mà ngồi đó suy nghĩ thâu đêm rồi. Tội nghiệp.

Tội nó bắt đầu tới trường trong sự chán chường. Giữa đường thì gặp tội hần thế là cả bọn cùng nhau tới trường. Trong lúc đó tội hần không khỏi bàng hoàng nhìn nó (tại chị giống sinh vật lạ quá) nhìn sang tội nó nhủ mầy hỏi thì chỉ có cái lắc đầu thờ dài của cô và nhỏ. Hần thì này giờ cứ chăm chăm nhìn nó còn nó thì thờ thần bước đi.

Cuối cùng cũng đến lớp học cả bọn ngồi vào bàn. Hần định quay sang hỏi nó có sao không nhưng vừa quay qua đã không nó đâu, hần dụi dụi mắt thật không thể tin mới này còn vào lớp cùng chưa kịp ngồi xuống đã không thấy đâu, giống như bốc hơi trong không khí vậy, đừng nói nó là.....nó là.....MA NHÀ (trí tưởng tượng rất phong phú * __ *)

Hần đang hoang mang rối rắm trong trí tưởng tượng của mình thì chuông báo reng lên cả lớp vào chỗ ngồi. Nghe nói hôm nay có giáo viên mới là con của hiệu trưởng vừa đẹp trai lại tài giỏi nên ai cũng tò mò muốn biết người đó như thế nào.

Cả lớp đang bận tưởng tượng (trừ tội nó và tội hần) thì cánh cửa lớp đột nhiên mở ra rồi từng bước vào lớp. Đó là một người con trai có mái tóc xanh đen, đôi mắt màu lục bảo, nước da trắng vô cùng điển trai. Vừa vào lớp người đó liền nở nụ cười tỏa nắng làm cả đám con gái trong lớp đưa mắt nhìn ngất xỉu vì mất máu.

- "Chào các em thầy tên là Nguyễn Hoàng Lâm 21 tuổi, từ hôm nay sẽ là giáo viên chủ nhiệm của các em. Mới về Việt Nam nên còn nhiều thứ chưa rõ mong các em có thể giúp đỡ thầy."

Áááááá.....đám con gái trong lớp hét lên, bắn tim bay tùm lum

Nguyễn Hoàng Lâm (Henry): là con trai lớn của thầy hiệu trưởng du học ở Anh vừa về. Nổi tiếng thông minh tài giỏi lại điển trai, có nụ cười ấm. Hiện đang điều hành tập đoàn DV đứng thứ 7 thế giới. Là anh nuôi của nó, là bạn thân của Royce-anh trai ruột của nó và Davis (đã nhắc tới ở chap trước còn là ai thì bí mật, sẽ được bật mí ở vài chap tiếp theo). "Đã từng" là tam bang chủ của Dark Vì vài lý do nên giờ là nhị bang chủ bang Dragon-kẻ thù không đội trời chung của Queen, King và Dark. Cũng vì chuyện này mà tội nó với Henry có vài hiểu lầm.

Cô và nhỏ này giờ không cử động nhìn trân trân về phía Henry. Thật sự là anh sao, không thể nào. Sao lại như vậy??? Sao Henry lại trở về đây??? Cô và nhỏ như chết trân trước sự xuất hiện của Henry.

Tụi hần nầy giờ không bận tâm lắm nhưng lại chú ý đến biểu hiện của tụi nó. Nó thì không nói không rằng bỏ đi đâu đó, cô và nhỏ như nhìn thấy gì đó rất khủng khiếp mà chết trân ở đây. Không hiểu tụi nó và "giáo viên mới" này có quan hệ gì?

Henry nầy giờ luôn chú ý tới ba bàn cuối, nhìn vào vị trí trống ở cuối lớp cũng có thể đoán được là nó đã trốn ở đâu đó, còn cô và nhỏ thì nhìn Henry như thể người ngoài hành tinh mới xuống trái đất. Thấy vậy Henry thoáng buồn nhìn tụi nó với ánh mắt đượm buồn còn tụi nó đáp lại bằng ánh nhìn ngạc nhiên xen vào đó là sự giận dữ oán trách. Mà cũng không thể trách tụi nó được vì chuyện này có trách thì trách Henry vì đã không nói rõ với tụi nó, nhưng biết sao được giờ chưa phải lúc.

Tạm thời gác chuyện này sang một bên. Henry cũng bắt đầu bài giảng của mình. Tụi nó không nói gì chỉ lặng lặng nhìn về phía Henry, lòng bàn tay đã rướm rướm máu vì bị bóp chặt từ nãy đến giờ.

Hần thì thấp thỏm lo lắng cho nó, không biết nó đã đi đâu bình thường dù cho bùng tiết cũng là cả bọn cùng đi giờ nó lại như vậy không nói năng gì, điều này khiến hần có chút lo sợ bắt đầu suy nghĩ lung tung nào là: hay nó bị bắt cóc đưa đến một nơi nào đó hần không biết. (Anh ý đúng là có trí tưởng tượng rất phong phú)

Đang lay hoay với mớ suy nghĩ đó thì điện thoại của hần reng lên, có tin nhắn tới, lấy ra xem thì là tin nhắn của nó "*sân thượng phía đông*". Biết chỗ của nó rồi hần lật đật đứng dậy bỏ ra khỏi lớp mặc cho Henry kêu mình. Tụi nó và tụi hần cũng khá ngạc nhiên nhưng thôi.

Hần chạy như bay lên sân thượng, đá bay luôn cái cửa nhìn thấy nó đang đứng đó vẻ mặt không cảm xúc, ánh mắt buồn bã nhìn vào khoảng không vô tận, gió thổi làm mái tóc tím phất phơ giữa không trung, nhìn nó bây giờ thật cô độc. Hần nhẹ bước tới bên nó, nhẹ cất tiếng nói.

- "Sao lại ở đây?"

- "....."

- "Đang trốn sao? "

Nó đưa mắt nhìn hần tỏ vẻ khó hiểu.

- "Giáo viên mới." Hần đáp lại.

Nó chỉ trưng ra một nụ cười buồn ngượng ngao.

- "Người đó là ai? Thầy giáo mới ấy?"

- "Là một người không muốn gặp, không muốn nhớ, không muốn thấy và cũng chẳng muốn quên. " Cuối cùng nó cũng lên tiếng.

- "Hơi mâu thuẫn nhì? Lí do? "

- "....."

- "Thôi được không muốn nói cũng không sao. Vậy giờ muốn làm gì?"

- "Ngủ"

- "Hả???"

Hần nhìn nó ánh mắt khó hiểu, nó nhìn hần ánh mắt thản nhiên như mình không có nói gì hết. Cả hần và nó nhìn nhau, mặt đối mặt bốn mắt nhìn nhau. Thế là một cuộc thi đấu bắt đầu xem ai nhìn lâu hơn. Và phần thắng thuộc về nó. Thấy hần còn chưa hiểu điều mình đang nói nó liền kéo hần ngồi xuống tựa vào lan can còn mình thì thản nhiên tựa đầu lên vai hần mà nằm. Hành động của nó kéo hần về hiện tại và hần cũng đã tiêu hóa được những gì nó nói. Hần không ngạc nhiên nữa mà mặc nó muốn làm gì thì làm.

- "Hát tôi nghe đi" Nó đột nhiên lên tiếng và lần này làm hần ngạc nhiên hơn cả lần trước.

- "Hả???"

Nó nhíu mày nhìn hần, hần bàng hoàng giật mình rồi cũng đồng ý.

Mưa ơi rơi nhanh

Cho chiều giông tố

đến toi bờ

Để ta ngồi lại nơi đây

Nhưng em buông lời

Chẳng muốn ôm chặt
đôi tay này
Nhìn em rời bước
Xóa hết yêu thương
Ngọt ngào bên nhau
đã một thời anh tin
Sẽ không tàn
Còn chiếc hôn trao
Cho anh vội vàng
Em mang mọi thứ
Xung quanh anh
Tan vào mưa
Nếu để cho ai đó
Cần em hơn anh
Anh sẽ ra đi
Anh sẽ đi
Vì anh
Nào đâu muốn em
Phải lựa chọn
Con tim ơi ngủ ngoan
Nhủ lòng mình mau
Trôi bao yêu thương
Vùng lên mỗi đêm
Mà em nào biết
Rời xa nơi anh
Là bão tố
Hứa yêu nhau đậm sâu
Nay bước qua nhau
Rồi mong những gì
Cho anh lúc đầu
Em nói đi
Mưa hãy cuốn đi
Trôi mờ hết đi
Từng màu buồn yêu

Có khi nào ngủ mơ

Em nhớ tên anh

Mà ôm lấy anh

Nhưng anh vẫn

đang thét lên

Mà em nào biết

Ngoài vòng tay anh

Là bão tố

...

Gọi Mưa-Trung Quân Idol.

Nó gục đầu lên vai hấn nghe hấn hát mà đi vào giấc ngủ một cách nhanh chóng, hấn cũng thấy rất vui khi thấy nó có thể ngủ ngon trên vai hấn. Mà thật lạ bình thường nó rất ghét thậm chí là sợ khi ở bên người lạ nhưng khi ở gần hấn nó có cảm giác rất thoải mái, rất ấm áp làm nó chỉ muốn ở bên hấn mãi như người đó vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Công viên giải trí

Nó với hấn cứ như vậy cho tới giờ nghỉ trưa. Tụi nó và tụi hấn không thấy hai anh chị này đâu nên chạy đi tìm. Ra sân sau không thấy thì chỉ có sân thượng thôi. Cả bọn chạy lên đó thì thấy cảnh rất chi là ba chấm. Nó với hấn tựa đầu vào nhau mà ngủ như lần trước hấn bế nó vào trường vậy, cả bọn đứng đó như trời trồng. Thì ra là bùng tiết trốn ra đây ngủ, vậy mà không chịu rù. Ta hận. (*~*~*)

Nó và hấn sau một giấc ngủ ngon thì tỉnh dậy đã thấy bốn người kia đứng trước mặt mình như thể đang nhìn sinh vật lạ mới rớt xuống trái đất. Nó dụi dụi mắt rồi ngồi thẳng dậy hấn cũng dậy luôn.

- "Hai đứa mày ở đây từ đầu tiết tới giờ luôn hả? " Cậu lên tiếng.

- "ukm"

- "Bùng mà không rù." Nhỏ nói giọng oán trách.

- "Rù chi đâu có lợi. " Nó tỉnh bơ.

- "Vậy tại sao Kelvin lại ở đây?" Cô kiểm có hòng cho nó không nói được lời nào.

- "Làm gối."

(°_°) Đây là cảm xúc chung của cả bọn. Không ngờ nó sẽ trả lời câu hỏi đó, và không ngờ hơn về câu trả lời rất chi là bá đạo của nó. Kêu người ta lên đây chỉ để làm gối đúng chi có nó mới có suy nghĩ như vậy.

- "Vậy giờ làm gì? " Cô hỏi nó.

- "Dù sao cũng bùng tiết rồi cúp luôn mấy tiết còn lại đi chơi đi." Nó ngái ngủ nói.

- "Cái gì chứ cái đó thì ok." Nhỏ tất nhiên là thích, hai mắt sáng rực.

- "Vậy đi đâu, bar hả?" Cậu hỏi.

- "Thôi đi bar cũng chán hay đi công viên giải trí đi." Cô đề nghị.

- "Cũng được." Anh tất nhiên đồng ý (ny của ảnh đề nghị là lị)

- "Vậy ba người ở lại đây đi tụi này đi lấy cặp." Hấn đứng lên nhẹ phúi sạch bụi.

Vậy là tụi nó ngồi đó còn tụi hấn thì xuống dưới lớp lấy cặp. Khi tụi hấn đi khỏi thì không khí trên sân thượng trở nên trùng xuống, ngột ngạt.

- "Vậy là Henry đã về?" Nó hỏi giọng nhẹ tênh nhưng vô cùng lạnh.

- "Ukm." Cô và nhỏ cũng chỉ đáp hờ.

Tụi nó vẫn giữ nguyên không khí như vậy, ai cũng chìm vào im lặng suy nghĩ mong lung gì đó. Đến khi tụi hấn đến cái bầu không khí đó được xóa đi.

Thế là cả bọn "tung tăng" bước ra khỏi cổng (có ai dám cản chết liền). Tiến thẳng một mạch đến công viên giải trí.

Tối trước công viên giải trí Fairy-công viên giải trí lớn nhất (do nó thành lập) nhỏ và cô bốn mắt sáng rực lên như nhìn thấy kho báu của Alibaba không bằng.

- "Nè nè nè công viên to ghê. Cái công viên này là của mày phải không?" Nhỏ thì thào vào tai nó.

Nó chỉ nhếch miệng một cái rồi bước tới phòng vé đưa một cái thẻ gì đó cho cô soát vé trong đó, hai người nói gì đó rồi nó tiến lại tụi nó.

- "Gi vậy?" Hấn có hơi tò mò.

- "Không có gì. Vào thôi."

Nó chưa kịp bước đi đã bị nhỏ và cô kéo một mạch vào trong. Nhìn họ cười tươi vui vẻ thế này nó cũng rất vui. Thật ra nó thành lập công viên này là để tụi nó có thể chơi với nhau, để có thể thấy nụ cười hạnh phúc của cô và nhỏ, của những đứa trẻ con khi vào đây cùng gia đình và điều đó làm nó vui.

Tụi nó vui vẻ tung tăng đi phía trước hớn hờ quan sát chỉ chỗ khắp nơi. Tụi hấn đi phía sau lúc đầu cũng vui vẻ lắm (vì trông tụi nó vui nên vui lây) lúc sau mặt đen sì vì những lời bàn tán về tụi nó vang lên khắp nơi.

- "Woa ai mà đẹp quá vậy."

- "Đi với nhau thế này chắc chưa có bạn trai đâu nhì."

- "Hay tới làm quen đi."

- "Bộ đồng phục đó là của trường Royal đúng không?"

- "Dễ thương ghê mày."

Vân vân.....vân vân.

Tụi hấn bắt đầu thì thầm với nhau.

- "Nè tao nhớ bọn họ cũng là thứ dữ lắm mà sao vào đây lại chẳng đề phòng gì thế." Cậu cộc cằn.

- "Đúng đó vừa đi vừa giỡn như vậy lại còn trung bộ mặt dễ thương đó ra nữa chứ. Muốn bị bầm đuôi hay sao á mà." Anh cũng đầu thua kém.

- "Không đề mặt là không được mà." Hấn nói xong tụi hấn bước nhanh tới tụi nó.

Hấn thì nắm tay nó, anh thì khoát tay cô, cậu thì bước tới gần nhỏ (nói gần vậy thôi chứ khoảng cách bằng 0 đấy ạ). Thế là sau một màn công bố chủ quyền ai nấy trong công viên đều hụt hẫng thất vọng. "*vậy là có bạn trai rồi sao, hixhix*", đó là suy nghĩ của tất cả bọn họ.

- "Gi vậy???" Tụi nó khó hiểu nhủ mày hỏi tụi hấn.

- "Không có gì." Tuy trả lời vậy như vẫn giữ nguyên tình trạng này.

Tụi nó cũng chẳng nói gì nên thôi chơi cái đã. Cả bọn kéo lên tàu lượn siêu tốc chơi tới 5 lần mới chịu xuống. Tiếp theo chơi xe đung, kết quả là nó phải thay xe mới. Tụi nó cần quét thêm cả chục trò nữa mới chịu ngồi yên một chỗ mà nghỉ ngơi.

Tụi nó ngồi chờ trên một thảm cỏ xanh mát hưởng cái gió mát mẻ, tụi hấn thì đi mua nước cho cả bọn. Bỗng có một đám người xuất hiện trước mặt tụi nó. Đẹp trai.....cũng có đó nhưng so với tụi hấn thì chưa bằng một góc. Đứa thì kênh kiệu đứa thì hồng hách nở nụ cười gian hết ý nhìn tụi nó chằm chằm.

- "Này cô bé, ngồi đây cô đơn vậy, đi chơi với tụi anh đi." Một thằng đứng ra nói.

Tụi nó chẳng có dư hơi chú ý tới tụi đứng trước mặt chỉ thần nhiên thả hồn mình theo gió.

- "Không nói gì là đồng ý rồi đó nhé." Một tên khác lên tiếng. Chưa để tụi nó nói gì hấn sấn tới chụm lấy cánh tay nó kéo lên.

Nó mở mắt ra thì thấy một tên không sợ chết đang nắm tay nó, định cho gã đó vài cú để xả stress ai dè.....hắn lù lù xuất hiện đấm cho tên đó một cái rồ đau, anh và cậu cũng chạy ra chặn trước cô và nhỏ. Tên bị hắn đấm bất ngờ không kịp phản ứng liền ngã ra đất phun ra ngụm máu, lấy tay quệt nhẹ chút máu còn dính ở khóe miệng tên đó nhìn hắn đầy tức giận, lồm khồm bò dậy quát lớn.

- "Mày.....mày.....MÀY LÀ THẮNG CHÓ NÀO HẢ? "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Buổi tối ngọt ngào

- "Mày.....mày.....MÀY LÀ THẮNG CHÓ NÀO VẬY HẢ?"

- "Tao hỏi mới đúng đó. Mày thắng nào mà dám đụng vào người cô ấy hả?" Hắn đang đứng trước mặt che nó.

- "Ha...tụi tao chỉ muốn đi chơi với người đẹp thôi." Tên đó kênh kiệu.(mới bị đánh xong chưa tòn)

- "Đi chơi? Mày...đủ tư cách?" Hắn nói giọng mỉa mai.

- "Mày...."

- "Tao nói cho mày biết đừng động một ngón tay của mày vào người của cô ấy, nếu không tao sẽ khiến mày phải hối hận vì những gì mày đã làm " Hắn nói rồi kéo tay nó đi, anh và cậu cũng vậy kéo cô và nhỏ đi một mạch.

Tên đó thấy vậy tức điên lên, kêu tụi đàn em xông vào đánh. Tụi hắn ngay lập tức phản xạ đỡ lấy những cú đánh đó, anh và cậu cũng chẳng hơn kém gì thay nhau mỗi người một tên đánh tụi bụi. Tụi nó nãy giờ chẳng lên tiếng chỉ đứng xem trận đấu đang diễn ra trước mắt, nhỏ chú ý đến cái túi dưới đất liền cầm lên thì biết nó là nước tụi hắn mới mua về, tỉnh như không cầm lên uống ngon lành đã vậy còn đưa cho nó và cô mỗi người một chai.

Tụi hắn đánh nhau nãy giờ người cũng đã thấm đầy mồ hôi, tuy vậy sức lực vẫn không thuyên giảm, đánh tụi kia tới bầm mặt gãy tay... tụi nó thấy vậy tuy cũng khá vui (vì được ai kia bảo vệ mà) nhưng cũng phải ngăn lại lỡ đâu đánh chết người ta tội nghiệp họ (mặc dù trong lòng nghĩ nếu đánh phải đánh cho vào quan tài luôn mới được).

- "Thôi đủ rồi đừng đánh nữa, tui không muốn có vài cái xác chết ở đây đâu." Nó lên tiếng.

Hắn nghe thấy liền dừng lại nhưng dường như vẫn chưa hả giận hắn đạp thêm cho tên đó vài đạp nữa mới chịu đi. Lúc quay đi liền buông một câu.

- "Đừng để tao thấy mặt mày nữa." Xong tụi hắn nắm tay tụi nó kéo đi (nắm tay là nắm tay đó) trong đầu suy nghĩ *"có nên đem nhốt vào một căn phòng nào đó để không có thằng nào lại làm quen không ta?"*

Lúc bị hắn kéo đi nó đã quay đầu lại nhìn tụi đang nằm trên đất thì thầm rên rĩ nhưng với nó vậy chưa đủ, đụng vào nó chưa được cho phép thì phải trả giá (anh Kelvin đang đụng vào chị mà chưa xin phép chị kia). Nó liền lấy điện thoại ra nhắn tin với ai đó về mặt lạnh tanh nhưng nhanh chóng cất vào.

Xong xuôi nhỏ than đói thế là cả bọn kéo đi ăn, thức ăn gọi ra chất đầy bàn cao như núi thế mà tụi nó lại ăn hết đồng đó chưa đầy 10 phút. Đến tụi hắn dù đã ăn chung rất nhiều lần nhưng vẫn phải kinh ngạc trước khả năng ngốn đồ ăn của tụi nó.

Ăn uống no nê cả bọn lại kéo nhau càn quét chốn này một lần nữa. Đi tới đâu hư tới đó, chơi tới đâu banh tới đó. Có lẽ nó phải suy nghĩ về việc cầm tụi này vào đây thôi.

Tối tối cả bọn cũng thấm mệt nên quyết định chơi trò cuối rồi về-đu quay (là cái vòng to ời là to á, tại mk không biết kêu sao nên ghi vậy luôn). Phân theo cặp nên khỏi nói cũng biết ai với ai.

Tụi nó ngồi trong chiếc buồng đang từ từ được lên cao. Nhìn xuống thật khiến người thấy cảm thấy hưng phấn. Tất cả đều được bao phủ bằng màn đêm huyền bí, những ánh đèn thay nhau lấp lánh trong ánh đêm, cứ nhìn đang nhìn lên bầu trời đầy những vì sao.

Tụi nó chỉ mãi mê ngắm cảnh mà không để ý tới người đang ngồi kia nhìn mình không chớp mắt. Còn tụi hắn bị vẻ dễ thương đáng yêu trẻ con đó của nó mê hoặc nhìn hoài không thôi, bất giác nở nụ cười *"lúc nào cũng vậy thì tốt quá"* đây là suy nghĩ chung nhưng lại có một suy nghĩ khác chen ngang vào *"nhưng lỡ thằng khác thấy được thì sao??? Không được..... Không được..... Nhất định không được"*.

Vòng quay kết thúc, tụi nó vẫn vui vẻ cười nói còn tụi hắn thì...đang chìm vào thế giới tưởng tượng. Cả bọn quyết định về nhà thế là tụi hắn khẳng khẳng đòi đưa tụi nó về tất nhiên bị từ chối, nhưng tụi hắn mặt dày năn nỉ nói lỡ có chuyện xảy ra giống lúc nãy thì sao. Tụi nó cũng bó tay trước sự lì lợm của tụi hắn thế là đồng ý.

Cậu - nhỏ

Cậu và nhỏ bước song song bên nhau không ai nói câu nào cũng không nghe thấy tiếng cả vẫ thông thường, thay vào đó là sự yên lặng đến ngạc nhiên. Cậu cũng thắc mắc vì sự yên tĩnh này định tìm có gây với nhỏ nhưng khi nhìn lại thì thấy nhỏ mặt trắng bệch đổ đầy mồ hôi, bước đi cũng có chút khó khăn. Cậu nhủ mà nhìn nhỏ hồi lâu rồi bất chợt đi lên phía trước nhỏ quỳ xuống đưa lưng về phía nhỏ. Nhỏ nhìn hành động bất chợt này của cậu phút chốc không tiêu hóa được nên đang bất động.

- "Lên đi. "

- "Hả. "

- "Hả hể gì. Đau sao không nói bình thường hay nói lắm mà. "Lời nói có chút tức giận kèm thêm sự lo lắng.

- "Tui... "

Thấy nhỏ lâu vậy vẫn chưa lên có nghĩa đang bất động tại chỗ rồi, không chần chừ cậu kéo nhỏ về phía mình rồi cõng nhỏ lên. Nhỏ bất ngờ ôm chặt lấy cậu sau khi xác định mình an toàn mới nói lòng tay mặt không thể đỡ hơn được nữa.

Rồi cậu rãi bước. Không khí lại trở về ban đầu một không khí yên lặng tuy nhiên có sự ảm áp đan xen vào đó. Nhỏ cảm nhận hơi ảm của người trước mặt trong lòng ngập tràn hạnh phúc, tay bất giác xiết chặt hơn gục đầu lên vai cậu mà ngủ. Cậu cảm thấy có hơi ảm thoắt đều lên cổ mình biết nhỏ đã ngủ liền mỉm cười hạnh phúc tiếp tục rãi bước về nhà nhỏ.

Đến nhà nhỏ bấm chuông thì không có ai ra mở cửa, gọi nhỏ thì chẳng chịu dậy, bất lúc cậu gọi điện thoại cho cô hỏi mật khẩu nhà nhỏ. Xong đưa nhỏ lên phòng, đặt nhỏ nằm ngay ngắn đắp chăn cẩn thận. Nhìn nhỏ hồi lâu rồi từ từ tiến tới đặt lên trán nhỏ một nụ hôn nhẹ mỉm cười.

- "Ngủ ngon nhóc con của tôi. "

Anh - cô

Cặp này cũng giống như cặp kia hai người sánh bước bên nhau nhưng không ai nói câu rồi điện thoại của cô reng lên.

- "Alo? "

- "....."

- "Hả.... Thật sao? "

- "....."

- "Okê hiểu. Mật khẩu là 771406"

- "....."

- "Không có gì"

Cô tắt máy rồi mỉm cười thích thú. Anh này giờ đi bên cạnh nhìn cô chăm chăm mặt đen một phen.

- "Ai vậy? "

- "Là Win"

- "Win??? Cậu ấy gọi làm gì??? " (ý anh ý ghen kìa)

- "Hỏi mật khẩu nhà của Lucy. "

- "Để làm gì??? "Mật anh dẫn ra một chút.

- "Đưa nhỏ vô nhà. Hồi này được Win cõng về nên ngủ quên kêu không dậy nên đành dùng cách này. Hihi. " Cô cười mặt nham hiểm.

Anh nghe vậy cũng không hỏi nhiều nữa hai người tiếp tục đi. Rồi lại như lúc đầu rơi vào im lặng chỉ có thể nghe tiếng xào xạc thổi trong đêm. Cô khẽ run người vì những cơn gió lạnh, anh liền cởi áo khoác ngoài của mình choàng lên cho cô nở nụ cười thương hiệu.

- "Coi chừng cảm lạnh đó. "

- "Ukm" Cô cũng cười lại anh.

Tối trước cổng nhà cô quay lại.

- "Cảm ơn đã đưa tôi về. Ngủ ngon. " Cô cười một cái rồi quay đầu định vào nhà thì bị một lực nào đó kéo lại tụt hẳn vào lòng anh.

- "Em cũng vậy. Ngủ ngon thiên thần của tôi. " Nói rồi hôn nhẹ lên tóc cô rồi anh đẩy cô vào nhà vẫy tay chào rồi ra về. Còn cô.... đồ hết cả mặt nhưng lại mỉm cười hạnh phúc.

Hắn - nó

Cặp đôi này cũng chẳng khá khẩm gì hơn, hắn liếc nhìn nó còn nó cứ thế sai bước đi. Nói thật hắn có rất nhiều thứ muốn hỏi nó, rất nhiều thứ hắn muốn biết về nó nhưng lại lo sợ sẽ khiến nó buồn. Nó dường như cũng hiểu được những gì hắn đang nghĩ nó rất muốn nói lại không có can đảm.

- "Tôi biết hiện giờ anh đang nghĩ gì, tôi không muốn giấu anh, nhưng....tôi cần thời gian và cần thêm dũng khí để có thể nói ra điều đó, nên... "

- "Tôi biết tôi sẽ chờ đến khi nào cô muốn nói với tôi. "

Nó nhìn hắn rồi cười nhẹ, nụ cười như không nhưng vẫn làm tim hắn lỡ mất một nhịp.

Dừng lại trước cổng nhà nó đẩy cổng nhẹ cổng rồi bước vào nhưng lại xoay người lại nhìn hắn.

- "Cảm ơn. "

- "Vì cái gì"

- "Tất cả"

- "Không có gì"

- "Ngủ ngon" Nó nói rồi tiến lại gần hắn đặt lên má hắn nụ hôn (như quà cảm ơn ý) rồi mỉm cười chạy thẳng vào nhà.

Hắn như trời trồng mắt mở to miệng há hốc (coi chừng ruồi bay vô) sờ lên má nơi nó mới hôn vẫn còn hơi ấm, hắn nở nụ cười tươi cảm giác hạnh phúc dâng trào trong hắn. Nhìn lên phòng nó ánh mắt triu mến.

- "Ngủ ngon. My Queen. "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Biến mất

Buổi tối hôm đó ai cũng ngập tràn trong hạnh phúc, chìm đắm trong giấc mơ ngọt ngào với người mình yêu. Mơ tới viễn cảnh xa xôi sau này. Nhưng có một người thì không như vậy. Người này đang chìm đắm trong quá khứ, một quá khứ với những thứ hạnh phúc nhất nhưng lại bị phá vỡ một cách tàn độc nhất, để rồi quá khứ đó chỉ còn lại những niềm đau, là những cơn ác mộng hằng đêm. Và người đó là NÓ.

Nó đã nghĩ rằng mình sẽ mãi khóa cái quá khứ đó để nó không phải đau khổ, để nó có thể quay lại cuộc sống bình thường như trước kia. Nhưng một lần nữa những điều nó muốn không thành sự thật. Khi nó nghĩ nó sẽ quên thì Henry lại xuất hiện gọi cho nó nhớ về người đó, người đã làm nó cười rất nhiều, đã làm nó hạnh phúc rất nhiều, nhưng cũng là người làm nó đau khổ rất nhiều, khóc rất nhiều, và đã khiến nó trở thành người như bây giờ chỉ vì sự ra đi của người đó.

Nó đã trốn chạy, trốn chạy cái sự thật đó, sự thật rằng người đó đã không còn, sẽ không bao giờ quay trở lại. Nhưng lúc này nó mệt mỏi lắm rồi, nó không muốn trốn chạy thêm nữa, hai năm sống trong quá khứ, hai năm trốn chạy, giờ đây nó muốn biết sự thật, nó muốn biết chuyện gì xảy ra vào hai năm trước. Nó phải biết.

Sáng hôm sau, một buổi sáng đẹp trời, nắng ấm gió mát, tiếng chim vui đùa hót líu lo. Có ba anh chàng về mặt khôi ngô tuấn tú, quần áo chỉnh tề, đang rải bước trên con đường đầy nắng vàng. Tuy con đường đi của họ khác nhau nhưng cả ba đang cùng chung một mục đích đó là đến ngôi nhà của người mình "để ý".

Cậu-nhỏ

Cậu vừa đi trên đường vừa ngân nga vài câu hát nghĩ đến diễn cảnh tối qua khiến cậu cảm thấy rất...nhiều xúc cảm.

~Tối hôm qua~

Lúc cậu đưa cô vào nhà thì liền đi tìm phòng của nhỏ. Tới một cánh cửa có tấm bảng ghi "*ĐANG NGỦ. CẤM LÀM PHIÊN*" là biết ngay phòng này là của nhỏ. Đặt nhỏ lên giường chỉnh tư thế lại cho thoải mái đắp chăn cẩn thận rồi ngồi đó nhìn nhỏ ngủ.

Cậu nhìn nhỏ không biết bao lâu không biết bao nhiêu gốc độ khác nhau, chỉ là cậu không hiểu nhỏ thường ngày rất năng động (nhoi ắc) cũng rất lười rất ngang bướng cứng đầu nói không bao giờ nghe, nhưng sao khi ngủ lại có một vẻ mặt hút hồn đến vậy. Đôi mắt nhắm nghiền, gò má ửng hồng, bờ môi mềm mại nó thu hút cậu, cậu chỉ muốn ngắm nhỏ mãi thôi.

Cậu nhìn nhỏ như không kiềm chế được cậu chồm người tới đặt lên trán nhỏ một nụ hôn, tuy nhẹ nhưng nó đủ khiến nhỏ cảm thấy ấm áp lạ kì. Xong cậu đứng phắt dậy lật đật chạy về nhà nếu không ở lại đây chắc mai cậu không sống nổi đâu.

~Quay lại hiện tại~

Cậu đang đứng trước nhà nhỏ không bấm chuông ngang nhiên mở pass mà đi thẳng vào trong nhà. Lên tới phòng nhỏ nhẹ nhàng mở cửa. Biết là chưa dậy nên phóng thẳng lên giường nằm chung luôn. Thấy có cái gì đó đang ôm mình nhỏ nhẹ cựa mình từ từ mở mắt thì...đập vào mắt nhỏ chính là khuôn mặt phóng đại của cậu.

Chóp.... Chóp..... Chóp... Dụi... Dụi... Dụi... Đúng là không bị hoa mắt vậy chính là.... AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.

Nhỏ thẳng chân đập cậu lọt xuống giường không cho cậu nói gì chạy tọt vào nhà tắm hét inh ỏi trong lòng. Cậu nhìn thấy biểu hiện này chỉ biết lắc đầu cười thầm nói vọng vào phòng tắm

- "Nhanh lên chúng ta còn đi học nữa. "

Anh-cô

Cô đang đứng trong phòng chỉnh trang lại đồng phục rồi nhìn thẳng vào gương cảm giác như đang nhìn thấy một con gì đó không phải cô. Hai mắt quàng thâm thiếu sức sống như hai gò má lại lật phật đỏ. Cũng tại anh hại cô tự nhiên lại làm cái cử chỉ đó làm cô đỏ mặt cả đêm không thể chợp mắt chỉ vì anh.

Cô lết xuống nhà ngán ngẩm không muốn ăn sáng nên đi học luôn. Vừa ra tới cửa đã thấy anh đứng đó hai tay rút túi quần đeo balo một bên tựa lưng vào cổng, hình như đang đợi cô (anh đứng nãy giờ hơn tiếng rưỡi rồi đó)

Thấy anh cô bất giác đỏ mặt cúi gầm mặt xuống. Anh thấy đáng vẻ này là biết ngay cô vẫn còn gượng chuyện tối qua, thầm cười trong lòng *"thú vị thật"*.

Anh và cô cùng nhau đến trường. Trên cả đoạn đường dài hai người chẳng nói gì với nhau. Co thì quá gượng chỉ dám dãn mắt nhìn đất mà đi, còn anh thì thân nhiên nhìn cô như chả có chuyện gì xảy ra. Cái bầu không khí gượng ngạo này thật khiến người khác loạn tìm mả.

Hắn-nó

Anh thì đang rất tỉnh về mặt phê phỡn rồi từng bước từng bước từng bước một đến nhà nó, nhớ lại nụ hôn nó cho hắn hôm qua khiến hắn vô cùng hạnh phúc.

Tới trước cửa nhà nó hắn bấm chuông... Kìng cong... Không thấy...Kìng cong... Vẫn không thấy... KING CONG... Vẫn không cuất hiện... KING CONG.. KING CONG.. KING CONG.. KING CONG.. KING CONG... (banh chuông anh ời)

Bấm muốn nát cái chuông vẫn không thấy bó đầu hắn bắt đầu lo lắng (anh này vốn có óc suy nghĩ rất phong phú). Lấy điện thoại gọi cho nó.

-*"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện tại..."*

Gọi một lần nữa.

-*"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện tại..."*

Gọi thêm lần nữa.

Lần nữa

Lần nữa

Lần nữa

Vẫn không được tất cả đều thuê bao. Nó đang ở đâu tại sao lại không liên lạc được. Có chuyện gì sao ta. Hay ở trong nhà... mà không đứng nếu có ở nhà là ra nãy giờ rồi. Hay có chuyện trong nhà... mà cũng không đứng. Hay bận việc. Hay đi công việc quan trọng. Hay...hay...hay bị bắt cóc. TRỜI OI.

Đứng đây cũng chẳng làm được gì hắn lao như bay tới gặp người sẽ trả lời cho hắn nó đang ở đâu, người hiểu nó nhất. Là cô và nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lo lắng

Hắn chạy, chạy, chạy thật nhanh mà không biết phải chạy về đâu. Trong đầu hắn hiện tại chỉ còn hình ảnh của nó với mớ suy nghĩ trong đầu. Nó đang ở đâu??? Đang làm gì??? Có gặp nguy hiểm??? Những câu hỏi về nó cứ nhau chạy trong đầu hắn. Liệu nó có an toàn không??? Có ai ức hiếp nó không??? Đang chạy hết tốc lực thì BÌNH.....BỊCH.

Hắn an toạ trên mặt đất một cách "NHỆ NHÀNG HẾT MỨC CÓ THỂ" và cũng có một người đang ôm đất mẹ như hắn....chính là nhỏ.

Nhỏ xuyết xoa từ từ bỏ dậy dùng ánh mắt căm phẫn nhất để nhìn người vừa mới đụng mình. Cậu đứng kế bên cũng "bình mực" không kém (dám làm ngy ta té đứng là chán sống). Hắn thì ngồi bật dậy vì xác định được nhỏ, liền bay tới nắm chặt vai nhỏ lấy hết sức bình sinh mà lay.

- "Nè nhỏ kia đâu? Bạn cô đang ở đâu hả???" "

- "Nè thằng kia mày làm gì dạ???" "Cậu chính thức nổi điên.

- "Nè buông...buông...tôi ra....chóng...chóng...mặt..." "

Hắn thì không có ý định dừng lại, cậu thì không thể đẩy hắn ra, còn nhỏ thì bị lay tới chóng mặt hoa mắt thì lúc đó anh và cô xuất hiện thấy cái gì đó ồn ồn vui vui nên bay vô chơi chung luôn.

Sau một hồi dần co quyết liệt kết quả cuối cùng...nhỏ và cô thì nằm trợn trong vòng tay của cậu và anh, hắn thì ngồi thờ hờ hờ một bên, cả bọn bầm dập tơi tả.

- "Rốt cuộc là mày bị cái gì vậy hả? Thằng điên kia. " Cậu này giờ nổi điên mà chưa nói được gì nên giờ chính thức nổi khùng.

- "Phải đó có gì từ từ nói. "Cô lên tiếng(chị ơi là chị nhào vô chơi chung đó)

- "Có phải tao muốn đâu. Tại nhỏ kia tự nhiên biến mất chứ bộ. "Hắn cũng nổi điên rồi.

- "Tory hả? Nó lại mất tích sao? "Cô hỏi.

- "Lại??? "Anh cũng thấy thắc mắc.

- "Nó hay vậy lắm lâu lâu lại biến mất vậy đó, không liên lạc không tin nhắn, hai ba ngày sau lại xuất hiện như thể mình chưa hề biến mất. Nên cũng đừng lo. "Nhỏ này giờ mới lấy lại được hơi thở.

- "... "Hắn cũng không nói gì mặc dù cũng không tin lắm nhưng thôi đợt hai ba ngày xem sao biết đâu mai nó về thì sao.

Cả bọn cũng nhau đến trường. Đi trên đường là hai cặp rất đẹp đôi cùng với một người con trai mặt đen xì lì, nhìn vào người ta tưởng là hắn ghen tị với hai cặp kia. Tội trường ai cũng hướng mắt về cả bọn thấy hai cặp kia vui cười nói chuyện rôm rả mà trong lòng tức giận, nhìn lại thì thấy hắn như có mây đen trên đầu, nhìn lại cũng không thấy nó đâu cả trường thầm nghĩ "*chắc hắn bị nó cho leo cây hay bị nó đá chứ gì*" tụi con trai thì há hê nhưng không thể hiện ra mặt (bị đánh rồi sao) còn tụi con gái thì khó ròn oán trách nó.

Bước vào lớp với nhiều tâm trạng. Hắn bước vào chỗ liền nằm dài trên bàn chán chường, tay cầm chặt điện thoại, mắt dán thẳng vào nó mong chờ cái gì đó.

Cả bọn nhìn hắn như sinh vật lạ. Chỉ là nó không đi học thôi có cần làm vẻ mặt thảm sầu này không. Cả bọn ngán ngẩm thờ dài. Cả một ngày trôi qua mà không có tin nhắn hay một cuộc điện thoại nào của nó, hắn đã chán nay còn chán hơn. Về đến nhà hắn cứ giữ khư khư cái điện thoại không rời nửa bước, người hầu trong nhà nhìn hắn như thú lạ.

Ngày hôm sau, chưa 6 giờ hắn đã qua nhà nó, đứng đợi nửa tiếng, bấm chuông hơn trăm lần, gọi hơn năm chục cuộc điện thoại vẫn không có hồi âm. Mang tâm trạng thất bại lê xác tới trường.

Hắn vào đến trường là lại dán chặt mắt vào điện thoại không màng tới bất kì ai hay bất kì điều gì trong mắt hắn bây giờ chỉ có chiếc điện thoại.

Ngày thứ 3 (từ khi nó biến mất)

U ám, mây đen bao trùm.

Ngày thứ 4

Mưa rơi tầm tã.

Ngày thứ 5

Áp thấp nhiệt đới.

Ngày thứ 6

Bão đã đổ bộ vào đất liền.

Ngày thứ 7

Lũ quét sạch mọi thứ.

Ngày thứ 8

Thân tàn ma dại.

.....

.....

.....

.....

Ngày thứ n

Chính thức trở thành một cái vỏ không hồn.

Đã hơn hai tuần kể từ ngày nó biến mất, cho tới bây giờ vẫn không biết nó đang ở đâu, điện thoại thì thuê bao, tin nhắn thì không hồi âm, đến nhà bấm muồn nhất cái chuông hàng xóm xung quanh còn phải canh chừng để chặn lại không cho bấm nữa mà vẫn không thấy bóng dáng. Rốt cuộc nó đang ở đâu, đâu có phải đang chơi trốn tìm sao trốn kĩ dữ vậy.

Cô và nhỏ cũng không khỏi lo lắng, mặc dù nó vẫn thường biến mất như vậy nhưng đây là lần đầu tiên nó đi lâu như vậy, bình thường cũng chỉ đi có hai ba ngày là cùng đảng này lại hơn nửa tháng rồi mà nó vẫn chưa về. Cô với nhỏ giờ cũng giống hần cứ đứng ngồi không yên. 15 phút là một cuộc gọi, 5 phút là một tin nhắn nhưng không trả lời.

Anh và cậu thấy hần buồn rầu như vậy vốn đã không vui nay còn thêm cô và nhỏ lại càng buồn hơn. Hần thì vô phương cứu chữa chỉ mong nó về sớm chứ không hần sớm sẽ thành khúc gỗ mất. Còn cô và nhỏ, anh với cậu ra sức dụ dỗ hai người này, đi ăn đi chơi đi bar làm đủ mọi cách mà không sao vui lên được. Cứ túc trực trước cửa nhà nó 24/7, không ăn đủ ngủ đủ. Thật là khiến cho người khác lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Trở về

Đã gần một tháng kể từ ngày nó biến mất không chút dấu vết. Hần thì thần thờ trông ngóng cái điện thoại reng lên, cô và nhỏ thì lo quá nên cũng chẳng làm gì ra hồn, anh với cậu chán chường nhìn ba người kia thờ dài ngan ngán. Nó mà không mau xuất hiện thế nào cũng có ba cái xát ướp chờ nó ở nhà.

Không chỉ có cả bọn lo cho nó mà còn có một người nữa cũng không khỏi lo lắng cho nó. Đó là Henry. Tuy bị nó hiểu lầm, bị nó trách vấn nhưng dù sao đối với Henry nó cũng là đứa em gái bé bỏng mà Henry yêu nhất, nó biến mất như vậy Henry không lo sao được.

Hôm nay vẫn như thường lệ hần đến nhà nó xem nó đã về chưa, nhưng kết quả vẫn như những lần trước. Hần 1 lần nữa ôm tâm trạng nặng nề đến lớp.

Lớp học đang diễn ra như thường ngày nhưng đầu đó trong lớp là một khoảng không được bao trùm bằng mây đen u ám. Cả lớp ai cũng biết cái "khoảng không" đó ở đâu nhưng lại chẳng làm được gì.

Hần đang chán chường thì điện thoại hần reng lên ngay lập tức hần ngồi xốc dậy mở điện thoại lên xem, hần dường như sống lại khi biết được tin nhắn mới đến là của ai, gương mặt tươi tỉnh hẳn, đã vậy còn nụ cười tươi rói kia nữa. Hần lập tức chạy ra khỏi lớp trước sự ngạc nhiên của bàn dân thiên hạ, không ai biết được cái gì làm hần thay đổi nhanh như vậy.

Tuy thất mắc nhưng chẳng ai biết được chỉ bốn chữ "*sân thượng phía đông*" đã làm hần từ một xác sống biết đi trở thành một người tràn đầy sức sống.

Hần chạy, chạy, chạy, chạy thật nhanh trên hành lang nhưng khác lần trước lần này hần chạy với một mục đích hoàn toàn khác một đích đến hoàn toàn

khác song với một tâm trạng hoàn toàn khác.

Hắn chạy như bay đến sân thượng nơi hắn sẽ thấy người mà hắn muốn thấy, muốn gặp.

Cánh cửa sân thượng bậc mở tiếp đất nhẹ nhàng nhờ cú đá nhẹ của ai đó. Hắn thờ dốc nhìn người trước mặt.

Mái tóc tím bay theo làn gió đôi mắt nâu vô hồn nhìn lên bầu trời xanh, dáng người nhỏ nhắn đứng tựa vào lan can. Hình ảnh này hắn muốn thấy từ rất lâu. Nó quay lại nhìn nam nhân đang thờ học học nhìn mình trần trụi rồi mỉm cười với người đó.

Hắn nhìn thấy nụ cười của nó quên tất cả mọi thứ, quên đi sự mệt mỏi, quên đi sự lo lắng bấy lâu hắn chỉ biết lao tới ôm chầm lấy nó để thỏa cái nỗi nhớ nó vốn đã ăn mòn hắn từng ngày, để cảm nhận hơi ấm của nó, để biết rằng nó vẫn an toàn, để biết rằng nó không bỏ hắn.

Bị ôm hồi lâu mà hình như hắn vẫn chưa có ý định buông nó mới khẽ vỗ nhẹ lên lưng hắn, hắn giật mình mới nói lỏng tay nhưng vẫn giam nó trong vòng tay của mình.

- "Bấy lâu nay đi đâu? "

- "Buồn ngủ rồi. " (câu trả lời liên quan dễ sợ)

- "Hà??? "

- "Buồn ngủ. "

Thấy hắn vẫn chưa hiểu nó lúi húi ngồi xuống rồi ngang nhiên gác đầu lên đầu hắn ngủ ngon lành.

Sau một hồi đờ người hắn cuối cùng cũng đã tiêu hóa được hành động của nó định quay sang nói gì đó với nó thì nó đã ngủ ngon lành rồi, về mặt khi ngủ của nó dễ thương cực kỳ làm mấy câu hỏi hay trách vấn nó cũng không cánh mà bay. Bất giác mỉm cười hôn nhẹ lên tóc nó. Cuối cùng nó cũng về rồi.

Cả bọn dưới lớp không biết là hắn đi đâu tự nhiên khi không lại chạy ra ngoài không biết có xảy ra chuyện gì không nữa. Hết nó tới hắn chắc cả bọn chết sớm.

Đang lay hoay thì điện thoại của anh và cậu reng lên, là tin nhắn của hắn. Đọc xong tin nhắn cả hai nhìn nhau như thể đang rất ngạc nhiên và cũng đang ngẫm nghĩ định điều gì đó. Cứ tưởng mình hoa mắt nhìn đi nhìn lại nhìn mấy chục lần cũng bao nhiêu đó chữ. Nụ cười đã sớm hiện diện trên gương mặt của anh và cậu. Cả hai đứng phắt dậy nắm tay cô và nhỏ đi ra khỏi lớp trong sự ngạc nhiên và khó hiểu xen lẫn tò mò ở trong đó.

Cô và nhỏ ngang nhiên bị dắt đi đương nhiên là phải thắc mắc.

- "Nè dẫn tui đi đâu vậy. "Nhỏ

- "Đi rồi sẽ biết. "Cậu

- "Nhưng sao hôm lại tạo bí mật kiểu này. "Cô

- "Đi đi rồi sẽ thấy điều thú vị. "Anh

Cô và nhỏ chả hiểu cái mô tê gì hết cứ mặc cho anh và cậu dẫn đi đâu đó, anh và cậu thì trong lòng vui mừng không tả, kỳ này cô và nhỏ sẽ hết buồn ngay.

Đến sân thượng thấy cánh cửa yêu vầu đang nằm yên trên đất anh và cậu thừa biết ai làm, cô và nhỏ nhìn nhau nghĩ thầm "*có người dám ngang nhiên phá trường của bác (papa nuôi nó đó) chán sống mà*". Vừa mới định kêu người điều tra ai đang chán sống vậy thì đập vào mắt cô và nhỏ là hình ảnh hắn và "con nhỏ" nào đó tựa nhau nhau mà ngủ, mà hình như cảnh này quen quen, mà hình như "con nhỏ" nào đó cũng quen quen. Để nhìn kĩ lại coi; tóc tím, dáng chuẩn, da trắng... là....là....là...NÓ.

Cô và nhỏ như không thể tin vào mắt mình nó về, nó đã về rồi. Aaaaaa... Cuối cùng nó đã về rồi. Cô và nhỏ muốn nhào tới ôm chầm lấy nó nhưng bị anh và cậu giữ lại.

- "Không thấy hai người họ đang ngủ à. Để đó đi lát Victorya tỉnh dậy muốn làm gì cũng được mà. "Anh thì thầm.

Cậu cũng đồng ý, lâu lâu phải tốt với bạn bè tí. Cô và nhỏ cũng đành nghe theo.

- "Thôi xuống canteen mua gì đó đi, lát hai con sâu ngủ này dậy có thứ bỏ bụng. "Cậu tuy muốn tạo cơ hội cho bạn bè nhưng giờ cậu cũng đang là FA mà nên cũng gato chứ bộ.

Thế là cả bọn kéo nhau xuống canteen mua đồ ăn mà đâu ai biết thực ra nó với hắn đâu có ngủ, chỉ đơn thuần là tựa đầu vào cảm nhận hơi ấm của nhau mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Đối mặt

Hiện tại ở sân thượng đang có hai người tựa đầu vào nhau mà ngủ, có bốn người đang nhìn hai người đó chằm chằm không chớp mắt bên cạnh đó là một núi thức ăn vừa mới được mua từ canteen lên đang chờ hai người nào đó ngủ dậy.

- "Tụi bây thôi nhìn tụi tao bằng ánh mắt "triu mến" như thế được không? "Hắn chịu hết nổi rồi.

- "Ừa...tao tưởng mày còn ngủ chứ? "Anh giả nai hỏi lại. Thực ra anh và cậu vốn biết hắn không có ngủ mà thôi lâu lâu tạo cơ hội.

- "Có thánh mới ngủ được khi bị tám con mắt dán chặt vào người. "

- "Có Victorya kìa. "

- "Ngủ được mới lạ. "Nó lên tiếng nhưng mắt vẫn nhắm chặt làm cả bọn hết hồn.

- "Ừa mày dậy rồi hả. "Cô hỏi.

- "Có ai ngủ được với tụi bây không. "

- "Hihi...thôi qua đây tụi tao mua nhiều đồ ăn lắm nè, toàn món mày thích đó. "

- "Cảm ơn"

Thế là cả bọn nhập tiệc. Cô và nhỏ bon chen đòi ngồi kế nó vì thế hắn bị cho ra rìa, giận dỗi ngồi một cục mất cụp xuống bữu môi nhìn đáng yêu chết được. Nó cũng phải phì cười trước bộ dạng đó của hắn, có ai đòi giận dỗi lại đáng yêu thế không.

Cả bọn cười nói vui vẻ sau 15" núi thức ăn kia đã được chén sạch sẽ. Sau khi chén xong cả bọn lại bàn tới chuyện đi chơi.

- "Ê Tory mới về hay đi đâu chơi đi, mai cũng là chủ nhật mà. "Cô lên tiếng.

- "Tán thành. "Nhỏ tắt nhiên chịu liền.

- "Nghe hay đó. "Anh đồng ý.

- "Chuyện đó tắt nhiên tán thành rồi. "Cậu thấy hào hứng rồi đó.

- "Tùy tụi bây. "Hắn và nó không có ý kiến.

- "Vậy tụi mình đi đâu? "

- "Leo núi đi. "

- "Thôi leo núi mệt lắm. Biển đi. "

- "Núi. "

- "Biển. "

- "Núi. "

- "Biển. "

- "Núi. "

- "Biển. "

Vâng và đây là cuộc cãi vã không đích đến của nhỏ và cậu. Cả bọn còn lại chỉ biết lắc đầu nhìn hai đứa nó.

- "Tory mày muốn đi đâu? "Nhỏ quay sang nó cầu viện mình.

- "Victorya cô muốn đi leo núi đúng không?

- "Không Tory muốn đi biển. "

- "Không núi. "

- "Biển. "

- "Núi. "

- "Biển. "

- "Núi. "

- "Thôi. Nói nữa đánh chết giờ á. "Nó lên tiếng can cuộc cãi vã này.

Quả thật lời nói của nó rất có hiệu lực nhỏ và cậu liền im lìm không dám mở miệng.

- "Mệt quá. Hôm nay đi biển. Tuần sau sẽ đi leo núi. Ok? "

- "Yeahhhhh. Biển muôn năm. "

- "Hừ. "

- "Vây thôi tui xuống lớp lấy cặp, ba cô ở trên đây đi. "Hắn đứng toan đi thì nó lên tiếng.

- "Juli với Lucy cũng xuống luôn đi. "

- "Sao vậy? " cô thắc mắc.

- "Tao có chuyện cần giải quyết. Cứ xuống công chờ lát tao xuống sau. "

- "Ukm. "

Nói rồi cả bọn kéo nhau xuống lớp để nó một mình trên sân thượng. Nó hít một hơi thật lấy tinh thần rồi lấy điện thoại ra nhắn tin với ai đó. *"Tôi có chuyện muốn nói. Sân thượng phía đông. "*

Nó ngược nhìn bầu trời hướng về người đó. Hôm nay nó sẽ không chạy trốn nữa, nó sẽ đối mặt với tất cả dù nó có như thế nào.

Lát sau coa một bóng dáng quen thuộc đang nhìn nó, tóc xanh đen đôi mắt lục bảo đượm buồn. Henry từ từ tiến lại gần nó.

- "Lâu rồi không gặp em, em vẫn khỏe chứ. "

- "....." "

- "Không phải em có chuyện muốn nói với anh sao? "

- "Sự thật. "

- "Hả??"

- "Cho tôi biết sự thật đi. Sự thật về hai năm trước. "

- "....." "

- "Tại sao anh lại phản bội Dark, tại sao anh lại bán đứng Royce và Davis, tại sao anh lại là người của Dragon, tại sao anh lại là người bắn Davis chứ. "Nó nói mà giọng nó đã nghẹn, mắt đã sẫm ướt lệ.

- "Anh....chuyện đó..."

- "Chuyện này khó nói đến vậy sao? "

- "....." "

- "Chỉ đơn thuần là nói sự thật thôi mà. "

- "Anh....xin lỗi em...nhưng chuyện này anh thể nói...bây giờ lại càng không được. Xin em cho anh chút thời gian, khi xong chuyện anh nhất định sẽ nói em tất cả. "

- "Thời gian? Bao lâu? "

- "Anh... "

- "Được anh không nói tôi sẽ tự mình tìm ra sự thật cho dù đó là điều cuối cùng tôi được làm "

Nói rồi nó bỏ đi để lại Henry một mình trên đó. Sau khi nó đi khỏi Henry đã ngục xuống, Henry không muốn giấu nó bất cứ thứ gì hết nhưng lần này không thể khác được, còn rất chuyện chưa làm xong, nếu để nó biết chẳng khác nào đẩy nó vào nguy hiểm. Thà cứ để nó ghét, để nó hận, còn hơn thấy nó gặp nguy hiểm

Còn về phần nó sau khi nói chuyện với Henry xong nó chạy thẳng ra sân sau trường, gục mặt vào gốc cây to nơi nó vẫn thường ngồi mà khóc. Nó không muốn, nó không muốn nói thế với Henry, với nó Henry là người anh yêu quý không kém gì Royce, lúc nó cũng có Henry bên cạnh, nó muốn tin lắm là Henry không phản bội lại Royce và Davis. Nhưng những gì xảy ra ngày hôm đó cứ đeo bám nó. Cái cảnh chính tay Henry đã bắn chết Davis mà nó yêu nhất, cái cảnh Henry đã bỏ đi cùng người của Dragon. Nó thực sự không biết phải làm sao.

Chào các tênh iu, cảm ơn các tênh iu trong suốt thời gian qua đã luôn nhiệt tình ủng hộ cho Dzoì Con. Chap này là quà tặng mọi người, xin lỗi về việc trễ nải. Hy vọng các tênh iu sẽ tiếp tục đọc và ủng hộ cho Dzoì Con. Dzoì Con rất thích đọc bình luận nên mọi người cứ bình luận nhiều nhiều vô, khen chê gì cũng được để truyện thêm hoàn hảo nha. Tới rồi chúc các tênh iu ngủ ngon. (~O~)ZZ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đi biển

Cả bọn đợi nó hơn 30" rồi chưa thấy nó xuống bắt đầu cảm thấy lo (sợ nó biến mất lần nữa ấy mà) chuẩn bị chạy đi tìm nó thì thấy nó bước ra nhưng là từ sân sau.

- "Nè mày làm gì lâu vậy? "Nhỏ càu nhàu.

- "Có chút việc thôi. "

- "Thôi đẹp đi. Giờ về chuẩn bị đi một tiếng nữa tập trung ở nhà Victorya. Okê? "Hắn lên tiếng giải vây cho nó.

- "Okê"

Như vậy theo lời của hắn cả bọn kéo nhau về nhà bắt chặp đang trong tiết học, thu dọn quần áo, rồi lũ lượt kéo nhau qua nhà nó.

Hiện tại cả bọn đang đứng trước nhà nó với vali linh kinh, balo vai mang tay vác không khác gì bỏ nhà đi bụi, đã vậy còn bị nó cho đứng ngoài phơi nắng nữa chứ (ai biểu tới sớm 45" chi)

Crashing, hit a wall

Right now I need a miracle

Hurry up now, I need a miracle

Stranded, reaching out

I call your name

But you're not around

I say your name

But you're not around

I need you, I need you

I need you right now

Yeah, I need you right now

So don't let me, don't let me

Don't let me down

I think I'm losing my mind now

It's in my head, darling I hope

That you'll be here

When I need you the most

So don't let me, don't let me

Don't let me down

D-Don't let me down

Don't let me down

Don't let me down, down, down

Don't let me down

Don't let me down, down, down

Don't Let Me Down - The Chainsmokers ft. Daya

- "A... "

- "Ra mở cửa. Nắng quá. "

- "Ai biểu tới sớm. "

- "Nè mây... "Tút.... Tút.... Tút.

Đoạn đối thoại ngắn gọn súc tích vừa rồi là cuộc đối thoại của nó và nhỏ. Ai biểu ham hố làm xung cho cổ, tới sớm giờ phải đứng ngoài nắng.

Đứng khoảng 15" không chịu nổi nhỏ lại gọi điện thoại cho nó.

- "Alo"

- "Nè Tory mây nở lòng nào để tui tao đứng nắng vậy sao."

- "Tự làm tự chịu."

- "Toryyyyyyyyyy."

Tút... tut... tut.

Lại thêm một cuộc đối thoại ngắn gọn và súc tích nữa. Và tình trạng của cả bọn bây giờ là được nó cho một vé tắm nắng mà không cần xuống biển.

30" trôi qua, ôi mồ hôi nó chảy như suối, nhìn đứa nào đứa nấy nó thâm như con khô, gần như bị thiêu cháy thì nó xuất hiện, như vị cứu tinh nhưng cả bọn lại nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn.

- "Mây...."

- "....."Như không thấy ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của cả bọn.

- "Mây ác vừa phải thôi, mây có biết là ở ngoài kia nắng lắm không? "

- " Ai biểu tới sớm tao đâu có kêu."

Nó vừa mở cửa thì cả bọn đã chạy tọt vào nhà kiểm căn phòng nào mát mẻ nhất mà chui vào, nó thấy cũng tội nên vào bếp làm cho đứa ly nước cả bọn uống xong như xác chết sống lại tươi hẳn lên.

Sau khi ổn định được sự "sống còn" cả bọn ngồi lại bàn bạc xem lát sẽ đi biển nào.

- "Vùng Tàu đi lâu rồi không đi."

- "Nha Trang mới tuyệt."

- "Vũng Tàu."

- "Nha Trang."

- "Vũng Tàu."

- "Nha Trang."

- "Vũng Tàu."

- "Nha Trang."

- "Vũng Tàu."

- "Nha Trang."

Thế là lại một cuộc cãi cọ không hồi kết.

- "Victorya Nha Trang tuyệt hơn đúng không." Lần này cậu cầu viện mình trước.

- "Không có. Tory Vũng Tàu đã hơn."

- "Đã ở chỗ nào."

- "Hơ... bộ anh không thấy nó thú vị sao."

- "Hừ... sao thú vị bằng Nha Trang."

- "Anh..."

- "Victorya/Tory mà/cô chọn cái nào?"

- "... Nha Trang."

- "Oh yeahhhhhh. I win."

- "Toryyyyyyyyyy."

- "Không đổi ý." Nó thả một câu nhẹ như không.

- "Huhu Juliiiiiiiiii."

- "Tory nó quyết rồi thì cứ vậy đi."

Nhỏ cứng họng, bạn gì đâu á, không chịu bình vực nhau gì hết, còn tên Win kia nữa ta thề ta sẽ báo thù, ta phải rửa hận.

Xong xuôi cả bọn cũng lên xe xuất phát, điểm đến là bãi biển Nha Trang đầy nắng ấm.

Cả bọn tới nơi cũng tầm 2h (đi hay bay vậy trời), vừa tới cô và nhỏ liền kéo nó đi đâu đó kiếp để lại cho tụi hấn một câu.

- "Mấy người xuống biển đi, lát tụi này xuống."

Dù chả hiểu cái mô tê gì nhưng thôi tụi hấn xuống bãi, tìm một chỗ thoáng mát rộng rãi (mấy ảnh mướn đứt 3,4 cái bãi liền nhau không rộng rãi mới lạ). Sắp xếp chuẩn bị xong xuôi đâu đó thì tụi nó lù lù xuống hiện nhưng không phải chỉ có tụi nó théoau là mấy chục thằng lo Choi theo sau.

Tụi hấn nhìn là ứa gan, máu nóng dồn lên não, mặt đen xì bước lại phía tụi nó.

- "Nè bà xã em đi đâu lâu quá vậy?" Anh hỏi mà mắt dán chặt lên mấy tèm ở đằng sau, ánh mắt thù hận muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

- "Honey em hư quá nha, đi lâu vậy làm anh lo đó." Ánh mắt hàng ngàn viên đạn nhìn đâm đuổi tụi kia.

- "...". Hấn thì chẳng nói gì nhưng lại ôm nó vào lòng, dùng ánh mắt của quý để nhìn đám người kia *"BIỂN KHÔN TA GIẾT"*.

Đám người kia bị dọa sợ liền bỏ đi. Tụi hấn kéo tụi nó về chỗ của mình mà trong lòng bức rức bức bối. Về đến nơi định nghỉ cho một trận nhưng chưa

kịp mở miệng đã bị tụi nó hóp hồn cướp mất lưỡi mấy lời định nói liền chui tọt vào bụng.

Phải công nhận tụi nó đẹp thiệt cái đám hồi này không theo cũng uổng.

Tụi nó diện bikini nhìn cực đẹp, đường cong hoàn hảo, ba vòng cực chuẩn, nước da trắng, mái tóc dài, đôi môi mềm mại, nhìn không yêu mới lạ. Tụi hấn chính thức đứng hình.

Phải công nhận nó xàm dễ sợ. Bà con đọc xong đừng ném đá nha. Nếu không chắc.... CHẾT.□□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Khiêu chiến trên biển

BÓP.... BÓP.

- "Nè nhìn gì dữ vậy?" Thấy tụi hấn án binh bất động nên nhỏ kêu dậy.

- "Hả..... à..... ờ..... không..... không có gì." Cậu trả lời lấp ba lấp báp.

- "Hề thật không đó, mặt gian dễ sợ." Cô cũng góp vui.

- "Đâu..... đâu..... đâu có, đúng không Kelvin." Anh quay sang cầu viện trợ.

- "Hả..... gì?"

- "Mày không nghe tao nói gì hết hả?"

- "Hả..... mày nói gì?"

- "Nè cái thằng cò hó trời đánh kia."

- "....." Hấn tỉnh bơ dạng "*Anh Đây Không Quan Tâm*" ("*anh đây chỉ quan tâm người đẹp*" đúng không, Ahìhì)

Cả bọn nhìn lại, thì ra là đang mãi mê ngắm người đẹp.

- "Thôi mệt quá. Tory tụi mình ra biển đi."

Thế là tụi nó chạy ra biển mặc kệ tụi hấn đứng như trời trồng.

Tụi nó xuống dưới biển là y như rằng bị chú ý, từ lúc xuống biển tới giờ mới có 10" mà đã có hai ba chục thằng tới hỏi thăm, đòi làm quen, có cả con nít nữa. Tụi hấn trên bờ mà máu nóng chạy rần rần trong người, người tỏa ra hàn khí có cả sát khí, khiến cả bãi biển đồng thời run lên.

Tụi hấn hàm hực đến chỗ tụi nó đánh dấu chủ quyền. Trên bãi biển bây giờ có một cảnh rất thú vị, ba cô gái xinh đẹp đang chơi đùa vui vẻ bị ba chàng trai đẹp mắ khôì ngô tuấn tú dính như sam.

Nó nhìn cô và nhỏ vui như vậy trong lòng rất vui nhưng do tâm trạng đang không vui (chuyện của Henry đó) nên cũng chẳng có hứng thú chơi đùa, nên thôi xin đắc tội với biển vậy. Nó cố tìm thời điểm thích hợp trở lại trên bờ.

Tới nơi định lấy áo khoát rồi đi dạo cho thoải mái thì nó thấy có một mẩu giấy nhỏ được đặt trên túi nó. Nó cẩn thận quan sát xung quanh thì phát hiện có vài tên đang chú ý đến chỗ nó và cả bọn đang dưới biển. Cẩn thận mở mẩu giấy ra xem, trên đó chỉ có một hàng chữ.

"TỐI NAY, TẠI BÃI BIỂN NÀY, 11H, MỘT MÌNH."

DRAGON."

CÁI GÌ?!?!? DRAGON?!?!? Hay nhì nó chưa đi tìm mà đã vác xác tới rồi, xem ra bọn chúng muốn chết sớm hơn dự định thì phải. Được đỡ tốn công nó phải đi tìm, nếu muốn chết nó sẽ cho toại nguyện.

- "Nè có chuyện gì vậy? Sao cô ở đây? Không khỏe sao?" Nó đang mãi suy nghĩ thì hấn đâu bay ra, cũng may nó xử lý nhanh vò nát tờ giấy rồi quăng đi mất, nếu không thì một với lũ này rồi.

- "Không có chi là không có tâm trạng thôi."

- "Ukm"

- "NÈ..... TORYYYYYY..... XUỐNG ĐÂY CHƠI." Nhỏ nói vọng lên.

Nó cười nhẹ một cái rồi đi xuống biển, hẳn thấy vậy theo luôn. Cả bọn chơi hết cái này tới cái khác, bò lên lẫn lết đủ thứ kiểu, tới lúc mặt trời lặn xuống đáy biển luôn mới chịu thôi.

Gom đồ đạc rồi cả bọn dắt nhau về khách sạn. Khách sạn này nằm trong chuỗi khách sạn của tập đoàn nó hợp tác với tập đoàn hẳn lập nên, rất nổi tiếng trong lẫn ngoài nước (xin thưa em chém đầy nhá). Ban đầu định mỗi đứa một phòng nhưng cô lại bảo ở chung cho vui mà cô bảo thì anh đồng ý ngay nên giờ tụi nó một phòng tụi hẳn một phòng, gọi là cho ấm cúng.

Vào tới phòng đứa nào cũng mệt đứt hơi nhưng xung tằm xong kéo nhau đi ăn uống còn đi bar nữa chứ. Mà ăn một chỗ xong đi bar thì không nói đằng này kéo nhau đi ăn hàng rong, hết chỗ này tới chỗ khác, hết món này tới món khác, có hàng tới lui mấy chục vòng riết bà bán hàng nhớ mặt luôn.

Kéo về khách sạn thì cũng gần 1 h nên quyết định.... đi ngủ, chúc nhau ngủ ngon xong ai về phòng nấy, do mệt nên vừa đặt lưng xuống đã ngủ.

Khoảng 10" sau nó mở ngời bật dậy, nhẹ nhàng bước xuống giường tránh làm cô và nhỏ thức giấc, vào nhà vệ sinh thay đồ, rồi nhanh chóng ra khỏi phòng.

Xuống quây tiếp tân nó cẩn thận dặn dò tiếp tân.

- "Nếu những bọn họ ra khỏi khách sạn hãy hỏi cận kề họ đi đâu nếu không có lý do hợp lý thì giữ họ lại không cho họ đi đâu khi chưa thông qua tôi, rõ chưa?"

- "Dạ."

Ra khỏi cổng khách sạn nó lấy điện thoại ra gọi cho ai đó.

- "Đưa một chiếc moto đến khách sạn NT ngay."

Chưa đầy 2" sau đã có hai chiếc moto chạy tới chỗ nó, nó lấy một chiếc rồi phóng thẳng ra bãi biển.

Nó vừa dừng xe thì đã có hơn 50 thằng bao vây nó. Trong đó nó nhận ra 1 thằng, chính là tên thông tin thân cận của Phillip (đại bang chủ Dragon) hai năm trước nó đã gặp hẳn.

- "Chào Victorya, lâu quá không gặp, dạo này Queen vẫn khỏe chứ." Tên đó lên tiếng (ngoài cái tên Victorya nó còn có 1 biệt hiệu không ai không biết khi nhắc đến-Queen)

- "....." Ánh mắt sắc lạnh.

- "Hahaha.... cô chẳng thay đổi gì so với hai năm trước nhỉ? Thật thất lễ, để tôi giới thiệu, tôi là Mar là một thành viên khá quan trọng của Dragon, tuy chúng ta đã từng gặp nhau nhưng đây là lần đầu tiên đầu mặt trực tiếp thế này, thật vinh hạnh."

- "Vào vấn đề chính đi."

- "Haha cô thẳng thắn lắm, được, bang chủ tôi muốn cô nhường địa bàn của cô cho chúng tôi và cả bang Queen của cô nữa."

- "Tôi nói không."

- "Tôi nghĩ cô nên nói có, nếu không....."

- "Thì sao?"

- "Thì tôi sợ cô sẽ không được ngắm mặt trời mọc đâu."

- "Tự tin nhì."

- "Quá khen. Vậy câu trả lời?"

- "..... Không"

- "Tôi tin là mình đã cho cô cơ hội."

- "Tôi chẳng cần cái cơ hội đó đâu."

Tên Mar mỉm cười đắc thắng rồi búng tay một cái tụi đàn em xung quanh móc nào súng nào dao mã tấu các loại, nó vẫn điềm tĩnh quan sát mọi thứ, tên Mar ra hiệu một cái cả bọn lao tới nó liền nở nụ cười bí hiểm, nụ cười của ác quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Mưa trên biển

- "Nè đừng có chen tề bây giờ."

- "Xê ra miếng coi, không thấy gì hết."

- "Ui da kiến lửa."

- "Im đi muỗim bị phát hiện hả."

- "Phải đó nếu mấy người muốn sống tốt nhất nên im đi."

Nghe đến đây cả bọn liền im lặng, mạng sống chỉ có một do cha mẹ cho không ai muốn mất đi cả, mất rồi sao sống, ta còn nhiều hoài bão chưa thực hiện lắm, muốn sống muốn sống.

Mà có ai thắc mắc cuộc nói chuyện vừa rồi của ai không? Chuyện là...

..... Bắt đầu quay về quá khứ.....

Lúc nó bước chân ra khỏi phòng cũng là lúc cô và nhỏ tỉnh giấc (thực ra là có ngủ đâu theo dõi người ta thì nói đại đi). Sau khi xác định là nó đã đi cô lập tức nhắn tin với anh. Tụi hần bên kia cũng chờ tin nhắn từ cô, khi đã xác định được thì cả bọn kéo nhau bám theo nó.

Mà khổ nỗi chưa ra khỏi khách đã bị tiếp tân, bảo vệ chặn lại.

- "Xin lỗi mọi người đi đâu vậy."

- "Tụi tui đang bận, trách ra."

- "Các cô cậu chờ chút, giờ ra ngoài không tốt đâu."

- "Tôi nói trách ra, nghe không?"

- "Nhưng..... Xin lỗi chúng tôi chỉ làm theo lệnh."

- "Tôi cũng là chủ của mấy người đó." Hần sắp điên lên vì sắp mất dấu nó.

- "Nhưng..."

- "Giờ mấy người muốn mất việc phải không?"

- "....."

Thiệt tình đám người này, hù dọa mới chịu nghe lời. Nhưng ra tới cổng là mất dấu rồi. Haizzzzz tức quá. Đang lay hoay thì cô lấy điện thoại gọi cho ai đó.

2" sau có vài chiếc moto chạy tới, thế là cả bọn chả hiểu gì leo lên luôn, phóng như điên trên đường mà chả biết đi đâu, đến khi cô dừng lại tại bãi biển hơi sáng nhìn quanh một hồi rồi thấy nó, cả bọn mới hiểu.

Cả bọn kéo nhau xuống dưới đó, lên la lên lúc còn khả nghi hơn ăn trộm.

- "Sao mày biết chỗ này hay vậy?"

- "Hỏi."

- "Ai?"

- "Người cần hỏi."

- "Ồ..... Mà ai?"

- "Hừ... lát nói cho nghe."

- "Ồ."

..... Trở về hiện tại.....

Nó dù đang bị bao vây, nhưng vẫn được vẻ lạnh lùng vốn có, ánh mắt sắt lạnh, vẻ mặt vô cảm nhưng đầu đó lại hiện lên nụ cười mờ ám, một nụ cười đầy ẩn ý, nụ cười của sự tàn ác, của một ác quỷ, được che giấu bởi sự lạnh lùng, được bao bọc bởi hàn khí chết người.

Tên Mar kia hiện đang phải run sợ trước hàn khí, dù là đại bang chủ của hắn cũng không có hàn khí ngút trời như vậy, tuy sợ nhưng hắn vẫn giữ được bình tĩnh.

- "Tôi nghĩ cô không nên chống đối chúng tôi đâu, nghe theo chúng tôi cô đâu mất mát gì."

- "Tôi đã nói không."

- "Vậy thì chẳng còn cách nào khác."

Mar búng tay, cả đám nhào tới, nó tránh những đòn như không, ngã người nghiêng trái nghiêng phải điều luyện cực kì. Né hoài cũng chán nó rút thanh kiếm được tranh bị sẵn trên xe mà vung. Những đường kiếm điều luyện tinh tế không thừa thái dù chỉ một chút, nó chỉ cần vung kiếm lên là chân lia, tay rụng, đầu rơi,... vung kiếm tới đâu là chết tới đó, máu chảy như sông bắn hết lên người nó.

Sau 5" hơn 50 tên đã hiến dâng cuộc đời mình cho thanh kiếm trên tay nó, tên Mar chứng kiến tất cả, hắn không tin vào mắt mình dù có nghe người ta đồn đại là nó rất mạnh nhưng đây là lần đầu được chứng cảnh nó giết người như chơi cảm thấy việc giết người với chỉ là việc cón con, hắn rụng rời cả tay chân không nhúc nhích nói năng được gì.

Cả bọn nấp gần đó cũng ngạc nhiên không kém, cô vớ nhỏ thấy cảnh nó giết người cũng quen rồi nên không sao, tụi hắn thì thôi, mặt ngạc nhiên hốt hoảng như thấy ngày tận thế của vụ trụ.

Nhìn nó bây giờ không khác gì một ác quỷ thật sự, mái tóc tím chuyển đen chuyển đỏ trong màn đêm, người bẻ bẻch máu, thanh kiếm trên tay như được tẩm máu, ánh mắt vô hồn khát máu có thể giết chết ai nhìn thẳng vào nó.

Xử hết mấy tên tay sai tâm trạng nó có khá hơn được chút ít nhưng với nó mấy tên này chỉ là màn dạo đầu, tên mà nó muốn giết nhất chính tên đại bang chủ của lũ này kia, nhưng hắn lại không có ở đây, thôi thì lấy tên Mar này làm vật thế thân tạm vậy.

Nó bước chậm chậm đến gần tên Mar đó, hắn run sợ mà né tránh, nó tiến một bước hắn lùi ba bước có hết sức mà chạy, nhưng đầu được mỗi lần Victorya này đi sẵn thì con mồi dù tinh ranh nhanh nhẹn hay ma mãnh cỡ nào cũng đừng hòng thoát khỏi nó.

Hắn toan bỏ chạy nó biết ý chặn đầu hắn, nở nụ cười của quỷ mà bắt đầu xuống tay, tay thì văng hai bên, ngón tay thì vươn vãi khắp nơi, chân thì bên liên bên dứt, nội tạng bị lòi ra, cuối cùng nó kết thúc bằng một đòn xuyên não. Tên Mar chết trong đau đớn.

Rút thanh kiếm khỏi người đầu tên Mar cũng là lúc mưa bắt đầu rơi. Nước mưa hòa cùng máu rồi trôi xuống biển. Rửa trôi hết những giọt máu đang chảy trên người nó.

Nó ngước mặt lên mặc cho những hạt mưa rơi thẳng xuống mặt, nó đứng đó dưới cơn mưa này, nhìn nó bây giờ thật cô độc.

- "Em biết không khi trời mưa, là lúc ông trời đang khóc vì thương tiếc cho ai đó."

- "Gì chứ, ai chả biết mưa được hình thành từ hơi nước, anh nói gì lạ vậy."

- " Uhm có lẽ vậy."

"Anh nói đúng, có lẽ ông trời đang thương tiếc em, không muốn em như thế này nên mới khóc, mới đau khổ thế này, còn anh, anh có đang thương tiếc em hay không, hay anh đang cười nhạo em"

Nó đang cười nhưng nụ cười đó lại có gì ngượng ngạo biết bao như đang cười nhạo, khinh miệt chính bản thân mình, ghé tòm với chính đôi tay này, với chính con người này.

Bạn đang đọc truyện Nữ Hoàng Lạnh Lùng được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tôi xin em

Tại một quán bar bậc nhất Sài Thành, tiếng nhạc sầm sập, ánh đèn nhấp nháy, con người điên cuồng theo điệu nhạc, ở đâu đó trong một khuất tối.

- "Lão đại." Tên quản lý cung kính chào người trước mặt.

Trước mặt người quản lý là đại bang chủ của Dragon-Phillip.

Phillip: là con lai hai dòng máu (ba người Anh, mẹ người Việt) Anh ta là một playboy nổi tiếng của thế giới đêm, đẹp trai, chút ngông cuồng, với mái tóc undercut màu bạch kim, body chuẩn 6 múi, là một người nguy hiểm, sát gái, thay bồ như cơm bữa, giết người không gớm tay. Nhưng đã có 1 thời gian dài Phillip là bạn rất thân của Royce, Davis, Henry yêu thương nó như em gái ruột của mình nhưng vì vụ tai nạn thảm khốc đã cướp đi ba mẹ của anh ta nên anh ta thay đổi trở thành 1 Phillip như hôm nay.

- "Chuyện gì?"

- "Mar chết rồi."

- "Ha... ai đã giúp tôi dẹp đi của nợ này vậy."

- "Đại bang chủ Queen-Victoria"

- "Ha... đúng là, tên đó chết đáng lắm chứ. Có nên mở tiệc cảm ơn không nhỉ."

- "Là sao ạ?"

- "Tên đó chỉ được cái mạnh mẽ mạnh miệng chứ làm được gì. Nay hán chết rồi thì thôi xem như hán là một con chuột nhỏ làm vật thí nghiệm vậy."

- "Dạ, vậy tôi xin lui."

Tên quản lý cung kính chào lần nữa rồi trở về chỗ của mình, còn mình Phillip với mớ suy nghĩ.

- "Chúng ta nên gặp nhau tý nhỉ, Victoria."

~~~~~Tại thời điểm đó, ở bãi biển~~~~~

Mưa ở đây như trút nước hòa lẫn với dòng máu tanh nồng. Nó này giờ vẫn đứng yên bất động để mặt cho trời mưa thanh tẩy tất cả. Khi không còn đủ kiên nhẫn nó lê lết đi từng bước, cả bọn đang nấp gần đó cũng lần lượt bước ra, chẳng muốn nhìn cảnh tượng trước mặt. Cô lấy điện thoại ra.

- "Đến đây dọn dẹp cho tôi, làm cho sạch vào."

- "Chúng ta về thôi không lại bị phát hiện đó." Anh khẽ nhắc nhở.

- "Ukm"

Xong cả bọn kéo nhau về khách sạn, sợ nó phát hiện, nhưng cả bọn đâu biết nó vốn dĩ đã biết cả bọn nấp ở đó, cả bọn lo chơi vậy mà không nhận ra mới lạ nhưng nó im lặng vì nó biết kéo cả bọn vào cũng chẳng có lợi gì, chỉ bằng để cả bọn ngoài cuộc có khi lại là ý hay.

Nó cố ý đi chậm để cả bọn về trước vì còn phải thay đồ ướt ra nữa mà. Mãi hơn 30" nó mới về tới khách sạn, giờ cũng đã hơn 3 giờ sáng chẳng còn ai nên không mấy ai chú ý đến việc nó về. Lên phòng thì thấy cô và nhỏ đang ôm nhau ngủ ngon lành (lần này ngủ thật) nó mệt mỗi bước vào phòng tắm, xả nước cuốn đi dòng nước lạnh tanh trên người và dòng máu tươi còn vương lại.

Nó khoát trên người chiếc áo choàng của khách sạn bước ra, khẽ đi tới giường kéo chăn cho cô và nhỏ. Rồi đi tới salon đặt gần đó (nó không muốn đánh thức cô với nhỏ với lại cô với nhỏ nằm muốn hết cái giường rồi, lấy chỗ đâu mà nó nằm), hạ lưng xuống nó rút điện thoại cảm tai nghe mở nhạc rồi đeo vào, rồi từ lúc nào nó chìm vào giấc ngủ.

Cả bọn hôm qua thức tới hơn 3 giờ sáng nên tới gần 12 giờ mới dậy, mà người dậy sớm nhất là nó, nó khẽ mở mắt nhưng lại nhanh chóng cau mày lại, giờ đầu nó đau như búa bổ, cổ khô khốc, khó thở vô cùng. Cố gắng ngồi dậy vào phòng tắm làm VSCN rồi thay đồ. Thấy cô với nhỏ còn ngủ nên nó thôi không kêu một mình đi đâu đó.

Tụi hán thức dậy làm VSCN xong kéo nhau qua phòng của tụi nó (vì thừa biết các nàng vẫn còn ngủ). Qua tới phòng thì cửa phòng không, nổi lo lắng nổi lên tụi hán lật đật chạy vào xem tụi nó có sao không thì nhìn thấy cảnh rất ư là ba chấm.

Cô với nhỏ đứ dưới đất đứ trên giường, mền gối roi tứ tung chẳng khác nào bãi chiến trường. Tụi hán nhìn cảnh tượng này mà cứng người, miệng giết

giật, thật không thể tin nổi.

- "Nè sâu lười dậy đi." Cậu đi tới dựng người nhỏ dậy.

- "Im cho chụy ngủ, không chụy quánh cho bây giờ." Nhỏ phang thẳng cái gối vô mặt cậu luôn.

- "Trưa rồi dậy đi." Anh cũng lay lay cô dậy.

- "Ra chỗ khác mà, tui bận ngủ rồi." Cô không thèm mở mắt thẳng chân đạp anh luôn.

- "Nè dậy đi."

- "Đã nói là biến đi mà."

- "Dậy."

- "Biến."

- "Victorya biến mất rồi."

- "Cái gì." Cô với nhỏ như cái lò xò bật dậy trong vô thức.

- "Anh nói thiệt đó hả."

- "Ukm tìm khắp phòng rồi không có."

- "Hay Victorya xuống nhà ăn."

- "Có thể."

- "Nè hai cô đi thay...."

Cậu chưa kịp nói hết câu cô và nhỏ đã nhảy vào phòng tắm rồi. 5" sau cả hai bước ra với cùng một phong cách, áo crop top, quần jean ngắn, nón snapback, giày cổ cao. Anh và cậu đứng hình lẫn hai.

Sau khi hồi sinh được hai pho tượng kia, cả bọn xuống phòng ăn tìm nó nhưng không thấy, tìm sân thượng không thấy, hồ bơi không thấy, khu spa cũng không thấy. Tìm vòng khách sạn chả thấy đâu, nản cả bọn hỏi tiếp tân mới biết nó ra ngoài (hỏi từ đầu không khỏe hơn hả). Ra khỏi khách sạn cả bọn chia nhau ra tìm. Cậu với nhỏ tìm ở hướng rừng, anh với cô tìm ở mấy quán bar gần đó, hần thì một mình chạy xuống biển.

Tìm hơn cả buổi trời chả ai tìm thấy nó cả, hần, cô với nhỏ đang muốn huy động tất cả các anh em trong bang để tìm nó nhưng lại bị anh với cậu ngăn lại nên thôi. Cô, anh, cậu, nhỏ về khách sạn trước còn hần vẫn kiên trì chạy đi tìm nó dù đang rất mệt. Chạy đến mỏm đá cách bãi biển tối qua không xa thì hần nhìn thấy nó. Mái tóc tím được đánh rối bởi những làn gió mạnh mẽ, ánh mắt sắt lạnh vô hồn, dáng vẻ đơn độc, hần khí lan tỏa khắp nơi, nhưng sao hần lại thấy thích, thấy vui khi nhìn nó như thế.

Hần như không thể kìm chế hành động của mình chạy tới và ôm chầm nó từ phía sau. Ôm chặt thật chặt để nó không biến mất thêm lần nào nữa.

- "Tôi xin em, đừng làm tôi lo lắng, đừng làm tim tôi loạn nhịp chỉ vì không thấy em, xin em đó đừng đột ngột biến mất như vậy nữa, tôi sợ lắm."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Yên bình trước sóng gió

Hần vừa tìm thấy nó đã lao tới ôm chầm lấy nó, tham lam hít hương thơm trên người nó, thì thào vào tai nó những lời sâu trong trái tim mà không nghĩ tới lát nữa sẽ đối diện nó như thế nào.

Nó thoáng đầu cũng bất ngờ vì hần đột nhiên xuất hiện, còn tưởng hần là tên biến thái mất trí nào tính vung cho mấy cú đánh cho mấy quyền, nhưng khi hần thì thào vào tai nó, nó đã dịu lại nhưng lại không sao thoát khỏi vòng tay của hần, nó thấy mình có lỗi gì đó mà chính nó cũng chả biết là lỗi gì (chị ấy tình ghê).

- "Xong chưa?" Thấy hần ôm cũng hơn 15" nó lên tiếng hỏi.

- "Hả....?" Hần nghe nó cất tiếng nhìn lại mới biết mình đang làm một chuyện rất chi là... NGƯỠNG.

Hắn vội vã buông nó ra, mặt đỏ bừng, lắp ba lắp bắp.

- "Xì... xin... xin... lỗi... lỗi. Ừm... từ nãy giờ... ừm..."

- "Về thôi."

- "Hả... ừm..."

Thế là hắn và nó tay trong tay tung tăng về..... Đùa thôi đâu ra chuyện đó. Nó bỏ đi trước khẽ cười, còn hắn phải đứng yên tại đó sau vài giây định thần hắn ôm mặt la hét, khóc thương thảm thiết.

- "Trời oiiiiiiii. Chết tui rồi. Tự nhiên khi không lại nói mấy điều sến súa như vậy. Cái mà đừng biến mất... cái gì mà đừng làm tim tôi loạn nhịp chứ.... TRỜI OIIIIIIIIII. Biết giấu mặt ở đâu đâyyyyyy."

- "Mẹ ơi, anh này bị gì vậy mẹ???"

- "Đừng để ý mình đi thôi con."

(0o0///) Hắn đang lẩn lộn trên bãi cát nghe được đoạn thoại trên thì liền đứng phắt dậy, chỉnh chỉnh phùi phùi rồi cúi mặt phóng đi nhất có thể (ôi cái hình tượng soái ca lạnh lùng boy đầu mất rồi)

Đi một hồi thì hắn đuổi kịp nó, cả hai đi bên nhau mà chả ai nói ai câu nào, nó bước đi bên hắn khẽ đưa nhìn tàn lá bên đường rồi lại nhìn hắn, những lời hắn nói lúc này vẫn còn vang trong đầu nó, bất chợt nó khẽ cất tiếng.

- "Xin lỗi... vì đã làm anh lo lắng."

- "Hả?!?"

- "Thôi bỏ đi"

Nói rồi lướt lên hắn bước thật nhanh. Hắn thì nửa nghe nửa điếc nên cũng chẳng nghe rõ nó nói gì, thôi thì bỏ đi. (Couple này rãnh ghê)

Nó với hắn vừa bước tới cửa tới khách sạn thì nó bị hai sinh vật lạ hoắc, mặt mũi tèm lem, nước mắt nước mũi chảy ròng (□□□) nhào tới ôm chặt cứng.

- "Huhuhuhuhu... mày đã đi đâu vậy hả??? Có biết là tụi tao lo lắng không??? Huhuhuhuhu..."

Cả đại sảnh của khách sạn bị cô và nhỏ làm ồn lên, chiếm hết sự chú ý của mọi người, tụi hắn chỉ biết lắc đầu.

Nó thấy cô và nhỏ khóc lóc như vậy cũng thấy không nỡ, biết mình đã làm cho cô và nhỏ lo lắng nên cũng thấy thật có lỗi.

- "Xin lỗi sẽ không có lần sau đâu."

- "Mày còn muốn có lần sau nữa hả???"

- "Thôi các cô chán hết lối đi của người ta rồi kia, mau vào đây nhanh lên." Cậu hối thúc cả bọn mà trong khi đó lại nắm tay nhỏ kéo đi, làm cả bọn một phen giật mình.

Sau khi cả bọn kéo nhau vào phòng ăn thì cái đại sảnh mới được giải tán chứ cả bọn mà ở thêm chút nữa chắc không còn chỗ chứa người nữa quá.

Ngồi xuống bàn ăn rồi mà cô với nhỏ vẫn còn thích thú, anh với cậu hợp tác chọc cười, làm đủ trò để làm hai người cười. Làm đến đứt cả hơi mà vẫn còn khóc, nó hiểu ý liền ra hiệu cho phục vụ ở gần đó, hai phút sau trên bàn của cả bọn là một bàn tiệc vô cùng thịnh soạn, bắt mắt và quan trọng hơn toàn món cô và nhỏ thích.

- "Quà đền bù, quà xin lỗi."

Cô và nhỏ nghe vậy, gạt đi hai hàng nước mắt còn đọng ở khoé mắt, hai mắt nghiêm túc nhìn, tay thủ sẵn dao với nĩa, và 1...2...3... chiến thôi.

Cô với thay phiên nhau (dành giựt nhau thì có) ăn hết món này tới món khác. Tụi hắn toát mồ hôi hã hốc mồm vì đang chứng kiến một hiện tượng siêu nhiên hiếm gặp trên thế giới (rồi dần dần cũng quen thôi), còn nó chỉ khẽ mỉm cười, đối với nó chuyện này là chuyện thường (như cơm bữa ấy).

Cô với nhỏ ăn xong thì mặt hồng hờ tươi cười khác hẳn với khuôn mặt lúc nãy.

- "Nè nè hay chúng ta đi chơi đi, hôm nay nữa thôi là về rồi, hô qua chơi chưa đã." Nhỏ hào hứng đề nghị.

- "Hôm qua cô là người ở dưới biển lâu nhất đó, nếu không phải tôi lôi cô lên chắc cô cắm trại dưới đó luôn." Cậu lên giọng mỉa mai.

- "Tôi chẳng cần anh quan tâm"

- "Cô..."

- "Cô nè con, con muốn nói gì."

- "Thôi xin hai người, cho tụi này hai chữ bình yên được không, cãi nhau hoài." Anh đứng ra làm nữ thần hòa bình.

- "Tại anh/cô ta chứ bộ."

- "Sao anh/cô bắt chước tôi?"

- "Đã nói đừng có bắt chước tôi."

- "Ồn quá đó."

Cuối cùng nó đã ra tay, chỉ vừa lên tiếng là không khí ở đó giảm xuống chóng mặt, cô với nhỏ đương nhiên là rất sợ, nhưng không hiểu sao đến cả tụi hấn cũng sợ nó mỗi khi nó lên tiếng, giọng nói lạnh như băng đó như muốn đóng băng người khác vậy.

- "Thôi, Lucy nói đúng đó, ngày mai về rồi hôm nay chơi thả ga đi." Hấn lên tiếng cắt ngang cái bầu không khí lạnh lẽo này.

Không để cho tụi nó nói câu gì tụi hấn kéo tụi nó đi một mạch ra khỏi khách sạn.

- "Mà chúng ta đi đâu." Cô hỏi.

- "Nghe nói hôm nay có hội chợ, chúng ta sẽ tới đó."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Yên bình trước sóng gió (p2)

Cả bọn đang có mặt ở trung tâm thành phố Vũng Tàu nơi đang diễn ra hội chợ rất lớn (chém đầy), dòng người dòng xe thay nhau qua lại, tiếng cười nói nô đùa của trẻ thơ, của cặp tình nhân đang tay trong tay, hay đơn giản là của một gia đình nhỏ đầm ấm hạnh phúc. Trong không khí nhộn nhịp đó đang diễn ra một buổi trình diễn ngoài sự sắp đặt của ban tổ chức hội chợ.

Có một nhóm sáu người, ba gái ba trai, 1 gái 1 trai đang tranh chấp, cãi cọ nhau xem đi đâu trước, 1 gái 1 trai đang nói chuyện không màn sự đòi xem người quanh đây là không khí, còn 1 gái 1 trai kia thì gương mặt lạnh tanh, hàn khí bao quanh nhưng lại có nét đẹp khiến người qua lại dù già trẻ lớn bé cũng phải xao xuyến.

Mà đứng cãi cọ hay nói chuyện thì đi vô lẽ mà cãi, đứng ngay giữa đường làm bảo vệ hội chợ ra giải tán đám đông giúp, còn mắng cho một trận vì làm mất trật tự công cộng, hèn là chưa phạt.

Sau khi làm trung tâm của hội chợ xong cả đám dạt nhau đi tùm lùm nơi, đi ăn đủ thứ ăn, đi chơi đủ thứ trò, lượn hết chỗ này tới chỗ khác, bay từ nơi này sang nơi khác mà không biết chống mặt.

Cần quét hết tất tần tật những thứ có trong hội chợ cả bọn gom về cho mình một đồng... đồng gì thế nhở... à... đồng lộn xộn hằm bà lằng, nào là đồ ăn, thứ uống, nào đồ chơi, giải thưởng, nào tùm lùm đồ (xin lỗi tác giả lười quá nên mọi người nghĩ cả bọn cầm gì là cầm cái đó đấy).

Cả bọn đi tới đâu là tất đường tới đó, nhìn mấy chú bảo vệ mà thương ghê, chạy đi giải tán mấy đám đông mà vờ hoi tai.

Đi tới nơi chân cả bọn mới chịu ngừng lại nghỉ mệt, ôi thôi ta nói mấy bác bảo vệ vui khôn siết vì cái đám này đã chịu dừng lại.

- "Hahaha... vui quá đi." Cô cười híp mắt, tay còn cầm cây kẹo bông.

- "Đúng đó, chỗ này nháo nhiệt vui thật, đã vậy trò chơi cái nào cũng dễ, chơi là thắng, ôi biết bao nhiêu quà." Nhỏ nói tiếp, tay ôm một đồng chiến lợi phẩm (mà toàn của cậu không).

- "Haizzz... đi mỏi cả chân." Cậu than phiền mà mặt còn cười tươi hơn con nít ở đây.

- "Nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta đi tiếp." Chỉ có anh là biết nghỉ.

- "Hoooo... mệt quá... mà này Tory... Tory....Tory??? Ủa Tory đâu?"

- "Nhắc mới nhớ... Kelvin đâu nhớ???"

- "Ủa tụi nó đâu???"

- "Hay bị tụi mình bỏ lại đâu đó???"

Cả bọn bàng hoàng nhìn nhau. Thế là một cuộc tìm kiếm quy mô sắp diễn ra.

.....

- "Tụi bây đang làm cái gì vậy???"

- "Đang kiếm người, tránh ra miếng coi." Nhỏ cầu nhàu.

- "Kiếm ai."

- "Thì Kelvin với Tory, thằng này hỏi lạ." Cô lên tiếng

- "Kiếm người nhìn xuống ống cống làm gì???"

- "Lỡ rớt dưới rồi sao, ngu quá." Cậu mạnh miệng chửi luôn.

- "À... hay tao cho tụi bây xuống dưới đó nhé."

- "Thôi không... à mà... tụi mình đang nói chuyện với ai thế nhớ!?" Anh cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề.

- "Vớ ông nội của tụi bây nè"

- "Ờ...?!"

Cả bọn ngược lên và... đập vào mặt cả bọn là hai con người lạnh lùng, đẹp trai xinh gái, cũng là tàn nhẫn nhất dải ngân hà, đang nhìn cả bọn bằng đôi mắt giết người, sâu trong đó là cả một địa ngục tăm tối đang chờ cả bọn. Rồi... thế là đời cả bọn đi tông... ôi... cái ngày tháng tươi đẹp hồn nhiên.

- "Hahaha... Kelvin... mày đây rồi... sao... đi chơi vui không??"

- "Hohoho... Tory dễ thương... mày đi đâu từ nãy tới giờ làm tụi tao kiếm muốn chết."

- "Vậy tụi bây có muốn chết không?" Chất giọng băng lãnh của nó vang lên, lạnh hết cả người.

- "Hahaha.. không... không đâu."

- "Ồ... vậy hả... tao nghĩ tụi bây muốn chết lắm mới để tụi tao cùi bơ cùi bắt đi lang thang mà đi chơi chứ." Hấn cũng chả kém gì.

- "Haha... tụi tao xin lỗi."

- "Thôi thôi cho tụi tao xin lỗi... mà... hai đứa bây cầm gì vậy???" Giờ mới để ý tới hai cái túi bụi chẳng trên tay nó với hấn.

- "Quà từ fan hâm mộ."

- "Fan?!?"

Hấn chỉ về sau lưng hấn, cả bọn nhìn theo thì thấy một đám con gái đang nhốn nháo tranh nhau chụp hình hấn, hò hét, kêu tên hấn (biết đâu kêu). Cả bọn hiểu ra vấn đề.

- "Chưa hết đâu... bên kia kia."

Hấn chỉ tay về phía bên cạnh, đó là một đám con trai còn nhốn nháo hơn, đông hơn, hùng hậu hơn cả bên kia, thằng thì quỳ xuống tỏ tình vang xin, thằng thì chụp chụp chụp, thằng thì bắn tim... ôi... đẹp quá cũng có tội sao?

- "À... hiểu."

- "Giờ sao?"

- "Sao trắng gì, đương nhiên là đi ăn rồi."

- "Cô mới ăn gần như là hết cái hội chợ này luôn rồi mà giờ còn muốn ăn nữa hả."

- "Kệ tụi, liên quan tới anh chắc."

- "Chỉ sợ có ngày bụng cô chịu không nổi nó luôn thôi."

- "Yên tâm bụng tui luôn luôn có chỗ cho đồ ăn." Nhỏ mạnh miệng tuyên bố.

- "Đúng là HEO"

- "Anh mới nói gì?"

- "Tôi nói cô là heo đó, thì sao?"

- "Anh muốn chết."

- "Thách cô đó."

- "Anh..."

- "Ồn quá." Lần này không chỉ nó mà hần cũng lên tiếng, lần này hần giận thật rồi.

- "Thôi, chúng ta đi chén thêm tý nữa rồi về khách sạn mai chúng ta về." Anh đứng ra dừng trận đấu.

- "Đúng đó, đi đi thôi."

Nói rồi cả bọn nhìn nhau rồi chạy một mạch tới chỗ có đồ ăn chén tới tấp quên luôn hình tượng. Cả bọn vui vẻ hết ăn rồi uống, hết uống rồi giỡn, hết giỡn rồi lại cãi lộn, chẳng mấy chốc cả bọn lại là tiêu điểm chú ý.

Nhìn cả bọn cười nói vui vẻ thế này mà lòng nó tự nhiên dâng lên một cảm xúc kì lạ, một cảm xúc lo lắng, bồn chồn, nó tự hỏi liệu những khoảng khắc yên bình hạnh phúc như thế này nó có kéo dài mãi, hay chỉ là một chút bình yên trước khi giông bão ập tới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bắt đầu

Sáng hôm sau cả bọn lên đường về nhà, ngôi nhà ấm áp của chính mình, vì hôm qua ham chơi nên tới 3h mới về tới khách sạn ngủ chưa được 1 tiếng đã phải lên xe về, cả bọn giờ như cọng bún nhũn ra hết trơn.

Do về trễ cộng việc mệt đứt hơi nên cả bọn quyết định cúp đã đám, về nhà ai nấy ngủ.

Tụi hần thì khỏi phải bàn viện cớ mệt không muốn về nhà vì xa thế là kéo cả đám qua nhà hần ngủ (thực ra nhà ba anh này nằm chung trên một con đường nếu không muốn nói là nằm sát nhau), nhà hần vốn rất rộng đương nhiên là nhiều phòng ngủ, thế mà anh với cậu chả chịu, chui tọt vào trong phòng hần mặc hần chửi bới, đánh đập, hăm dọa... anh và cậu vẫn mặt dày ở lại không rời phòng nửa bước.

Biết mình đâu không lại hai thằng bạn cờ hó trời bang này, hần đành bức lực tiếc nuối chia sẻ phòng mình cho anh và cậu. Anh và cậu biết mình đã thắng nên thừa dịp cướp luôn chiếc giường kingside của hần làm hần tức muốn trào ruột, nhưng giờ một chút sức còn không có thì làm sao hần đấu lại hai tên quái vật này, thôi... quân tử trả thù 10 năm chưa muộn, đợi khi hết mệt sẽ xử lý sau.

Hần đành ngậm ngùi ra khỏi căn phòng CỦA MÌNH để sang phòng khác ngủ, đúng là chúng bạn... trời đánh.

Cô và nhỏ cũng đâu thua gì, cũng viện cớ mệt rồi nhà xa nặng nề đòi ở lại nhà nó, nhưng cô với không may mắn như anh với cậu, khi cô và nhỏ chỉ mới đưa gương mặt mệt mỏi cộng với đôi mắt cún con ra mà chưa nói lời nào đã bị nó nhìn rõ đuôi không thương tiếc, chỉ biết khóc ròng vì mình có con bạn lạnh lùng vô đối.

Nó sau khi tổng kết cái bọn ồn ào náo nhiệt kia thì mệt mỏi lên phòng, thả mình xuống chiếc giường êm ái nó mệt mỏi nhìn xung quanh chạm mắt vào chú mèo nhỏ Luea của mình (nguyên con sử tử kêu mèo nhỏ) vô thức đưa tay vuốt ve bộ lông mượt mà của nó, cảm giác thực dễ chịu.

Luea nhảy lên giường cố ý nằm quanh nó, cuộn tròn lại như tấm chăn lớn quanh nó, nó thỏa mái rút người lại nằm ngon trong người Luea, quên đi mọi mệt mỏi ban nãy, thả mình vào giấc ngủ sâu.

Nó tỉnh dậy trời cũng chập tối, bước tới tủ đồ quơ bừa chiếc váy xanh đi vào phòng tắm, dòng nước lạnh cùng hương thơm từ hoa hồng làm nó dễ chịu hơn rất nhiều. Bước ra khỏi phòng tắm với chiếc váy xanh ngang gối, mái tóc tím vẫn còn ướt nhìn nó lúc này quỳnh rũ làm sao.

Bước tới giường ngồi cạnh Luea, vươn tay lấy laptop, nó bắt đầu làm việc. Mấy ngày qua đi chơi không làm gì nhìn lại có quá trời thứ chưa hoàn thành.

Ngồi khoảng 30 phút công việc của công ty cơ bản cũng được giải quyết gần hết, giờ nó mới đề ý tới báo cáo của Ren (có ai còn nhớ).

Công việc của Ken và Ren đơn giản là quản lý bang, báo cáo tình hình của bang, huấn luyện cho các thành viên mới, nhìn vào bảng báo cáo thoát đầu sẽ thấy rất bình thường nếu người gửi không phải là cặp song sinh này.

Bình thường báo cáo dài lê thê lớt thớt, dài dòng vắn tắt, không có chuyện của bang cũng kiểm chuyện gì đó kể ra cho dài, vậy mà hôm nay báo cáo chỉ vắn vắn có dòng chữ "*Mọi chuyện đều ổn*" điều này thật bất thường.

Nó có linh cảm hai anh em này đang giấu nó chuyện gì đó. Bực rồi nha. Nó lấy điện thoại gọi cho cô và nhỏ.

- "Chuẩn bị đi... cho 15 phút... nhanh."

Nói rồi cúp máy không cho cô với nhỏ nói lời nào. Cô và nhỏ chả hiểu gì nhưng vẫn chạy đi thay đồ mặc dù đang bận... ngủ. Cô và nhỏ nhanh chóng tới nhà nó thấy nó đã đứng chờ sẵn. Tụi nó phóng xe đi xem trên đường chẳng có ai, chẳng có thứ gì.

Tới bar nó thấy xe cho bảo vệ rồi xông thẳng vào, "nhẹ nhàng" đập đổ cánh cửa tụi nó bước vào với bao ánh nhìn. Tụi nó ngang nhiên bước đi xem như không có gì, nó cất giọng gọi, chất giọng băng lãnh xen vào đó chút nóng giận và lo lắng.

- "Ken và Ren đâu?"

- "....."

- "Ở đây không có một người nào có thể trả lời câu hỏi đó sao?"

- "Đại tỷ... ừm... tỷ... chuyện này..." một người trong đám đó lên tiếng nhưng lại không dám nhìn vào tụi nó.

- "Có chuyện gì vậy?" Tụi hần đầu chui ra đứng trước mặt tụi nó đưa bản mặt ngu ngơ hỏi.

- "Victorya... vào trong ngồi đi... để anh kể mọi chuyện cho em nghe... các em uống gì đó nhé." Killer một người thân cận của tụi nó trong bang, anh là am hiểu mọi thứ, xem tụi nó như em và xem bang như là nhà của mình.

Sau khi tụi nó và Killer vào một phòng VIP gần đó mới phát hiện ra sự hiện diện của ba người nào đó.

- "Sao ba người lại ở đây?" Nhỏ hỏi.

- "Thích thì ở." Tức nhiên cậu là người trả lời.

- "Chuyện này là chuyện riêng của chúng tôi liên quan gì tới mấy người." Cô mặc dù thấy không sao nhưng cũng phải đề phòng.

- "Cũng đâu sao... Victorya đâu có ý kiến." Anh trả lời, thân nhiên đưa ly rượu lên nhấp môi.

- "Nhân cơ hội này King với Queen hợp tác với nhau luôn đi." Hần lên tiếng, nói một câu mà ai cũng quay đầu lại nhìn.

- "Sao cũng được." Và phát ngôn gây sốc này từ nó mà ra, giờ ai cũng nhìn nó như người ngoài hành tinh mới xuống.

- "Vậy Killer... rốt cuộc là có chuyện gì?"

- "Ken và Ren... đã bị phục kích... cách đây hai ngày."

- "Bối...?"

- "Anh không biết."

- "Tại sao?"

- "Ken hiện tại đang trong tình trạng hôn mê, còn Ren có bị thương nhưng không nặng, anh có hỏi Ren về việc bị ai phục kích, nó chỉ trả lời là không biết, còn Ken có biết không thì..."

- "Được rồi... anh ra ngoài đi."

- "Ừm"

- "Khoan đã... Ken nằm trong bệnh viện nào vậy anh?"

- "À... bệnh viện của Kelvin ấy."

Sau khi Killer đi khỏi căn phòng rơi vào im lặng ai cũng chìm vào suy nghĩ riêng, nhưng tụi nó lại có chung một suy nghĩ, tụi nó nhìn nhau khẳng định suy nghĩ đó

"Mọi thứ bắt đầu rồi"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Thăm bệnh

Hiện tại cả bọn đang có mặt tại bệnh viện của hấn, một bệnh viện bậc nhất với những trang thiết bị hiện tại, đội ngũ bác sĩ uy tín và có tiếng nhất trong và ngoài nước, nhưng cả bọn đang thắc mắc tại sao không phải là bệnh viện của nó mà là của hấn (thực ra bệnh viện của nó bự hơn bệnh viện này có nhiều đầu, gấp 2 lần thôi thì phải).

Mới bước vào cổng thôi đã làm cho bảo vệ chú ý rồi, tới khi vào trong lại càng chú ý hơn. Do đi gấp nên cả bọn từ bar qua đây luôn nên giờ từ trên xuống dưới ai cũng mặc đồ đen, hôm nay làm như có thần giao cách cảm lại mặc giống nhau, phong cách bụi bặm pha rock làm ai cũng chú ý, cứ tưởng diễn viên hay chương trình gì đặc biệt.

Tới bàn lễ tân, ôi thôi... mấy cô y tá nhìn muốn rơi quai hàm, muốn trào con mắt, toàn mỹ nam mỹ nữ lại đi cùng nhau, mặn nhạt thật đó.

"Nè..." Không thấy động tĩnh anh nôn nóng kêu mấy cô y tá mê troai kia dậy.

RÀMMMM... hấn bực rồi đó nhìn gì nhìn dữ vậy.

"Dạ... tôi có thể giúp gì?"

"Nguyễn Minh Đăng nằm phòng mấy?" Cô lạnh lùng lên tiếng (tại bà chị y tá cứ nhìn anh hoài)

"Ồ... Nguyễn Minh Đăng... nằm phòng 203, dãy A"

"Cảm ơn" Cậu nháy mắt tinh nghịch.

CHÁTTTTT....

"Cô làm cái trò gì vậy hả???"

"Ồ... tôi thấy có con muỗi... nhưng nó bay rồi."

"Cô..."

"Hứ..." (ái chà.... ghen)

Cả bọn cứ thế chỉ chóc nhau xuống đường tới phòng, đi tới đâu ồn tới đó vậy mà không bị bảo vệ đuổi ra cũng hay.

Đứng trước cửa phòng cô từ từ mở cửa ra, cả bọn nhất quyết không cho nó mở vì sợ nó sẽ đá bay cái cửa luôn.

Bước vào phòng bệnh trắng xóa, xộc mùi thuốc sát trùng, trên chiếc bệnh là hình ảnh của một cậu thiếu niên, đôi mắt nhắm nghiền mệt mỏi, mái tóc ủ rũ phủ cả khuôn mặt, đôi môi tái nhợt, nét mặt xanh xao.

Cả bọn thất thần rất lâu, nhìn cảnh tượng này không khỏi đau lòng, cô và nhỏ nhìn Ken như vậy mà tức điên. Dù Ken chỉ là đàn em trong bang nhưng cô và nhỏ xem Ken chẳng khác gì em trai mình. Nó thì khỏi phải bàn, im lặng từ lúc nghe tin tới giờ, bình thường hàn khí và sát khí rất nặng rồi, hôm nay lại nặng hơn rất nhiều lần, tính đóng băng hết cái bệnh viện này luôn.

Là kẻ nào dám làm chuyện này, tụi nó nhất định phải trả giá cho chuyện này. Không có chuyện gây sự với bang Queen xong là cho qua đâu, đụng tới người của Queen là chán sống.

"Mọi người tỉnh đứng đó luôn hả?"

"Ồ!?!"

"RENNNNNN..."

"Em không có bị điếc."

"Nhóc ở đây nãy giờ á hả?" Nhỏ la lên như nhìn thấy ma.

- "Em vô hình sao?" Ren hỏi lại làm cả bọn im luôn, nghĩ sao thằng nhỏ ngồi một đống chính ỉnh đây không thấy, thứ gì mà vô tâm.

- "Ken sao rồi?" Nó nãy giờ mới tiếng, giờ nó đang đứng cạnh giường của Ken, tay đang nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc rối của Ken, ánh mắt lo lắng nhìn đứa em trai nhỏ của mình.

- "Anh ấy không sao đâu. Em tin vậy." Giọng của Ren khẽ vang lên.

- "Kaze, Win làm phiền hai người đưa Juli với Lucy về giùm tôi, còn Kelvin đưa Ren về nghỉ ngơi đi, tôi sẽ ở lại đây."

- "Em sẽ ở lại."

- "Em về nghỉ đi, không ngủ bữa giờ, em nghỉ khi Ken tỉnh dậy sẽ thấy vui khi vì mình mà em mất ngủ sao."

- "Dạ."

- "Ren về là đúng rồi, nhưng tại sao tại sao cũng phải về." Cô và nhỏ bắt xúc.

- "Thì tại mày về ngủ nghỉ đi, mai vào thay tao cũng được."

- "Nhưng..."

- "Nhưng???"

- "Ừ... về thì về."

Thế là tại hấn nhận nhiệm vụ đưa tại nó về, tại nó bắt mẫn ra về mà miệng cứ lẩm bẩm, Ren cũng lúi thúi ra khỏi phòng. Máy chốc căn phòng chỉ còn nó, Ken và hấn, ừ.. có hấn nữa...

- "Sao còn ở đây?"

- ".... Tôi về đây." Hấn nói rồi ra khỏi phòng nhưng kịp để nhìn nó.

Nãy giờ hấn cứ nhìn nó, cái thái độ nó dành cho Ken hấn có chút ghen tỵ, không biết vì sao, hấn lại cảm thấy khó chịu, thật sự rất khó chịu.

Căn phòng giờ chìm vào im lặng, chìm vào sự lạnh lẽo mà nó mang lại. Nó đi tới chỗ Ren ngồi hồi nãy, cầm cuốn sách Ren đang đọc dở, thăm thò dài.

- "Tĩnh ngủ tới bao giờ, hay để chị đây cho nhóc luôn khỏi dậy ha." Nó bỗng nhìn vào Ken mà nói.

Người ngoài nhìn vào cứ nghĩ nó đang tự nói với chính mình, nhưng ai ngờ... Ken... người hôn mê hơn hai ngày giờ đang khẽ động đậy, hai mí mắt dần dần mở ra, đảo qua đảo lại, rồi từ từ ngồi thẳng dậy, đanhz bay cái dáng vẻ mặt tươi xanh xao lúc nãy.

- "Đại tỷ... hihi."

- "Hóa trang giỏi quá nhỉ."

- "Hi hi... sao tỷ..."

- "Lừa ai thì lừa... chứ đừng hòng qua mặt chị."

- "Em có muốn vậy đâu, tại..."

- "Nếu muốn làm gì đó ít nhất hãy nói một tiếng, đừng có giờ cái trò này ra, làm nhiều người lo lắng."

- "Dạ."

- "Và đừng có mà giấu Ren nữa, thằng nhóc đó sắp kiệt sức tới nói rồi, hay muốn nó vào nằm chung cho vui."

- "Đại tỷ làm như em muốn vậy lắm dạ, tại tình thế bất buộc thôi, có ai ngờ bọn chúng lại tấn công vào lúc này đâu. Khi biết tin em chưa kịp trở tay đã bị phục kích rồi, may là Ren không sao, chứ không thì..." Ken nói mắt nhìn vào chồng sách đặt chênh vênh giữa phòng, tất cả đều là những cuốn sách y học, nhìn Ren ngày nào cũng lao vào đọc sách tìm tìm kiếm kiếm làm anh cũng buồn lắm chứ.

- "Vậy là đám người đó sao?"

*****

Quà tết của các tình yêu.

Xin lỗi vì giờ mới đăngchap được. Vì vài lí do nên điện thoại của Dzoicon bị hư, làmhoàn việc đăngchap, làm các tình yêu phải đợi, thực sự xin lỗi.

Để đền bù đăng hai chap luôn. Tiếp tục ủng hộ Dzoicon nha.

Yêu các tình yêu của Dzoicon lắm. □□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Món quà bất ngờ

- "Dạ phải, theo em được biết Mar chỉ là mối như, là một con tốt thể mạng mà thôi."

- "Vẫn hèn hạ như ngày nào."

- "Em nghĩ mình mạnh động bây giờ là không ổn vì tạm thời anh em của chúng ta bên này không đủ, hơn nữa bọn chúng nhắm vào việc đại tỷ không có ở đây nên mới ra tay, em nghĩ bọn chúng ta chuẩn bị rất kĩ."

- "Biết mục đích không?"

- "Hình như là muốn mở rộng địa bàn."

- "Đơn giản vậy sao?"

- "Nói thật... em không chắc chắn về nhận định đó, nhưng... liệu có lý do nào khác không khi chúng hành động sớm như vậy."

- "Tốt hơn đừng xem thường chúng... nghỉ ngơi đi... à mà... nhóc đâu cần... lo lo mà "tình dậy" sớm đi, để Ren cứ như vậy là không xong đâu." Nó lên tiếng hăm dọa rồi nha.

- "Haha..." Ken chỉ biết cười trừ.

Sau khi xác định Ken không sao nó an tâm được phần nào, nhưng giờ lại có thứ nó đáng lo ngại hơn, nếu như mọi thứ cứ tiếp tục diễn ra như vậy liệu nó có thể kiểm soát được không, hay lại vượt qua tầm kiểm soát của nó... một lần nữa.

Nó về tới nhà trời cũng gần sáng, dừng xe định mở cửa thì nó chú ý đến "món quà" được đặt trước cổng nhà. Hộp quà được trang trí khá trang nhã, không quá rực rỡ nhưng vô cùng bắt mắt. Điều nó chú ý hơn chính là hộp quà bên cạnh, nhỏ hơn một chút nhưng lại không thua kém gì.

Nhặt hai món quà lên, nó cẩn thận xem xét, có lẽ không có bom. Đem hai món quà vào nhà, quăng bừa lên sofa, nó quyết định lên lầu tắm rửa một chút. Khoát trên người chiếc áo sơ mi mỏng nó bước xuống lầu, thả người lên sofa, nó vươn tay lấy hai món quà kia.

Không hiểu sao nó lại thấy có cái gì đó bất thường về món quà kia, tuy hai món quà khá giống nhau nhưng một lại đem đến cảm giác bất an, một lại đem lại cảm giác an toàn thoải mái tới lạ thường. Trực giác của nó luôn đúng, nhưng... liệu nó có nhạy cảm quá không. Thử mở đã.

Nó mở chiếc hộp nhỏ trước. Chiếc hộp được trang trí tinh xảo theo kiểu phương tây với màu kem làm chủ đạo, ren đen làm viền, nhìn là biết người gói rất có tâm.

Mở nắp hộp nó nghe lất phất hương nước hoa, hương nước hoa được pha quện hoàn hảo đan xen giữa Á và Âu, nó mỉm cười, nó thừa biết là ai gửi rồi, trực giác của nó có sai đâu, xem lần này là thứ quái gỡ nào đây.

Ngạc nhiên... đây là hai từ diễn tả tâm trạng của nó lúc này, không ngờ món quà lần này lại "bình thường" đến mức "bất thường" đến vậy. Nó vón vện chỉ có một bông hồng giấy được xếp tỉ mỉ kèm một lời nhắn.

"Nhớ em lắm, chắc anh sẽ qua đó thăm em đó."

Yêu em, Công chúa nhỏ của anh!"

Điện thoại đột nhiên sáng lên, hình ảnh đập vào mắt nó chính là cái bản mặt khó ưa của anh nó - Royce.

- "Alo?"

- "Công chúa nhỏ! Nhớ em quá đi."

- "Bộ nhà hàng của anh không có khách hay sao lại rảnh rồi gọi điện thoại cho em vậy. Hơn nữa... bây giờ là mấy giờ hả?"

- "Hahaha... em yên tâm nhà hàng của anh luôn luôn đông khách, chỉ tại nhớ em quá thôi."

- "Vậy là bình thường không nhớ em."

- "Ay ay... đâu có... anh lúc nào chẳng nhớ em."

- "Vậy gọi cho em làm gì, còn bông hồng này nữa?"

- "Một món quà nhỏ thể hiện sự quan tâm của anh trai dành cho em gái thôi."

- "Mai sẽ có tuyết rơi ở châu phi!!!"

- "... Nè em... không giỡn nữa... anh nghe nói Ken và Ren bị tấn công, hai nhóc đó sao rồi?"

- "Không sao, trầy xước nhẹ."

- "Vậy sao, còn em?"

- "Chưa bị gì cả."

- "Vậy thì tốt. Khoảng hai ngày nữa anh sẽ qua đó, từ đây đến lúc đó đừng làm gì hết, được không?"

- "Lý do qua đây?"

- "Chuyện của hai năm trước. Đến lúc kết thúc rồi. Nhưng em không mạnh động, chờ anh."

- "Được"

- "Coi như em hứa rồi đó. Vậy thôi công chúa nhỏ của anh ngủ ngon, hẹn gặp lại em."

- "Ukm"

Quăng điện thoại ra một bên, xoa nhẹ thái dương nó bắt đầu suy nghĩ. Royce, anh nó luôn như vậy, khi nó muốn anh nó kể mọi chuyện thì tìm đường chối bay chối chảy, lúc nó nghĩ sẽ tự tìm ra thì lại muốn kể, bộ nó giống chong chóng lắm hả, muốn xoay sao xoay, xong lần này đừng hòng nó tha cho.

Giờ nó tiếp tục mở hộp thứ hai. chiếc hộp được trang trí rất đơn giản lại tinh tế người khác nhìn vào sẽ nghĩ đó có thể là món quà rất đặc biệt nhưng lại toát lên một sự nguy hiểm lạ thường, như chiếc hộp của quý-chiếc hộp Padora vậy.

Vừa mở hộp ra xộc vào mũi nó là mùi hương nồng nặc của... máu. Bên trong chiếc hộp đó là một con búp bê bị phá hủy, tan nát, bị rưới máu khắp người, trên đầu còn găm một con dao vào, nhìn vô cùng kinh dị.

Khuôn mặt của nó đã không còn tươi tắn như lúc nãy nữa mà thay vào đó là khuôn mặt băng khốc, hàn khí tỏa rợp trời. Đang chăm chú nhìn món quà mình vừa nhận thì điện thoại nó lại vang lên.

- "Em thích món quà đó chứ, Tory."

- "....."

- "Em vui mừng đến nỗi không nói được luôn sao, vậy công sức anh bỏ ra không lãng phí rồi."

Nó cười khinh bỉ.

- "Cảm ơn vì món quà, nó đặc biệt lắm."

- "Thấy chưa, anh biết em sẽ thích mà."

- "Anh muốn gì?"

- "Haha... chỉ muốn nói chuyện với em thôi."

- "Tôi không muốn."

- "Khoan hãy từ chối đã, quà của anh... chưa hết mà."

Trên màn hình điện thoại nó bây giờ là hình của một cậu thiếu niên, tóc xanh lam, trên mình đầy vết thương.

- "Ren!?!?"

- "Ái chà... em nhận ra à... phải công nhận đúng là em huấn luyện thăng nhóc rất tốt, để làm nó ra như thế này anh đã hao tổn không ít đâu"

- "Anh muốn gì?"

- "Anh nói rồi, một cuộc nói chuyện, giữa anh và em, chỉ hai chúng ta, em thấy sao?"

- "Được, anh mau thả Ren ra."

- "Đừng nôn nóng, anh hứa, sau khi chúng ta gặp nhau anh sẽ thả cậu nhóc về, em yên tâm. Thời gian và địa điểm anh sẽ nhắn qua cho em. Gặp em sau."

Nó đâm mạnh vào bức một cái thâm trách bản thân. Đáng ghét, đáng ra nó phải kêu Ren qua nhà nó mới đúng, bây giờ lại xảy ra cố sự này, đúng là đáng ghét mà.

Cuối cùng tin nhắn của Philip cũng tới.

"8h cánh đồng bỏ công anh ngoại ô phía tây"

Xin lỗi Royce, em không giữ lời hứa được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Giao dịch

Ánh sáng mặt trời đang bắt đầu len lỏi qua những tán lá xanh mát, đua nhau tỏa nắng khắp phố phường, chim non hót riu rít, đường phố bắt đầu nhộn nhịp, dòng người qua lại tấp nập.

Ở đâu đó trong thành phố nhộn nhịp này có một ngôi bao quanh mình bởi một sự lạnh lẽo, băng giá mà người mang lại chính là chủ nhân ngôi nhà này.

Sự băng lãnh mà nó mang lại còn đáng sợ hơn bất kì thứ gì. Cả đêm không ngủ tự trách bản thân về chuyện tối qua. Nó suy nghĩ rất nhiều, nhiều đến mức nó chẳng biết chuyện nó vừa nghĩ đã qua chưa hay vẫn còn đó.

8 giờ, thời gian tới, nó khoát trên mình bộ quần áo đen từ đầu tới chân với áo khoát da, quần legging, đôi boots cao, áo droptop. Phóng lên chiếc moto yêu thích nó lên ga và phóng hết tốc lực chạy đến chỗ hẹn.

Cánh đồng bỏ công anh dần hiện ra trước mắt nó. Những cánh hoa đang theo làn gió dịu êm bay vào không trung, bắt đầu cuộc hành trình mới. Đâu đó trên cánh đồng rộng lớn này có một dáng người. Mà người đó chính là Phillip.

Bước tới nơi Phillip đang đứng nó dừng lại, không nhìn Phillip mà lại mông lung nhìn về khoảng trời cao rộng kia.

- "Cuối cùng em cũng đến, muốn gặp em khó thật đó... anh phải..."

- "Ren đâu?"

- "Bình tĩnh đã chứ, chúng ta có nhiều chuyện để nói với nhau mà."

- "Anh muốn gì?"

- "Lạnh lùng làm sao, hình ảnh cô em gái bé bỏng dễ thương đâu rồi nhỉ."

- "... " nó bắt đầu thấy bức bối rồi đó.

- "Oke, không vòng vo nữa, anh muốn em hợp tác với anh."

- "Hợp tác?!?"

- "Phải."

- "Anh nghĩ tôi sẽ đồng ý?"

- "Chắc chắn vì anh tin chắc có chết em cũng không để Ren như vậy đâu."

Rồi một chiếc xe chạy tới dừng ngay chỗ Phillip đang đứng. Cánh cửa xe từ từ hạ xuống bên trong là Ren với những vết thương chằng chịt còn rướm máu, gương mặt xanh xao. Nhìn thấy cảnh tượng này nó không sao bình tĩnh, định chạy tới thì Phillip như đoán được mà chặn trước mặt nó.

- "Em phải học cách bình tĩnh trong những trường hợp này rõ không." Phillip búng tay một cái cánh cửa xe được nâng lên che mắt tầm nhìn của nó.

- "Anh muốn gì?"

- "Như anh nói sự hợp tác của em."

- "Được."

- "Anh biết em sẽ không từ chối đâu. Vậy đây là thứ anh cần....."

Ở bệnh viện, ánh sáng của phòng cấp cứu vẫn sáng liên hồi, cũng đã hơn 30 phút kể từ khi Ren được đưa vào đó. Nó chỉ biết đứng ngoài cầu mong, hy vọng rằng Ren không sao, lúc này nó thấy mình thật vô dụng, đến mỗi việc bảo vệ những người thân của nó thôi mà nó lại chẳng làm được.

Cuối cùng ánh sáng phòng cấp cứu cũng tắt, bác sĩ đi ra với nụ cười nhẹ trên môi.

- "Yên tâm đi, tuy vết thương có nặng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng đâu."

- "Cảm ơn"

Ren nhanh chóng được chuyển đến phòng hồi sức, nhìn thấy em trai mình toàn thân băng bó lòng nó lại nhói lên. Phillip anh phải trả giá cho chuyện này.

Hôm sau, mặt trời bắt đầu lên, trong phòng bệnh trắng xóa, Ren khẽ cựa mình rồi từ từ mở mắt, ánh sáng làm Ren hơi nheo mắt, nhìn quanh thì Ren thấy nó đang ngồi tựa vào ghế, đôi mắt nhắm ghiền một môi.

Rồi một loại hình ảnh chạy qua trong Ren, tự mình ghép lại rồi như hiểu được gì đó, Ren đột nhiên bước xuống giường.

- "Đại tỷ... Á." Lo đứng dậy mà quên mất mình đang bị thương nên Ren mất thăng bằng ngã xuống.

- "Cẩn thận, thiệt tình vết thương của em vẫn chưa lành được đâu nghỉ ngơi đi." cũng may nó đỡ kịp.

- "Nhưng đại tỷ... Phillip anh ta..."

- "Đừng lo, mọi chuyện ổn rồi."

- "Ổn??? Là..."

- "Chuyện này tạm thời đừng nói với ai cả, kể cả Ken đợi một khoảng thời gian đã, rõ chưa."

- "Nhưng..."

- "Và tạm thời cứ ở đây, đừng xuất hiện không lại khiến cho mọi thứ rối hơn."

- "Ý chị là anh Ken."

- "Ukm"

- "..... dạ."

- "Nghỉ ngơi đi."

Nói xong nó bước ra ngoài để Ren có không gian nghỉ ngơi. Nhẹ đóng cánh cửa, nó thở dài rồi chưa xót nhìn vào lại trong.

- "Xin lỗi."

Nó mệt mỏi về nhà, định sẽ suy nghĩ về chuyện của Phillip nhưng chưa kịp vào nhà nó bị dựng ngược lại.

- "Huhuhu đại tỷ... Ren đâu mất tiêu rồi... em tìm không thấy."

- "Xuất viện rồi hả?"

- "Bây giờ tỷ còn hỏi được nữa."

Vâng... tiếng khóc đó không ai khác ngoài Ken.

- "Đại tỷ..."

- "Ren đang làm nhiệm vụ, đừng lo."

- "À nhiệm vụ... Mà tại sao chỉ có Ren."

- "Mấy người mới xuất viện."

- "Vậy nhiệm vụ đó là gì, ở đâu?"

- "Hỏi chi."

- "Biết."

- "Bí mật"

- "Tại sao?"

- "Ồn quá, về."

- "Ồ... đại tỷ."

Và cánh cửa nhà nó đã khép lại, Ken chẳng thể nói thêm được gì, đành bỏ cuộc đi về.

Vài ngày sau, mọi chuyện vẫn tiếp diễn như chưa có gì xảy ra, vẫn cứ yên bình trôi qua, trôi qua trong sự sắp đặt đầy nguy hiểm đang chờ đợi tại nó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Trở lại lớp học

Một tuần đã trôi qua sau tất cả. Nó vẫn không nói với bất cứ ai về chuyện đã xảy, nó chỉ biết giấu nhẹ chuyện đó vì nó biết nói ra cũng chẳng làm được gì.

Đã lâu cả bọn không đến trường, thế là viện lý do nhớ thầy nhớ bạn nhớ cô, cả bọn kéo nhau đến trường.

Vì đã lâu không được gặp các idol thân yêu, chính vì thế khi chỉ vừa bước vào cổng trường đã có một đám fan hùng hổ chen chúc nhau mà đứng, chủ yếu là để thấy cả bọn rõ hơn.

Ôi phải nói, cái trường ầm ầm hơn cả một cái chợ, quà thì không biết chỗ đâu mà chứa, những lời khen, hứa hẹn, tranh giành, tỏ tình,... thay nhau tới tai cả bọn mà có lời nào lọt vào đầu, có bao nhiêu gió cuốn đi hết rồi.

Giữa biển người mênh mông ấy rất khó để một con kiến lọt qua, nhưng với cả bọn chuyện đứng đây làm người mẫu không công thế này thì không có gì vui cả, hơn nữa lại đang làm nó bực mình sôi máu. Rồi một làn gió lạnh thổi qua, làm người từ già đến trẻ từ trai tới gái, hay người thuộc thể giới thứ ba ai ai cũng phải rung người, ngay cả tụi nó.

Mà có ai khác ngoài nó phát ra làn gió lạnh ấy đâu, nhận ra được mình đang vây quanh một tảng băng di động, một ác ma thực thụ, cả đám fan nhón nháo lúc này không hèn mà tản ra một cách nhanh nhất có thể. Trong vòng bán kính 200m không có ai dám lại gần tụi nó, dù rất muốn nhưng lại không dám.

Rồi nó thản nhiên bước đi như mình chẳng có làm gì, tụi nó cũng bước đi theo nó luôn, tụi hấn chẳng đại gì ở lại. Rồi cái lớp 11A hiện lên, khỏi phải nói lớp nó mừng như gì đặc biệt là lớp trưởng. Tại cả bọn nghỉ quá lâu thành ra người mệt nhất là lớp trưởng chứ ai.

- "Các cậu rớt cuộc đã trốn đâu vậy há??? Có biết là tở phải chịu khổ như thế nào không?" Bảo Ngọc- lớp trưởng lớp nó- vừa mới thấy cả bọn ở phạm vi 500m đã phóng như bay và nắng xối xả vào cả bọn.

*****

Lê Bảo Ngọc (Sera) lớp trưởng lớp nó: là học sinh hết sức gương mẫu, tin thần trách nhiệm rất cao, là con gái của chủ tịch tập đoàn đá quý nổi tiếng nhất nhì Việt Nam nhưng lại không chảnh chọe khoe khoang, ngược lại rất hòa đồng, dễ thương. Thích Herry ngay từ cái nhìn đầu tiên.

*****

- "Lớp trưởng à... tụi này mới vào lớp mà...tha đi." Nhỏ lên tiếng làm về ảo não sâu bi

- "Không bao giờ." Bảo Ngọc kiên quyết.

- "Nhưng không phải vì tội này mà cậu có cơ hội ở gần với thầy chủ nhiệm sao? Phải cảm ơn tội này chứ." Anh vẫn tỉnh ý như ngày nào.

- "Cái..."

- "Lớp trưởng thân yêu à, cậu chắc vất vả vì tội này lắm, đã sầu não vì tội này lắm, chính vì vậy, chuyện sầu não quên hết đi nha, sống lạc quan hạnh phúc là được." Cô phóng ra một tràng triết lý.

Và lớp trưởng của chúng ta đã trở thành một bức tượng vì không có gì nói lại cả bọn, có trách thì trách số quá nhỏ vì đã làm lớp trưởng của tội này.

Rồi tiếng chuông vào lớp cũng vang lên, ai về chỗ nấy ổn định chỗ ngồi. Cả bọn thì lơ đãng thả hồn mình theo làn gió bay cao, suy nghĩ vu vơ, giáo viên bước vào, nhưng sao lại khác với những gì tội nó đang. Đứng trước mặt lớp nó bây giờ không phải Henry mà là bà cô già bữa trước (ai quên thì read lại chap 4, 5 nha).

- "Ô cô ơi... thầy Lâm đâu ạ?" Lớp trưởng đứng lên hỏi.

- "Thầy chủ nhiệm của tội em hôm nay xin nghỉ bệnh, các em đừng lo."

- "Chúng ta bắt đầu học thôi."

Lớp học trôi qua trong sự im lặng đến lạ thường, không một tiếng ồn, chỉ nghe tiếng bút sột soạt trên giấy, tiếng gió nhè nhẹ bên tai, thật yên lặng.

Hôm nay lớp nó chỉ học có buổi sáng nên cả lớp được về sớm, ai cũng bàn xem lát đi đâu chơi, cả bọn cũng vậy (chứa ham chơi mà).

- "Ê lát đi đâu đây?" Nhỏ hỏi.

- "Cô đi chơi mấy ngày nay chưa đã hay sao mà đòi đi hoài." Tất nhiên người nói câu đó là cậu.

- "Ô bộ anh không vậy chắc, nghe hai chữ đi chơi là mắt sáng rỡ mà bày đặt."

- "Ai nói chứ."

- "Ừa vậy chứ mang sẵn cặp chi vậy."

- "Tại... tại... ra về rồi."

- "Vậy sao không về đi."

- "Tôi..."

Soạt.... nó đứng lên mang cặp đi ra khỏi cửa lớp.

- "Ê mày đi đâu vậy?" Cô thấy toan đi nên đứng lên hỏi.

- "Có chút chuyện, đi đây một lát."

- "Không phải cô đã hứa có gì sẽ nói cho tội này biết sao?" Câu nói của hấn là nó hơi hững hờ.

- "Đến nhà Henry."

- "Sao mày lại tới đó." Cô với nhỏ hết sức ngạc nhiên.

- "Có vài chuyện cần hỏi."

- "Vậy tội tao..."

- "Cấm đi theo. Bất cứ ai cũng không được."

- "Nhưng..."

- "Không nhưng nhị gì cả. Chuyện lần trước ở bãi biển tao còn chưa hỏi chuyện tội bấy đó."

- "Chuyện đó..."

- "Cả các anh nữa, những chuyện không liên quan đến mình thì đừng xen vào, xảy ra chuyện gì không ai chịu trách nhiệm đâu."

Nó nói một lèo rồi phóng ra khỏi lớp, để cả bọn ở trong với một tâm trạng cực kì khó chịu.

- "Nó hôm nay bị sao vậy?"

- "Tao cũng muốn hỏi câu đó nè."

- "Cô ấy nói vậy chắc chắn có lý do."

- "Nhưng là gì?"

- "....."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Phản bội

Nó hiện tại đang ở trong phòng khách nhà Henry, ngôi nhà được trang trí theo kiểu phương tây với tông trắng làm chủ đạo khá giống nhà nó. Henry thì đang lay hoay dưới bếp pha trà cho nó.

Nghĩ đến lúc nó đứng trước nhà Henry làm Henry ngạc nhiên tới cỡ nào, cứ nghĩ mình hoa mắt.

Henry bước ra từ nhà bếp với hai tách trà trên tay, đặt trước mặt nó một tách, chỗ mình một tách, lẳng lặng ngồi xuống mắt không ngừng nhìn vào nó.

Trái ngược với vẻ ngạc nhiên của Henry, nó lại rất bình thản, nâng tách trà uống với vẻ quý phái, thanh lịch nhất.

- "Nhìn đủ chưa?" Nhẹ đặt tách trà xuống, nó hỏi.

- "Sao em lại ở đây?"

- "Thăm bệnh."

- "Theo anh, đó không phải lý do."

- "Vậy theo anh, lý do là gì?"

- "Đó là điều anh đang thắc mắc đây."

Đing... đong.. đing... đong... tiếng chuông cửa vang lên, Henry ra mở cửa, về mặt lo lắng vì anh biết người đến là ai, chính là Phillip.

Phillip nhanh chóng bước vào nhà mặc sự ngăn cản từ Henry, bởi lẽ Henry không muốn nó gặp Phillip, nhưng phản ứng của nó lại một lần nữa làm Henry ngạc nhiên khi bình thản nhìn Phillip mà không nói lời, không tí cảm xúc nào, chỉ lẳng lặng nhìn. Phillip chậm rãi ngồi xuống trước mặt nó, nhìn nó bằng ánh mắt hài lòng.

- "Em đến sớm thật."

- "Vào vấn đề chính đi."

- "Đừng có vội, Henry cậu cũng ngồi đi, đừng đứng đó chứ."

- "Chuyện này rốt cuộc là sao?" Henry cảm thấy có gì đó không ổn.

- "À chưa kể cậu nghe nhĩ. Từ hôm nay Tory sẽ đứng về phía chúng ta trong mọi việc. Sao? Vui không. Haha."

- "Cái gì?"

- "Biết ngay cậu sẽ ngạc nhiên như vậy mà."

- "Vào vấn đề đi, lằng nhằng quá rồi đó." Nó cảm thấy hơi khó chịu, giọng cũng trở nên cáu gắt hơn.

- "Được. Vào 3 ngày nữa tại cảng số 5 sẽ có một lô hàng về, việc của chúng ta là đưa số hàng đó vào trong một cách nhanh gọn, sạch sẽ. Dĩ nhiên người đảm bảo an toàn cho chuyến hàng đó là Tory, em phải đảm bảo rằng không có bất cứ ai có thể làm gián đoạn chuyến của chúng ta."

- "Chỉ vậy?"

- "Đúng. Thời gian anh sẽ thông báo với em sau."

- "...."

- "Thôi, xong rồi, về đây, hy vọng chuyện này êm xuôi. Hahahaha"

Phillip ra về với vẻ mặt thỏa mãn, nó thì bình thản, lạnh lùng như thường, còn Henry như người mất hồn, tự hỏi không biết từ nãy giờ có chuyện gì xảy ra, là thật hay mơ.

- "Tory chuyện này..."

- "Tôi chẳng có lý do gì phải trả lời anh cả." Nói rồi nó cũng ra khỏi nhà Henry.

Trong lòng Henry giờ như có gánh nặng, tại sao lại có chuyện này chứ.

Nó trở về nhà mà chẳng khá hơn tí nào, vẫn một mực trung thành với bầu không khí nặng nề đến ngột thở, giờ nó chẳng biết làm gì.

Nó thiếp đi trên sofa lúc nào không hay, tỉnh dậy thì vừa tối, toan tính đứng dậy thì chuông điện báo reo lên.

- "Nói."

- "Đại tỷ, có biến ạ, nhị tỷ tam tỷ đang chờ."

- "Được."

Nó nhanh chóng lên thay đồ, vẫn một màu đen, vẻ đẹp sự lạnh lùng vẫn không thay đổi. Phóng xe đến bar, đi thẳng vào phòng V.I.P nhưng chưa tới cửa đã nghe tiếng cãi nhau.

- "Từ khi nào mà người của King có thể ra vào tự tiện nơi này vậy." Ken lên tiếng hỏi.

- "Đó là chuyện của nhóc sao?" Cậu lạnh lùng hỏi lại.

- "Nè... dù sao tui cũng là quản lý nơi này, là em của đại tỷ, ăn nói cho cẩn thận?"

- "Thôi đi. Anh đó, ai cho anh ở đây còn nữa, Ken khỏi cần nhiều lời với tên này, tên này có tiền sử bị điên đó."

- "Nè cô nói ai điên hả?"

- "Tôi nói anh đó."

- "Cô..."

- "Chỗ này để cãi nhau sao?" Và nó đã chính thức bước vào.

Cậu và nhóc lập tức im lặng, Ken thì nghiêng người cung kính chào, căn phòng chìm vào khoảng không vô định.

- "Có biến gì?" Nó hỏi.

- "Dragon vừa gửi cho chúng ta một bức thư."

- "Thư?"

- "Uhm, vào 10h tối ba ngày nữa sẽ có một lượng hàng lớn cập cảng, nếu muốn thì đến ngăn cản ta đi."

- "King cũng nhận được một lá thư có nội dung như vậy."

- "Vậy đó là lý do 3 người tới đây."

- "Phải, chúng tôi hợp tác với Queen trong chuyện ngăn chặn Dragon lần này, chúng tôi biết các cô có chuyện cần giải quyết với Dragon, nếu chúng ta hợp tác..." Anh đứng ra làm người đàm phán.

- "Tôi từ chối." Lời nói chắc chắn thốt ra từ miệng nó.

- "Lý do?" Hắn ánh mắt sắc lạnh, nhìn thẳng vào nó.

- "Đúng là chúng tôi có chuyện cần giải quyết với Dragon nhưng chúng tôi không muốn ai giúp chúng tôi cả, chúng tôi sẽ tự giải quyết chuyện của mình."

Giờ làm phiền mời về cho." Nó cũng sắc lạnh không kém.

- "Nhưng..." Anh định nói tiếp thì hấn cản lại, hấn với nó nhìn nhau một lúc rồi hấn ra về, anh cậu cũng theo.

Căn phòng giờ chỉ còn nó, cô, nhỏ, và Ken.

- "Tại sao lại từ chối?"

- "Không phải đã nói rồi sao?"

- "Nhưng..."

- "Không nhưng không nhị gì cả, chuyện Dragon không một ai được phép nhúng tay vào, không là sẽ có chuyện với tôi đấy."

- "Khoan đã, mày cấm tui tao ít nhất phải cho tui tao lý do hợp lý chứ." Cô đứng lên tỏ ra bất bình.

- "....."

- "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Nhỏ nghi ngờ hỏi.

- "Tao không nói được."

- "Vậy thì tui tao cũng không nghe lời mày đâu."

- "Tui mày..."

- "Tui tao có cảm giác mày đang giấu tui tao rất nhiều chuyện, nhiều đến nỗi tui tao không thể hiểu mày đang nghĩ gì, đang định làm gì nữa."

- "..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Quá khứ

Căn phòng giờ là một khoảng lặng có thể bóp ngạt bất kì ai bước vào, một cái cảm giác chẳng mấy dễ chịu chút nào.

- "Mày nói rõ cho tui tao biết đi, rốt cuộc vì lý do gì mày không cho tui tao xen vào chuyện này, đây có thể là cơ hội tốt, phải nói là rất tốt của chúng ta để kết thúc chuyện hai năm trước kia này." Cô mất bình tĩnh.

- "Phải đó, mày phải nói ra tui tao mới hiểu là mày đang nghĩ gì nữa chứ." Nhỏ cũng bất mãn.

- "Đại tỳ..." Ken đứng ngoài cũng không yên.

- "Tui mày... tui mày muốn sao cũng được, nhưng tao nói trước ai nhún tay vào chuyện này đừng trách tao." Nói rồi nó tức tối bỏ ra ngoài.

- "Nè Tory... gì chứ... không phải chúng ta là người nên tức tối hay sao?" Nhỏ tức giận tập thẳng tay xuống bàn.

- "Chắc chắn đằng sau có sự tình, không lý nào nó lại hành động như vậy." Cô bình tĩnh ngồi giải bày.

- "Giờ chúng ta phải làm sao?" Ken nhón nháo hỏi.

- "Trước mắt không phải các người nên nói cho chúng tôi có chuyện gì xảy ra vào hai năm trước sao." Tui hấn thành linh xuất hiện.

- "Các anh từ đâu ra vậy." Ken giật mình hỏi.

- "Chúng tôi không có ý nghe lén đâu, tại tình thế nên mới làm vậy." Hấn đứng ra giải thích.

- "Vậy kể cho chúng tôi nghe chứ, chuyện của hai năm trước."

- "Được." Cô trả lời.

- "Juli/nhị tỳ."

- "Nhưng phải hứa với tôi không được để chuyện này đồn ra bên ngoài và không được nhắc bất cứ thứ gì liên quan tới chuyện này trước mặt Tory."

- "Chúng tôi hứa."

- "Nếu vi phạm thì King sẽ không còn tồn tại đâu." Cô rất ít khi hù, mà đã hù là hù cho tới.

- "Chuyện là..."

Lúc đó tại bệnh viện

Sau khi rời khỏi bar nó phóng xe như bay trên đường nhằm để những cơn gió lạnh có làm nguội bớt cái đầu và tâm trạng nó lúc này. Thật sự nó chẳng muốn giấu tụi nó làm gì nhưng nó lại không muốn tụi nó gặp nguy hiểm chút nào, nó không muốn có bất kì chuyện gì xảy ra cả, hai năm trước cũng vậy lần này cũng vậy, nó quyết không để bị kịch lần đó xảy ra nữa.

Sau vài phút phóng xe nó hiện đang ở bệnh viện nơi Ren đang nằm, vết thương của Ren cũng đã lành đang chờ ngày ra viện.

Cốc...cốc - "Vào đi"

- "Thấy sao rồi nhóc."

- "Đại tỷ, em đã khỏe rồi sao tỷ không cho em về còn bắt em ở đây, chán chết được."

- "Nói hay quá."

- "Aaaaaaaaaaaaa... đại tỷ chơi kỳ." Chẳng qua là nó ấn NHE vào vết thương thôi ấy mà.

- "Được rồi mai về."

- "Yeahhhhh."

- "À còn chuyện này... chuyện em bị Phillip bắt tuyệt đối không để cho ai biết, rõ chưa."

- "Sao vậy ạ, nói chuyện này với mọi rồi chúng ta cùng đi xử Phillip không phải tốt hơn sao?"

- "Chuyện đó tỷ lo được, trước mắt không được nói với ai, rõ chưa, kể cả đó là Ken."

- "Dạ em biết rồi."

- "Được rồi nghỉ ngơi đi mai tỷ sẽ vào thu xếp hành lý rồi xuất viện."

- "Dạ tỷ ngủ ngon."

- "Ukm"

Sau khi nó đi Ren bắt đầu nghi ngờ, có chuyện gì sao, tại sao lại không cho mọi người biết, hay lúc Ren bất tỉnh đã xảy ra chuyện gì.

Nó về nhà như mang quả nặng trên lưng, nó mệt mỏi, chán nản. Nó từ từ nhắm mắt lại nghĩ về chuyện của hai năm trước.

Hai năm trước, tại London-Anh

Royce-anh nó, Henry-anh nuôi nó, Phillip và Davis-anh của cô: là bốn người bạn thân của nhau, là anh em tốt không gì chia cắt, tuy còn trẻ nhưng lại rất tài giỏi, nổi tiếng trên thương trường khi ra mặt giúp bố mẹ, hơn nữa bốn người còn là tứ đại thiên vương của thế ngầm, lần lượt nắm giữ bốn vị trí cao nhất của bang Dark được cho là không đối thủ.

Bốn gia đình cũng là bạn làm ăn với nhau nên pama cũng quen biết nhau.

Các anh thân nhau thì các cô em gái cũng vậy, nó cô và nhỏ cũng do các anh nên mới quen và làm bạn được với nhau.

Ngày tháng trôi qua họ ở bên cạnh nhau mọi lúc mọi nơi, chơi đùa bên nhau.

Nó năm đó vừa tròn 15 tuổi, nổi tiếng thông minh nhanh nhẹn, nó có đủ nhận thức về mọi thứ xung quanh mình, đủ biết mình đã làm, đang làm gì, và sẽ làm gì. Mặc sự ngăn cản của anh nó, nó vẫn quyết tham gia vào thế ngầm, cái thế giới được cho là đã vào thì không có lối ra.

Nó cô và nhỏ đã cùng nhau thành lập bang Queen. Tuy mới xuất hiện nhưng sức ảnh hưởng của nó cũng ngang tầm với Dark, Queen nhanh chóng thu hút lãnh địa, thu nhận thêm người và dần trở thành nỗi lo sợ cho nhiều bang khác.

Mọi việc có vẻ yên ổn cho đến khi nó vô tình biết được Davis chính là vị hôn phu mà pama sắp đặt cho nó.

Nó không cảm thấy khó chịu bởi lẽ nó cũng thích Davis, cứ mỗi lúc bên Davis nó rất vui, rất yên bình và hạnh phúc. Tụi nó khi biết được chuyện đó cứ liên tục chọc nó, hội các anh cũng đâu có vừa cứ ùng ùng đẩy đẩy Davis.

Cả bọn sống trong cuộc sống ngập tràn niềm vui và hạnh phúc, sẽ cứ như thế nếu như ngày định mệnh đó không tới, cái ngày đã làm thay đổi cả cuộc đời của bảy người... à không, nhiều hơn bảy người ấy chứ.

~ Còn tiếp ~

Bạn đang đọc truyện Nữ Hoàng Lạnh Lùng được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Quá khứ (p2)

Cái ngày pama Phillip gặp tai nạn và qua đời, đối với tụi nó đó là mà tụi nó đau buồn nhất đặc biệt với Phillip, cũng là ngày bắt đầu của mọi thay đổi, mọi sống gió trong tương lai mà tụi nó không hề hay biết. Ngày hôm đó, tất cả gia đình của nó ăn mừng vì thành công của công ty pama tụi nó, cũng như tạo không khí gần gũi, thân thiết hơn.

Tất cả mọi người đều đã có mặt nhưng pama Phillip thì chưa, mãi chờ cho đến khi có điện thoại gọi đến-đó là điện thoại của bệnh viện, họ nói pama Phillip bị tai nạn giao thông hiện bị thương rất nặng đang ở bệnh viện. Tất cả khi nghe tin đều hoàn toàn sững sốt và nhanh chóng đến bệnh viện.

Vừa đến cửa phòng cấp cứu đã thấy bác sĩ đi ra, Phillip nhanh chóng chạy đến nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu từ bác sĩ. Phillip nhanh chóng ngực xuống ôm mặt và gào khóc, liên tục gọi pama của mình. Còn mọi người xung quanh chỉ biết đứng quanh đó lặng lẽ rơi nước mắt với Phillip. Ngày hạnh phúc vui vẻ phút chốc trở nên tang thương, ảm đạm.

Sau cái chết bất ngờ của pama Phillip trở thành một con người khác, ít cười, ít nói, ít tiếp xúc với mọi người xung quanh, tự thu mình vào một góc phòng không ăn không uống, đơn giản chỉ ngồi đó ôm hình của pama mình, dù có khuyên như thế nào cũng không làm anh ấy khá hơn.

Rồi tới một ngày Phillip bước ra khỏi căn phòng đó, nhưng không còn là Phillip của trước đây. Anh ấy lạnh lùng, ánh mắt vô hồn, tàn nhẫn, không còn xem trọng bất cứ thứ gì, sau đó vài ngày thì hoàn toàn biến mất, không chút dấu vết không một lời nhắn.

Mọi chuyện cứ như vậy cho đến một năm sau. Cho tới khi tập đoàn nhà tụi nó đều bị "chơi xấu", có một ai đó đã đặt điều nói xấu tập đoàn tụi nó, làm tập đoàn mất chỗ đứng trong thương trường, nhưng những điều đó nhanh chóng được xóa bỏ và nhiệm vụ của tụi nó là phải tìm ra ai đứng sau chuyện này. Cuối cùng cuộc điều tra cũng có kết quả và thật bất ngờ người đứng sau chuyện này không ai khác chính Phillip. Tụi nó nhanh chóng tới nhà Phillip để hỏi chuyện.

Bước vào căn nhà vắng chủ đã lâu nên không khí trong nhà cũng có chút ảm đạm, trầm lắng. Phillip đang ngồi đó tay nâng tách trà nở nụ cười ma mị.

-"Anh về rồi Phillip, tụi em lo cho anh lắm." Nhỏ chạy tới chỗ Phillip nhưng nhanh chóng bị nó và Royce giữ lại bởi họ thấy cái gì đó rất khác từ đôi mắt của Phillip.

-"Tôi về rồi mọi người không vui sao?" Phillip nghiêng người hỏi.

-"Tôi hỏi cậu những chuyện xảy ra trong thời gian vừa rồi là do cậu gây ra?" Henry nghiêm mặt hỏi.

-"Sao vậy đó là màn chào hỏi của tôi sau một năm vắng mặt mà, mọi người không thích sao?"

-"Thích??? Cậu nghĩ cậu đã làm gì hả?" Royce mắt bình tĩnh.

-"Bình tĩnh đã, đây chỉ là màn dạo đầu thôi mà."

-"Màn dạo đầu??? Anh tính làm thêm chuyện gì nữa hả?" Cô tức giận hỏi.

-"Sao ai cũng nóng nảy hết vậy? Nhìn Tory kia, này giờ am ấy là người bình tĩnh nhất đó, các người phải học tập em ấy đó. Hahaha."

-"Tôi không cần những lời khen đó từ anh đâu. Nói cho anh biết, nếu anh làm gì tổn hại đến tập đoàn chúng tôi hay bắt kỳ ai, bất cứ thứ gì liên quan đến tôi, tôi thề tôi sẽ không để yên cho anh đâu." Nó lên tiếng, giọng lạnh nhạt có thể.

-"Wow... khí thế ngời ngời luôn, quá không hổ danh là đại bang chủ của Queen danh tiếng lẫy lừng."

-*"Cái gì?!!?!" Cả các anh lẫn tụi nó đều rất ngạc nhiên, sao Phillip lại biết chuyện này?*

-*"Sao thế các cậu ngạc nhiên thế à, Tory Juli hay Lucy không nói gì sao. Bang Queen nổi tiếng như vậy mà các cậu không để tâm xem ai là bang chủ sao?"*

-*"....."*

-*"Còn nữa tập đoàn JK do Tory làm chủ tịch chắc các cậu cũng biết chứ, nó là một trong những tập đoàn có tiềm năng nhất hiện nay đó, kể cả chuyện này các cậu không biết sao."*

Mọi ánh mắt bây giờ đang đổ dồn vào nó, ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn tức giận, ánh mắt lo lắng sợ hãi, ánh mắt thách thức, giễu cợt. Còn nó, ánh mắt sắc như dao, lạnh như băng đang nhìn thẳng vào Phillip.

-*"Đừng nhìn anh bằng ánh mắt đó chứ lạnh lắm đó."*

-*"Nhớ những gì tôi nói đó." Nó buông một câu rồi nhanh chóng rời khỏi nhà Phillip. Tụi nó cũng tức tốc chạy theo. Các anh cũng đi ngay sau đó. Trong căn nhà giờ chỉ còn Phillip trong căn phòng đó, từ đâu trong nhà có một người ông trung niên bước ra, bước đi hơi khập khễnh, tay chống gậy tiến tới chỗ Phillip.*

-*"Chia rẽ nội bộ hay lắm." người đàn ông đó lên tiếng.*

-*"Có lẽ sau lần này chúng ta sẽ bớt đi một kẻ cản đường."*

-*"Ý con là Queen?"*

-*"Đúng vậy."*

-*"Ta cũng hy vọng vậy, nhưng con bé Victoria vốn rất cứng đầu lại thông minh, ta nghĩ không gì nó từ bỏ đâu."*

-*"Để rồi xem. Tôi sẽ bắt các người trả giá cho những gì các người đã làm với gia đình tôi, với ba mẹ tôi, và với tôi."*

Trong khi đó ở bar JM-trụ sở chính của bang Queen.

-*"Không lý nào Phillip lại biết chuyện này được, chúng ta đã cho đóng băng hết tất cả thông tin rồi kia mà." Nhỏ bức xúc.*

-*"Không chỉ biết chuyện của bang Phillip còn biết cả chuyện Tory chính là chủ tịch tập đoàn JK, chuyện này ngay cả pama tụi mình còn không biết Phillip biết bằng cách nào?" Cô cũng không khỏi thắc mắc.*

Nó ngồi đó không nói không rằng lặng lẽ im lặng.

-*"Đến cả chuyện này các em cũng không cho người làm anh này biết, tính giấu tới bao giờ." Các anh bước vào trong sự ngỡ ngàng của tụi nó.*

-*"Anh Royce, anh Henry, anh Davis..."*

-*"Giấu cho tới khi nào không thể giấu được." Nó lặng lẽ trả lời.*

-*"Và đó là ngày hôm nay?" Royce tiếp tục hỏi.*

-*"Có lẽ vậy."*

-*"Tại sao không nói cho anh biết?"*

-*"....."*

-*"Em có biết một khi dấn thân vào rồi sẽ không thể thoát ra không? Anh đã dặn rất kĩ là không được bước vào thế giới này rồi mà."*

-*"Em chỉ muốn giúp đỡ anh thôi."*

-*"Chuyện nào cũng được nhưng chuyện này thì không. Em mau cho người giải tán nó đi."*

-*"Không"*

-*"Em...."*

-*"Em làm vậy có gì sai? Em muốn giúp anh thì có gì sai?"*

-*"Nó rất nguy hiểm em biết không."*

- "Em không quan tâm."

- "Em... về nhà ngay cho anh."

- "Nhưng..."

- "Em nghe lời Royce đi." Davis lên tiếng, nó dù tức tối nhưng vẫn về nhà.

Những người còn lại cũng thế về nhà.

Bạn đang đọc truyện Nữ Hoàng Lạnh Lùng được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Quá khứ (p3)

Vừa về đến nhà Royce lại bắt đầu cãi nhau.

- "Anh nói em mau rút khỏi đó đi."

- "Sao anh cứ nói hoài một chuyện vậy. Em nói rồi, dù có bất kì chuyện gì xảy ra em cũng không rời khỏi nó đâu."

- "Em..."

- "Có chuyện gì mà ồn ào vậy."

- "Ông." Nó và Royce nghiêng người chào, Ông nó người quyền lực nhất gia đình.

- "Ông à Tory tự ý vào thế giới ngầm." Royce nói.

- "Ta biết."

- "Sao lại."

- "Khi máy đưa vừa rời khỏi nhà có người gọi thư tới nói tất cả mọi chuyện rồi."

- "Là Phillip."

- "Không nói về việc này nữa, Royce bắt đầu từ bây giờ con có nhiệm vụ hỗ trợ Tory trong bất kì hoàn cảnh nào. Còn Tory, bây giờ con có thể làm gì con muốn nhưng với tư cách là người thừa kế ta mong con không làm gì ảnh hưởng tới gia đình này."

- "Nhưng ông..."

- "Đừng quên nó vì con mà đã làm gì Royce." Royce chợt khựng lại bởi anh hiểu ông đang nói tới việc gì. Nói xong ông về phòng của mình.

- "Royce, cho em xin lỗi, nhưng em vẫn muốn làm, không phải vì ai khác mà là vì em muốn chứng minh mình có đủ khả năng để có thể đảm nhận việc đó, mong anh hiểu và thông cảm cho em." Nói rồi nó cũng bỏ về phòng. Royce đứng đó nhìn theo bóng em gái mình khuất dần.

Sáng hôm sau mọi chuyện lại xảy ra như chưa có gì, thậm chí hai anh em nó còn thân thiết hơn trước.

Sau đó Phillip liên tục khiêu khích, đánh ngầm vào tội nó không biết vì gì. Đến cuối cùng Phillip lại hẹn tội nó gặp mặt để nói chuyện. Ai nhìn vào cũng sẽ nói chắc đây là một cái bẫy nhưng tội vẫn đến vì tội nó muốn biết vì sao mà Phillip lại trở thành như vậy.

Tối ngày hẹn tội nó đang chuẩn bị thì các anh tới.

- "Các em đã chuẩn bị chưa, tuy là nói đến để nói chuyện nhưng vẫn phải đề phòng."

- "Tội em xong hết rồi anh đừng lo."

- "Được rồi đi thôi."

Điểm hẹn của tội nó hôm nay là một bến cảng cũ, vừa đến nơi đã thấy Phillip đứng sẵn đấy.

- "Chào, đúng giờ quá."

- "Phillip" Nhỏ thấy Phillip thì kêu lên một tiếng.

- "Em khỏe chứ Lucy?"

- "Muốn nói gì thì nói đi." Nó đi lên đứng trước mặt nhỏ đối diện với Phillip.

- "Được thôi, tôi sẽ ra yêu cầu. Tôi muốn trong ngày mai các người phải giao toàn bộ lãnh thổ, quyền hạn trong thế ngầm của các người cho tôi."

- "Không bao giờ."

- "Tôi nghĩ các người nên suy nghĩ lại đó."

- "Không"

Sau tiếng trả lời của cô Phillip nhếch miệng cười ra hiệu cho tụi nó nhìn a đằng sau. Tụi nó vừa nhìn thì ngay cảnh tượng không thể nào vô lý hơn. Henry đang không chế Davis bằng khẩu súng của mình.

- "Cái gì."

- "Henry anh đang làm gì vậy." Nó hét lên.

- "Xin lỗi hãy hiểu cho anh." Nói rồi Henry từ từ di chuyển sang chỗ Phillip mang theo Davis làm con tin.

- "Thả Davis ra ngay." Royce cố nén cơn giận.

- "Không bao giờ." Phillip nói câu nói của tụi nó.

Tụi nó bây giờ chỉ biết bất lực nhìn Henry và Davis, nhìn thấy cảnh này nó không khỏi đau lòng oán hận.

- "Nếu anh không buông ra đừng trách em." Nó bắt đầu mất bình tĩnh.

- "Hãy hiểu cho anh." Ánh mắt đau thương nhìn về phía nó.

- "Giờ các người đã thấy rồi chứ, thực hiện những yêu cầu của tôi bạn các người sẽ an toàn."

- "Sao anh lại làm vậy Phillip?" Nhỏ khóc nức lên.

- "Để trả thù."

Vừa nói hết câu Phillip đã đưa nòng súng hướng về phía tụi nó mà bắn. Các anh và tụi nó nhanh chóng tránh được và cũng bắt đầu đánh trả. Phillip nhanh chóng ra lệnh cho tụi đàn em ở gần đó xông lên bủa vây tụi nó.

Tuy lực lượng bên địch có đông nhưng không vì thế mà làm khó các anh và tụi nó. Chỉ trong nháy mắt bọn đàn em của Phillip nhanh chóng bị đánh gục. Máu đổ thành sông, tiếng la hét vang vọng trong màn đêm, mặt đất chất đầy xác chết, các anh và tụi nó giờ như những con ác quỷ xuống tay không hề nao núng, không hề do dự, chỉ duy nhất một lần vùng tay, một lần bóp cò đã tiễn ai đó xuống địa ngục.

Phillip nhìn thấy cũng không khỏi khiếp sợ tuy đã biết họ mạnh như thế nào nhưng chứng kiến cảnh này thật khiến người khác muốn chạy bán mạng tại đây.

Phillip nhanh chóng cảm thấy bất lợi, tuy các anh và tụi nó đã thấm mệt nhưng cứ tiếp hấn hấn cũng khó có mà đoạt được ý mình muốn, nhưng lúc tụi nó lo xử lý những tên kia để lộ sơ hở hấn nhanh tay đưa súng lên nhắm vào tụi nó mà bắn.

Âm thanh tiếng súng phát ra làm tụi nó chú ý nhưng lại không cách nào tránh kịp, tường chừng viên đạn đã đâm xuyên qua Tory nhắm mắt chờ viên đạn bay tới nhưng lại không cảm nhận được gì, đến khi mở mắt nó chỉ biết trước nó bây giờ chỉ có cảnh như xé lòng.

Davis từ lúc nào đã thoát ra khỏi vòng tay của Henry mà chạy như bay lao đến che trước mặt nó, viên đạn xuyên qua đám thẳng vào tim, không chỉ một phát Phillip còn bắt thêm nhiều phát khác anh hứng trọn.

- "DAVISSSSSS" Nó chỉ biết hét lên trong đau đớn.

Phillip sau khi bắn xong biết mình đã thắng không nén lại thêm hấn tức tốc chạy nhanh khỏi đó, tất nhiên Henry theo sau.

Nó ôm Davis vào lòng không ngừng trấn an anh nhất định sẽ không sao, anh nhất định sẽ ổn, anh không bỏ nó ở lại mà đi đâu. Nhưng không mọi chuyện không như nó muốn rồi.

- "Davis anh nhất định phải cố lên, xe cứu thương sắp đến." Nó nói trong nước mắt.

- "Xin... lỗi em.... không... kịp rồi.... Tory... hứa... với anh.... em.... nhất định.... không được.... hận.... Henry.... cậu ấy...có lý do.... trong chuyện này... em... nhất định không được hận.... xin... lỗi... lời.. hứa... với em... không thể... thực hiện được... anh... yêu...em..." Nói xong lời yêu cũng là lúc anh rời xa nó mãi mãi.

- "Davis... Davis à... Không vui đâu anh... mở mắt ra nhìn em đi... DAVISSSSS." Đáp lại nó chỉ là khoảng lặng vô tận.

Nó gọi tên anh trong đau đớn, ôm lấy thân xác dần lạnh của anh. Anh đi rồi, đi thật rồi, sau này nó phải thế nào đây.

- "Đó là tất cả."

Không gian bây giờ lại rơi vào khoảng lặng. Tụi hần không ngờ trong quá khứ lại có chuyện đau lòng đến vậy, không trách nó lại như vậy.

- "Nhưng tôi có chuyện thắc mắc." Cậu lên tiếng phá vỡ không gian yên ắng

- "Chuyện gì?"

- "Theo như những gì cô kể thì các cô quen nhau nhờ các anh của mình nhưng theo tôi nhớ, trong bốn bọn họ đâu ai là anh của Lucy đâu?"

- "Anh nhiều chuyện quá rồi đấy, đó không phải chuyện của anh." Nhỏ tức giận bỏ ra ngoài.

- "Tôi hỏi có gì sai sao?"

- "Đúng Lucy không có anh chúng tôi cô ấy thông qua Phillip." Cô nhẹ nhàng lên tiếng.

- "Hừm?"

- "Trước đây Lucy chính là người yêu, là hôn thê của Phillip."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cho tôi...

Chap này dành riêng cho cậu và nhỏ, cho hai người họ có không gian vùng đất tình cảm.

*****

- "Cái gì?!?!?" Cậu như không tin vào tai mình.

Cô nhìn cậu nhằm khẳng định những lời cậu vừa nghe là thật, Ken cũng chỉ biết đứng nhìn không lên tiếng, tất cả bất động. Đột cậu đứng dậy nhanh chóng bước ra khỏi phòng, cậu chạy chạy nhanh nhất có thể, để đến bên nhỏ, vì cậu biết nhỏ đang rất buồn.

Sau khi cậu chạy đi hần và anh cũng về, cô và Ken cũng nhanh chóng rời khỏi, mỗi người một về, một suy nghĩ khác nhau.

Sau một hồi cậu cũng đuổi kịp nhỏ, nhỏ đang chôn chân tại một con đường vắng, mắt nhắm nhắm nhìn vào khoảng không, lê từng bước chân mệt mỏi. Cậu không bước tới chỉ lặng lẽ đi theo sau nhỏ, quan sát mọi hành động của nhỏ cho đến khi.

- "CẦN THẬN!!!"

Một chiếc xe nhanh như chớp đang lao về phía nhỏ, nhỏ cũng chẳng may quan tâm đến khi chiếc xe chỉ còn cách nhỏ vài cm cậu nhanh tay kéo nhỏ lại, nhỏ đổ dồn về phía cậu, lọt thỏm vào trong lòng cậu.

- "Bị điên sao, bộ không nhìn thấy chiếc xe còn có qua đường, muốn chết hả?!?" Cậu như hét toát lên với nhỏ.

Nhỏ chẳng buồn trả lời, cũng chẳng buồn vùng vẫy ra khỏi vòng tay cậu chỉ im lặng đứng đó.

Cậu nãy giờ mới nhìn kỹ nhỏ, chẳng biết từ bao giờ khuôn mặt nhỏ đã đầm đìa nước mắt, đôi mắt sưng đỏ lên vì khóc, tỏ sự đau thương tuyệt vọng, cậu chợt cả thấy đau lòng. Tại sao lại đau lòng, chẳng lẽ cậu thích nhỏ??? Đến cậu cũng chẳng biết câu trả lời, chỉ biết khi nhỏ vui cậu sẽ vui, khi nhỏ buồn cậu cũng sẽ buồn, khi nhỏ khóc cậu sẽ đau lòng.

Vòng tay đang ôm nhỏ khẽ siết chặt hơn, cậu không muốn nhỏ thế này, chỉ muốn nhỏ vô tư, nô đùa, hay cãi lại cậu như trước đây, cậu không quen cũng

không muốn nhỏ thế này.

- "Đừng buồn, đừng khóc nữa, em như vậy khiến tôi đau lòng lắm"

Nhỏ mơ hồ nghe thấy tiếng cậu bên tai. giọng nói trầm ấm, vòng tay siết chặt nhỏ trong lòng. cảm nhận hơi ấm này không hiểu sao nhoe lại cảm thấy bình yên đến lạ, vô thức rút vào vòng tay ấm đó, đôi tay vươn lên ôm lấy cậu. Nhỏ chẳng muốn gì hết, chỉ muốn vậy thôi.

Thấy nhỏ càng ngày càng rút vào lòng mình hơn, lại còn ôm lại mình tròn lòng cậu nở hoa, môi khẽ giương lên, cả hai ôm nhau như vậy không biết đến bao lâu chỉ biết khi cậu khẽ đẩy nhỏ ra nhỏ đã ngủ trong lòng cậu từ khi nào không hay mà vòng tay ôm lấy cậu vẫn còn giữ chặt.

Cậu đưa tay lấy điện thoại gọi xe đến rước, nhẹ nhàng tách vòng tay nhỏ ra, nhẹ nhàng bế nhỏ lên đưa nhỏ lên xe, chỉnh tư thế cho nhỏ dựa vào người mình cho thoải mái rồi kêu tài xế về nhà nhỏ.

Đến nhà cậu đưa nhỏ vào phòng đặt lên giường đắp chăn, rồi ngấm nhỏ nhỏ. Đưa tay khẽ lau giọt nước mắt còn đọng ở khóe mắt cậu đau lòng. Không kìm được leo lên giường ôm nhỏ vào lòng đem hơi ấm của mình bao phủ lấy nhỏ.

- "Tôi nhất định sẽ bảo vệ em, cho em hạnh phúc, tôi hứa đó." Rồi đặt nụ hôn nhẹ lên trán nhỏ, từ từ thiếp đi.

Không biết nhỏ có nghe lời nói đó của cậu hay không nhưng lại bất giác mỉm cười khẽ rút vào người cậu tìm hơi ấm một lần nữa.

Bình minh dần ló dạng, ánh nắng bắt đầu len lỏi khắp nơi, chiếu rọi vào phòng nhỏ, nơi một nam đang ôm một nữ chìm sâu vào giấc mộng, mà một nam một nữ đó có ai khác ngoài nhỏ với cậu đâu.

Nhỏ khẽ cựa mình toan tỉnh mở thức dậy nhưng lại thấy có cái gì đó đang đặt nặng dưới eo mình, trong khi mình lại gác lên cái gì đó chẳng phải gối. Từ từ mở mắt, đập vào mắt nhỏ là gương mặt phóng đại của cậu, một tay đang lấy làm gối cho nhỏ, một tay thì đặt lên eo nhỏ, ôm nhỏ. Cái tình thế oái ăm gì thế này?!!? Cơ mà nhìn khoảng cách này cậu đẹp thiệt. Lúc cậu ngủ cũng dễ thương đó chứ.

Vô thức nhỏ đưa tay lên chọt chọt vào má cậu, mềm thiệt nha. Vuốt vuốt tóc cậu mượt ghê. Sờ sờ mũi, cao ghê. Chạm chạm môi, đây là môi con trai á hả. Đang thỏa sức quây phá đột nhiên có từ đâu có bàn tay chộp lấy tay nhỏ, làm nhỏ giật mình, chủ nhân bàn tay đó từ từ mở mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt ngạc nhiên bối rối của nhỏ, giọng đều đều.

- "Đang làm gì đấy?" Giọng điệu có tính châm chọc.

- "Có... có... có làm gì đâu." Bị nhìn cho bối rối đến nói cũng bị vấp.

- "Sao thế, không phải có ý gì đó chứ?"

- "Ý... là ý gì?"

- "Chứ không phải đang muốn tấn công tôi sao?"

- "Ài..ai...chứ....có cho cũng không thêm."

- "Chứ ai vừa mới giờ trò với tôi vậy." Cậu nói từ từ đưa mặt tới gần nhỏ.

- "Nè...ah...anh làm gì vậy...tránh ra..." Mặt nhỏ giờ đã như trái cà chua, nóng như cái chảo đặt trên bếp chỉ cần một cái trứng là có thể làm một bữa sáng ngon lành.

Cậu phì cười trước bộ dạng đáng yêu của nhỏ bây giờ, dang tay ôm chặt nhỏ vào lòng.

- "Không chọc em nữa, còn sớm, ngủ thêm tý nữa đi."

- "Nhưng đi học..."

- "Em vẫn còn tâm trạng để đi học sao"

Nhi suy nghĩ một hồi rồi thấy cũng đúng, đi học làm gì khi không có tâm trạng, thôi thì ở nhà có cái gối ôm cao cấp này tha hồ ngủ. Nghĩ rồi cũng nằm yên cho cậu ôm nhưng không hiểu sao lại không muốn ngủ chỉ nằm đó.

Cậu thấy nhỏ không động dậy nữa, hơi thở đều đặn biết rằng nhỏ đã ngủ, nhếch môi. Thực ra cậu dậy lâu rồi đang bận ngấm nhỏ thì đột nhiên nhỏ tỉnh dậy làm cậu hết hồn nhắm mắt lại giả vờ ngủ, tưởng nhỏ sẽ làm một trận lòi đình với mình, ai ngờ không những nổi giận ngược lại còn ra sức chọt chọt sờ sờ làm lòng cậu vui như mở hội quyết chọc nhỏ cho bằng được, thấy nhỏ yên bình trong lòng mình liền nở nụ cười hạnh phúc.

- "Cho tôi một chỗ trong trái tim em, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Kế hoạch của nó

Cuối cùng ngày giao dịch trong thư đã đến, tụi hần đang chuẩn bị cho tối nay, tụi nó tuy không được phép đến nhưng vẫn tích cực chuẩn bị, nó thì đã sẵn sàng từ sớm, nó biết tụi hần chắc chắn ở đó và tất nhiên tụi nó cũng vậy, nó biết nhưng nó có một kế hoạch cho riêng cho cả bọn, một kế hoạch phải có mặt tất cả mới có thể hoàn thành.

Trước 10h cả bọn đã mặt ở đó cùng với vài anh em trụ cột trong bang hiện đang chờ cuộc giao dịch xảy ra.

Đúng như giờ hẹn bang Dragon đã đến, Phillip mang theo vài tên thuộc hạ đang tiến vào khu vực giao dịch. Mọi chuyện đang theo đúng hướng như những gì mà tụi nó muốn, chỉ cần hai bên thống nhất thì tụi nó sẽ xong ra. Khi thấy dấu hiệu tốt tụi nó lập tức hành động.

- "Đứng yên" Cô ra lệnh.

Tất cả như chết trân tại chỗ khi tụi nó xuất hiện nhưng cái nhếch môi đầy khiêu khích của Phillip làm cả bọn chú ý, tuy cả bọn biết một khi đã gửi thư khiêu chiến như vậy chắc chắn đã chuẩn bị kỹ càng cho mọi trường hợp, nhưng cái nhếch môi tại sao lại đem lại cho cả bọn cảm giác khó khiêu như vậy.

Đang mãi mê suy nghĩ về Phillip thì tụi nó giật mình bởi một tiếng động lớn "ĐOÀNG". Phái... nó là tiếng súng... viên đạn bay ra nhắm thẳng tụi nó mà bắn, còn đang bốc khói dưới chân cô.

Nhìn theo hướng viên đạn bắn ra là một người con gái có mái tóc tím mọng mơ nhưng lại toát lên vẻ huyền bí, đôi mắt nâu sắc bén đầy lạnh lẽo, gương mặt vô cảm đang nhìn thẳng vào tụi nó.

Tụi nó đang đứng chôn chân tại một chỗ, mắt mở to vì điều đang xảy ra trước mắt.

- "Tory..."

- "Tôi đã nói là không được tới đây kia mà."

- "Tory sao mày ở đây?"

- "Đó là chuyện của tôi liên quan gì tới mấy người."

- "Mày..."

- "Đây là món quà đây bất ngờ đúng không?" Phillip đứng nhìn viễn cảnh này nhàn nhả lên tiếng.

- "Vậy đây là lý do anh gửi thư thách thức chúng tôi." Hần này giờ vẫn không rời mắt khỏi nó lên tiếng hỏi.

- "Đúng vì tôi có một đồng minh rất mạnh ở bên mình mà."

- "Anh..." "ĐOÀNG" Cô vừa muốn bước lên thì một viên đạn nữa bay ra khỏi nòng súng của nó lần nữa cắm thẳng vào mặt đất chỉ cách chân cô 0,01mm.

- "Bước tới thêm một bước thì viên đạn đó không đơn thuần chỉ cắm xuống đất đâu."

- "Tory."

- "Chà cuộc giao dịch hôm nay diễn ra thật suông sẻ, công lao lớn nhất là của em đó Tory."

- "Xong việc thì về đi."

- "Được thôi lát gặp em sau."

Nói rồi Phillip, thuộc hạ cùng số hàng lên xe rồi rời khỏi đó. Cả bọn chẳng thể làm gì chỉ có thể đứng đó nhìn.

- "Mày làm gì vậy? Tại sao mày lại giúp Phillip, không phải anh ta là kẻ thù của chúng ta hay sao? Tại sao chứ?" Nhỏ như gào lên, tại sao, nhỏ đã rất khó khăn để quên tên đó, người mà nhỏ từng rất yêu, đã cố ép bản thân nghĩ anh ta chính là kẻ thù, sao nó lại làm vậy chứ.

- "Đó là chuyện của tao, bây đừng bận tâm, sau này tao sẽ nói bây nghe."

- "Sau này là khi nào?" Cô hỏi trong nước mắt, bởi điều này thật quá sức chịu đựng của cô. Đây cũng là lần đầu tiên cô thể hiện mặt yếu ớt nhất trước mặt người khác. Nhỏ cũng đã rơi nước mắt từ lâu.

- "Xin lỗi." Nó nói trong giọng nói cũng như ánh mắt đều toát lên vẻ bi ai.

Rồi nó tiến lại gần cả bọn nhìn hết thấy tội nó rồi tội hấn ánh mắt rất buồn rồi lướt qua nhanh chưa kịp để hấn nói gì, leo lên xe rồi biến mất.

- "Rốt cuộc là nó bị gì vậy chứ."

- "Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra nơi đặt số hàng đó không thể để chúng lộng hành như vậy được." Anh nói.

- "Chết tiệt chúng ta chẳng có chút manh mối nào cả." Cậu bực dọc lên tiếng.

- "Có lẽ...tôi biết đó." Hấn đột nhiên lên tiếng.

- "Cái gì?!? Sao mày biết?"

Hấn không nói chỉ giơ một mảnh giấy nhỏ, trên đó ghi rõ nơi cất giấu cũng như đường nhanh nhất để đến đó.

Cả bọn hết sức ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng đến nơi được ghi.

Phillip sau khi giao dịch xong rất hả hê mà ăn mừng, địa điểm ăn mừng chính là nhà của Henry. Trong phòng khách nhà Henry, Phillip rất đắc ý vì kế hoạch của mình.

- "Hahaha không ngờ kế hoạch lại thành công được như vậy, thật khiến người ta phấn khích."

- "Cậu không lo họ sẽ tìm ra nơi đó sao?" Henry lên tiếng - "Họ không tầm thường như vậy đâu."

- "Cậu lo gì chứ, dù họ có là thần thánh tôi thách họ tìm ra nơi đó hahaha."

Nó nãy giờ chẳng mấy may quan tâm, Henry thì chẳng còn gì để nói.

Đang tận hưởng trong chiến thắng thì đột nhiên điện thoại Phillip reng lên.

- "Có chuyện gì tôi đang rất vui mà..." Hấn chưa bói hết câu thì thuộc hạ của hấn đã chặn lời.

- "Đại ca không hay rồi, bọn King và Queen không biết mọi nguồn tin đâu ra đã biết được chỗ chúng ta cất hàng hiện đang..."

- "Alo...Alo...nói gì đi chứ."

- "Tôi nghe đây." Và đáp lại Phillip là giọng băng lãnh của hấn.

- "Mày..."

- "Không phải anh nói chúng tôi có ngon thì đến chặn anh đi, tôi thực hiện rồi này."

- "Mày..."

- "Vậy nhé." Nói rồi tắt máy không để Phillip ú ớ được câu gì.

Phillip mặt đã tái sầm lại, tức tốc chạy ra khỏi nhà Henry đến nơi cất hàng.

- "Là em đúng không Tory?" Chờ Phillip rời khỏi Henry mới mở miệng.

- "Ý anh là gì?"

- "Nơi cất giữ hàng là em tiết lộ cho bọn họ biết."

- "Sao anh lại nói vậy."

- "Vì chỉ có em mới có khả năng đó."

- "Tùy anh thôi." Nó cũng rời đi sau đó.

Ở một nơi khác.

- "Sao mày biết được chỗ đó mà đến hay vậy, mày lên kế hoạch trước rồi đúng không?" Anh lên tiếng thắc mắc

- "Phải đó." Cậu cũng hùa theo.

- "Không phải tao, là Victorya."

- "Tory??? Không phải..."

- "Tôi nghĩ cô ấy nợ chúng ta một lời giải thích, còn chúng ta nợ cô ấy một lời sinh lỗi đó."

- "Vậy tất cả những chuyện này..."

- "Tôi nghĩ tất cả những chuyện này đều là kế hoạch của Victorya."

*****

Quà lễ cho mấy người đó, đừng đòi nữa nha, tui đang bệnh mà phải lết cái thân viết chap mới đó, thương tui đi. □

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lý do?

Sau khi nơi cất hàng bị phát hiện đồng thời số hàng Phillip cất công mang về bây giờ lại đang nằm trong tay tụi hắn, đó là điều mà Phillip không thể nào tin được và cũng không thể nào chấp nhận được.

- "KHÔNG KIẾP..." Phillip gào lên trong căn phòng tối, dưới chân hắn bây giờ là vài tên thuộc hạ bị hắn đánh đến không còn hình dạng.

- "Lão đại... Xin người bình tĩnh..."

- "Bình tĩnh??? Các người muốn chết hết đúng không?"

- "... Dạ..."

Phillip đang rất tức giận, hắn đang không hiểu tại sao tụi hắn lại có thể tìm được nơi đó, cơn giận của hắn bây giờ có thể "giúp" hắn giết vài người mà hắn thấy.

Đang trong cơn điên dại của bản thân hắn đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

- "AI?" hắn gắt lên.

- "Bình tĩnh nào anh trai nóng vội quá không tốt đâu." Một giọng nói bốn cột vang lên.

- "Mày là ai?"

- "Là người có thể giúp anh giải quyết cơn tức giận anh đang mang."

- "Muốn gì." Hắn đã hạ giọng mình xuống, có ý thăm dò.

- "Anh không cần biết...à mà không phải...nói đúng hơn là anh chưa cần biết...bây giờ anh chỉ cần nhớ...tôi đứng về phía anh."

- "...."

- "Thôi nào...chắc anh đang rất bâng khuâng là tại sao số hàng anh cố gắng đưa vào lại bị mất dễ dàng như vậy??? Đơn giản thôi...anh đang nuôi một "chú chuột", mà lại là một "chú chuột" vô cùng xinh đẹp, thông minh."

- "Ý cậu là..."

- "Nói ít hiểu nhiều nhỉ!?"

- "...."

- "Anh cứ từ từ suy nghĩ, xem "chú chuột" đó là ai."

- "Khoan đã...chúng ta sẽ gặp nhau chứ?"

- "Chắc chắn rồi."

Nói rồi người đó tắt máy để lại cho Phillip một mớ hỗn độn trong đầu mà không để ý rằng chính người này đã biết quá rõ về mình.

Còn người lạ mặt kia, sau khi nói chuyện xong lại nhàn hạ nâng ly rượu vang óng ánh lấp lánh, tận hưởng hương vị của rượu, đưa mắt về phía thành phố đang sáng rực ánh đèn, miệng cười nửa miệng về mặt đắc thắng, ánh mắt hiện lên sự mỉa mai.

- "Phải...Phillip...chúng ta chắc chắn sẽ gặp nhau...nhưng tôi thắc mắc không biết trong trường hợp nào nhỉ."

~Cũng thời gian này, tại một quán bar trong thành phố~

- "Anh nói đây là kế hoạch của Tory???" Cô và nhò đang hết sức ngạc nhiên khi nghe điều vừa rồi.

- "Phải...còn nhớ tờ giấy tôi đưa không, nó là của Victorya, trước khi rời khỏi cô ấy đã nhét nó vào tay tôi, ban đầu tôi rất ngạc nhiên nhưng tôi nghĩ cô ấy có lý do để làm vậy."

- "Mấy anh chị này giờ đang nói về chuyện gì vậy, em nghe chẳng hiểu gì." Ken và Ren bên cạnh cả bọn hồi lâu nhưng nghe chả hiểu gì. Cái gì mà kế hoạch? Gì mà xin lỗi rồi giải thích? Càng nghe càng rối.

- "Hai đứa không phải đang làm nhiệm vụ sao, sao lại ra đây."

- "Nhiệm vụ của tụi em là trông chừng quán không để bị đột kích khi các anh chị đi, giờ các anh chị về rồi thì coi như hoàn thành nhiệm vụ." Ken nói một tràng, làm bộ giận dữ như bị oan lắng.

- "Mà có chuyện gì vậy ạ?" Ren đứng bên cạnh không khỏi thắc mắc.

Cô với nhò cũng chẳng muốn giấu làm gì bèn đem tất cả nói hết cho hai đứa nhóc nghe.

Nghe xong Ken và Ren trợn mắt như không tin vào những gì mà mình nghe được này giờ. Riêng Ren như nghĩ ra điều gì đó liền đánh mặt lại mà suy tư trong khi Ken thì vẫn chưa hết bàng hoàng.

- "Chuyện này sao có thể chứ?"

Rồi tất cả chìm vào im lặng không ai nói gì, không ai lên tiếng.

- "Em phải đi đây." Đột nhiên Ren đứng lên, nói nhanh rồi phi thẳng ra khỏi phòng để lại vài câu hỏi.

- "Sao vậy chứ." Cậu lên tiếng.

- "Chắc tại sốc nên đi tìm Tory hỏi chuyện chứ gì." Nhò buồn bã.

- "Theo tôi thấy tên nhóc đó biết được điều gì đó."

Cả đám hết thảy ngạc nhiên ngược nhìn người phát ngôn gây choáng đó-hắn.

Hắn kể lại cho cả bọn nghe những gì mà hắn thấy về Ren. Từ vẻ trầm mặt suy tư, tới dáng vẻ ngập ngừng rồi cái trừng mắt như nhớ và hiểu ra một điều gì đó. Điều đó khiến hắn nghi ngờ.

- "Chẳng lẽ thằng nhóc biết gì sao?"

- "Không thể đâu." Ken khẳng định như trong thâm tâm lại không khỏi nghi ngờ.

- "Vậy chỉ cần biết được thằng bé có đi gặp Tory không và nghe được hai người đó nói chuyện chúng ta sẽ biết thôi."

- "Mày nói như đúng rồi vậy Juli, dù Ren có đến nhà Tory thật nhưng làm sao ta biết họ nói gì, chẳng lẽ đi nghe lén."

- "Tất nhiên."

- "Mày nên nhớ nhà Tory có hệ thống bảo mật rất cao nhá."

- "Trên người của Ren có một con chip được cài từ nhiệm vụ lần trước, nó có chức năng định vị cũng như nghe lén, rất thích hợp cho việc này."

- "A là nó."

- "Vậy làm đi."

Nói rồi cô nhanh chóng kết nối với con chip có sẵn trên người Ren rồi bắt đầu theo dõi.

Đúng như cả bọn nghĩ, Ren đã đến nhà Tory, tới nói thì bấm chuông liên hồi.

- "Đại tỷ mở cửa."

Nó bước ra khi Ren định gọi tiếng thứ hai về mặt thoáng ngạc nhiên nhưng cũng bị nén lại không thể hiện ra.

- "Đại tỷ chuyện đó..."

- "Vào nhà đi đã."

Khi cả hai đều đã yên vị trên ghế trong phòng khách Ren lại lên tiếng.

- "Chuyện chị giúp đỡ Phillip là thật sao?"

- "....."

- "Vậy là đúng."

- "....ừ...."

- "Em biết lí do được không?"

- "....."

- "Có phải khi bắt cóc em hấn ta đã ra điều kiện với chị đúng không?"

- "....."

- "Điều kiện là chị hợp tác với hấn?"

- "....."

Từ nãy đến giờ chỉ có mình Ren độc thoại, nó chỉ đơn giản là ngồi nghe lâu lâu lại liếc nhìn mình, rồi lại rũ mắt.

- "Sao chứ? Tại sao? Tại sao chị lại chấp nhận điều kiện đó chứ?"

- "Chuyện đó em không cần phải lo nghĩ, cũng trễ rồi về đi."

- "Là tại em." Ren nói đôi mắt ánh lên sự ân hận tự trách.

- "Nếu em không sơ suất để bị bắt thì có lẽ chị đã không phải hợp tác với hấn ta, nếu không phải em vô vụng đã không phải để chị phải..."

- "Đã nói là chuyện này em không cần phải lo, cứ để đó cho chị."

- "Nhưng còn nhị tỷ với tam tỷ."

- "Chị sẽ tự có cách, về nghỉ ngơi đi."

- "Dạ"

Ren về trả lại chi ngôi nhà cái không khí tĩnh lặng, ngột thở đến đáng sợ. Nó trở về phòng mình với vẻ vô cảm thường có, nhưng lại có gì đó khác. Cô đơn hơn chăng??

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Gây chiến

- "Chuyện gì vậy chứ?!?!? Bắt cóc sao?!?!? Sao có thể?!?!?" Ken như không tin vào tai mình.

- "Vậy là hiểu lý do rồi." Hấn lên tiếng kéo tụi nó về thực tại.

- "Anh ta vẫn luôn bi ối như vậy." Nhỏ lên giọng đầy khinh bỉ.

- "Giờ phải làm sao?" Cậu thắc mắc.

- "Giờ ai về nhà nấy nghỉ ngơi, mai chúng ta sẽ tính tiếp chuyện này."

- "Được."

Thế là cả bọn lên xe trở về căn nhà thân yêu nhưng tâm trạng lại vô cùng rối bời.

Sáng hôm sau cả bọn cùng tập trung tại bar của hắc tặc thì nhiên là không có sự hiện diện của nó, mà thay vào đó là hai anh em Ren và Ken.

- "Nay các tỷ có chuyện gì mà gọi tụi em vậy? Đã vậy lại đến đây sao không ở bar mình chứ?" Ren thắc mắc.

- "Tại có chuyện cần giải quyết." Cô điền nhiên trả lời.

- "Có chuyện gì mà không giải quyết ở bar mình chứ?"

- "Ren...em đã bị Phillip bắt cóc rồi lấy cớ để đe dọa Tory ép nó phải nghe lời hắc, đúng không?" Nhỏ lên tiếng, nét mặt hiện rõ sự giận dữ.

- "Em...chuyện này....sao...?"

- "Nói cho rõ, hãy nhớ nếu có chuyện gì muốn biết tụi chị sẽ làm mọi cách để biết được nó." Giọng cô vang lên lạnh hơn bao giờ hết, khi giận lên thì cô với nhỏ cũng không kém gì nó đâu.

- "Chuyện này...em...nhị tỷ....em..."

- "Em giữ im lặng chỉ làm cho Tory thêm gánh nặng mà thôi." Nhỏ khuyên, giọng điệu bội phần chua xót.

- "....."

- "Ren"

- "Em cũng không muốn giấu, tại đại tỷ không cho em nói thôi, thực ra..."

Ren kể lại toàn bộ những gì mà nhóc biết, tuy không nhiều nhưng cũng đủ để hiểu sự tình bên trong.

- "Đó là tất cả những gì em nhớ và biết, thực sự khi nghe đại tỷ hợp tác với anh ta em cũng rất sốc."

Cả căn phòng chìm vào im lặng. Tại sao? Nó lúc nào cũng vậy? Luôn hành động, chịu đựng một mình?

Reng... Reng... Reng... Phá hòng không gian ấy là tiếng chuông điện thoại của Julia.

- "Chuyện gì?"

- "Thưa bọn Dragon đang đánh địa bàn của ta, hiện đang ở gần cửa khẩu phía tây."

- "Anh ta dám...?"

- "Đi thôi."

Rồi cả bọn gấp rút ra khỏi bar chạy thật nhanh đến nơi được báo cáo. Đi được nửa đường thì Ren nhận được tin báo, không nói một tiếng liền quay đầu xe theo hướng ngược lại mà chạy. Cả bọn do chạy nhanh cũng không để ý đến khi đến nơi mới thấy thiếu biển ngõ ngang.

- "Ren đâu?"

- "Thằng ôn con này lại chạy đi đâu rồi."

- "Không sao, em vừa nhận tin nhắn của Ren bảo đã về bar rồi."

- "Về đó làm gì?"

- "Em không rõ, chỉ biết việc gì rất gấp."

- "Thôi được rồi chuyện đó tính sau đi. Chúng ta còn việc phải làm."

- "Đi thôi."

Cả bọn lập tức chạy đến nơi đang diễn ra một cuộc giao đầu. Máu lênh láng khắp mọi nơi, xác người không nhiều nhưng cũng chẳng ít, tiếng đao kiếm sừng sập rầm vang cả một mảng trời.

Đoàng... Đoàng... Đoàng... Đoàng... Đoàng... Năm hồi súng vang lên, mọi chuyển động đều ngừng lại, hướng mắt về phía phát ra tiếng súng lạnh run người đó. Nhưng khi chưa chạm mắt, tất cả đều cảm nhận được hàn khí đang bao lấy họ, không hện trước mà đồng loạt khẽ run một phát.

- "Gan thật khi đụng vào địa bàn của tụi này."

- "Có chuyện gì mà Dragon không dám làm chứ." Tên được coi là cầm đầu tụi này đứng ra, hất mặt về tụi nó lên giọng mỉa mai.

- "Gan lắm."

- "Quá khen hahahaha."

- "Nhưng quá ngu dốt." Nói rồi cả bọn rút súng nhắm thẳng từng tên mà bắn, đường đạn không sai một li, nhắm đâu là chuẩn xác đến đấy.

Bọn chúng tuy có đánh trả nhưng đến cùng vẫn là nạn nhân của thanh súng trên tay cả bọn.

Bây giờ nơi này chìm trong biển máu, xác người chất thành đống, hỗn loạn vô cùng.

- "Thiệt hại bao nhiêu."

- "Thưa không đáng kể ạ. Tuy anh em bị thương nhưng không nặng."

- "Được."

Nhìn trong biển người này bất chợt nhỏ nhìn thấy một tên vẫn còn sống đang cố bò ra khỏi nơi lạnh lẽo, tàn khốc này. Cười khẩy nhỏ bước dần về phía tên đó, nắm lấy tóc hắn mà kéo người lên.

- "Về nói với tên Phillip nếu anh ta muốn chơi chúng tôi không ại chơi tới cùng với anh ta đâu."

Rồi cả bọn kéo về trong sự hả hê, phấn khởi.

Còn về phần của Ren. Sau khi nhận được tin nhắn của anh em ở bar thì lập tức tức tốc chạy thật nhanh về bar. Trong lòng đang thấp thỏm không yên, không biết có chuyện gì xảy ra.

- "Đại tỷ em đã..." Chưa nói hết câu mà Ren đã nhủ lại, ánh mắt lập tức trở nên giận dữ, trước mắt Ren bây giờ chính là Phillip là kẻ đã khiến cho đại tỷ của nhóc phải khổ sở như vậy.

- "Anh làm gì ở đây, chỗ này không hoan nghênh anh, CÚT."

- "Anh đang bàn tý công việc với Tory thôi."

- "Đừng gọi đại tỷ của tôi bằng cái giọng chó má đó."

- "Được thôi...Anh muốn câu trả lời, được chứ."

- "Chỉ có 1 câu "Tôi không biết"."

- "Đừng tưởng có thể qua mặt được anh Tory, em biết chuyện gì có thể xảy ra không?" Giọng Phillip đã trở nên gấp gáp hơn.

- "Tôi chẳng hiểu anh đang nói về cái gì cả, nhiệm vụ của tôi chỉ là đảm bảo cho lô hàng đó được toàn mà vào địa bàn chứ tôi đâu đảm bảo rằng nó bị lấy mất."

- "EM..."

- "Tôi nói cho anh biết chuyện giữa hai chúng ta coi như xong rồi, nếu như anh vẫn làm hại đến người xung quanh tôi, cho dù giết anh là công việc cuối cùng tôi có thể làm tôi cũng không ngại nó đâu."

Phillip quá tức giận, quá tức giận vì mình bị chơi xỏ như vậy. Khốn thật.

Bỏ về trong tâm trạng buồn bực hắn không còn giấu cọt nữa.

- "Đại tỷ..."

- "Đám người kia đâu?"

- "Chắc họ đang trên đường về."

- "..."

- "Đại tỷ....nhị tỷ bọn họ....,"
- "Bọn họ biết rồi đúng chứ?"
- "Vâng... Em xin lỗi."
- "Ra ngoài đi."
- "Nhưng..."
- "Đi đi."

Nó mệt mỏi nhắm mắt lại. Chuyện cả bọn biết được lý do nó đã lường trước cũng như cách mà nó đối mặt. Chỉ là sau chuyện này cả bọn sẽ chính thức đối đầu công khai với Dragon liệu kế hoạch của nó sẽ không làm ai bị tổn thương ấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nghi ngờ

Chẳng mấy chốc cả bọn đã có mặt tại bar của nó, họ tức tốc bước vào trong vì họ biết nó đang ở đây.

- "Tory."
- "Tao đây"
- "Trả lời đi. Giải thích đi. Tất cả..."
- "Tao xin lỗi, nhưng những gì tui bây thấy, tao làm vậy vì bảo vệ Ren đồng thời muốn tìm hiểu một cái nơi được gọi là Dragon ấy."
- "Sao mày không nói cho tui tao."
- "Tao không có thời gian. Với lại chuyện này cũng rất khó khăn nên càng ít người biết càng tốt."
- "Mày ác lắm làm tao lo lắng như vậy." Cô nói rồi bật khóc nức nở. Nhỏ thấy ăn theo luôn. Thế là trong phòng chỉ còn nghe tiếng khóc mà thôi.
- "Hai chị đại của Queen mà cũng có lúc yếu đuối vậy sao." Nó mỉm cười dịu dàng nhìn hai con người đang khóc kia.
- "Mày nghĩ là tại ai chứ hả...hức hức..." Nhỏ với cô nói rồi chạy tới ôm nó chặt cứng.
- "Tao biết tao sai...xin lỗi."

Tụi hấn cũng rất "thần nhiên" nhìn cảnh ướt át trước mắt. Không ngờ hai thủ lĩnh nổi tiếng lạnh lùng của Queen lại mít ướt đến vậy.

- "Rồi mày tính làm gì tiếp theo...hic hic..." Sau một hồi khóc một nhỏ ngóc đầu dậy hỏi nó.
- "Tao đang có một kế hoạch lật đổ Dragon một lần và mãi mãi và chắc chắn là có sự có mặt của tui bây."
- "Còn tui tui." Tụi hấn im lặng nãy giờ cũng lên tiếng.
- "Ừa...các anh ở đây hồi nào vậy." Cô phán câu xanh ròn.
- "....."
- "Tất nhiên các anh cũng phải giúp tui. Giờ chúng ta bàn kế hoạch..."
- "Đại tỷ..."
- "Có ai nói hai đứa không được vô đâu."

Thế là hội 8 người chụm đầu lại ngồi bàn kế hoạch.

Kế hoạch vạch ra khá đơn giản, nó tiếp tục làm nội gián trong khi cả bọn ở ngoài đánh úp từ ngoài vô trong, trong ngoài kết hợp.

Và mọi thứ diễn ra như những gì nó tính toán, vạch sẵn.

- "Em đang cố làm gì vậy Tory." Henry đang ngồi đối diện với nó trong phòng mật của Dragon.
- "Anh nói gì...tôi không hiểu."
- "Anh thừa biết em đang có tính toán gì đó."
- "...". Nó chỉ nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm.
- "Anh khuyên em...dừng lại đi."
- "Tại sao tôi phải nghe anh, anh không có quyền quản tôi đâu."
- "Tory..."
- "Và cũng đừng gọi tôi thân mật như vậy...nghe chính miệng anh phát ra...thật ghê tởm."

Nó nói rồi ra khỏi căn phòng đó. Không ai biết được khuôn mặt nó giờ như thế nào. Nó luôn suy nghĩ...tại sao mọi chuyện lại không thể giống như trước kia chứ?

Còn về Henry anh đã rất bất ngờ. Thật không thể nào tin nổi là nó có thể nói ra những lời nói như thế. Anh ước gì mình có thể nói hết cho nó biết nhưng làm sao đây khi anh không thể.

Sau đó vài ngày...

- "Ba ngày nữa một lô hàng mới sẽ được chuyển đến chúng ta không thể để bất cứ chuyện gì xảy ra nữa. Tất cả phải thật thận trọng."
- "RỒ."
- "Tất cả ra ngoài, Tory Henry hai người ở lại."

Sau khi đám thuộc hạ ra khỏi Phillip ngồi xuống nhìn vào hai người, ánh mắt giận dữ xen chút nghi ngờ.

- "Trong Dragon có nội gián."
- "...". Cả nó và Henry đều nhìn Phillip với đôi mắt ngạc nhiên nhưng lại được giấu sau vẻ mặt vô cảm.
- "Chính vì vậy hai người phải đảm bảo lô hàng lần này an toàn cập bến."
- "Được"
- "Được rồi đừng làm vẻ mặt đó cứ như mọi khi thôi, trông cậy vào em Tory em là bùa hộ mệnh của tụi anh đó."
- "...". Nó không nói gì chỉ đứng dậy bỏ ra ngoài.
- "Thôi tôi cũng về đây." Henry ra ngay sau đó.

Sau khi hai người đi khỏi Phillip mới nở nụ cười đầy ẩn ý.

- "Để xem ai sẽ bị vạch trần trước."

Hành động và lời nói của Phillip hôm nay làm nó bận tâm. Có lẽ hắn đã biết ai là nội gián. Nó phải đẩy nhanh tiến độ của kế hoạch thôi.

Thời gian, địa điểm của lô hàng tiếp theo đã được đưa ra tất nhiên nó đã thông báo cho cả bọn biết. Thận trọng bàn bạc kế hoạch. Nhưng lại không biết rằng đằng sau kế hoạch của mình có một kế hoạch khác được đặt ra.

Màn đêm là nơi che dấu rất nhiều thứ, sự mờ mịt, mê muội, toan tính, độc lừa,... Màn đêm luôn làm tốt vai trò của nó.

Ẩn sau màn đêm ấy, có một con người đang hướng về nó, ẩn trong đôi mắt là tia tàn độc, lạnh khốc.

- "Tôi cứ nghĩ sau bao nhiêu chuyện cuối cùng cậu cũng về phe tôi, nhưng thật không ngờ cậu luôn về phe hắn. Lần này lại có luôn cả em. Cứ chóng mặt lên xem, tôi sẽ khiến hai người phải hối hận khi lừa gạt tôi. Cậu trên trời cũng phải xem...xem tôi hành hạ họ như thế nào...Davis à...hahahaha..."

*****

Có ai nhớ tui không...huhuhu...tui biết mà mấy người quên tui hết rồi....đừng quên tui....đừng...làm ơn....tui trở lại rồi nè...ra chap mới rồi nè....đừng lơ tui

mà...tui biết tui sai rồi...nên đừng bơ tui...□□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bại lộ

- "Nè em đang tính làm gì vậy hả Tory???" "

Mới sáng mà nó đã bị làm phiền, mà người làm phiền nó lại là anh nó mới ghê.

- "Chuyện gì...?" "

- "Em còn hỏi? Chuyện bắt tay với Phillip là sao???" Royce rít lên trong điện thoại.

- "Anh biết rồi hả? Công nhận người của anh nhiều thật. " Nó nói giọng thần nhiên.

- "Trả lời anh mau. "

- "Không. "

- "Em... "

- "Không phải em đã từng nói với anh sao.. những thứ em muốn biết em muốn làm cho dù có là ông trời cũng đừng hòng ngăn em lại. "

- ".... "

- "Em đã nài nỉ anh cho em biết sự thật nhưng đáp lại em chỉ là sự im lặng không hồi kết, em sẽ tự tìm hiểu theo cách của em. "

- "Tory em không được làm càn... Tory... "

- "Muộn rồi... Em không thể quay lại được... Và chính các anh là người biến em như vậy... Hãy nhớ điều đó. "

Nó nói rồi cúp máy không để anh nó có thể nói gì. Hung hăng lau đi giọt nước mắt hiếm hoi trên mặt. Nó đau... Đau lắm... Nó đâu muốn vậy...

Ngày giao dịch đến gần trong lòng nó lại hiện lên nỗi bất an, nó luôn thấy bồn chồn, một cách nào đó là lo lắng nhưng nó lại chẳng thể làm gì khi đó chỉ là linh cảm.

- "Hôm nay là ngày bọn chúng nhập hàng rồi. Mọi người cẩn thận tuyệt đối phải giữ mình an toàn và chúng ta nhất định phải đánh bại Phillip cũng như Dragon. " Cô lên tinh thần cho cả bọn khi đang ở trong phòng bí mật của Queen.

- "Mọi thứ sẽ ổn thôi đúng không?" Nhỏ không giấu được nỗi bất an trong lòng bèn hỏi.

- "Chắc chắn sẽ không sao " Cậu kể bên khề nắm bàn tay nhỏ như tiếp thêm dũng khí.

- "Ừm"

~Bến cảng địa điểm giao hàng~

- "Đến thật đúng giờ nha. "

Nó và thầy người của Dragon đang chờ hàng cập cảng, nghe nói đơn hàng này rất quan trọng.

- "Hàng đầy đủ, không thiếu gì. "Tên có vẻ là đầu xỏ bên kia nó, vẻ mặt không thể hống hách hơn.

Phillip ra tín hiệu cho đàn em một tên liền ra kiểm hàng.

- "Đầy đủ ạ. "

- "Tốt đây là tiền của các người. Giao dịch thành công hy vọng ta còn hợp tác. "

- "Haha tất nhiên rồi, hợp tác với bang chủ Dragon vinh hạnh lắm chứ. "

Rồi Phillip đưa tiền cho gã kia nhưng chưa kịp đưa tay thì... ĐOÀNG... ĐOÀNG... ĐOÀNG...

- "Lại gặp nhau rồi. "Cả bọn đi ra với khí thế ngời ngời, nhưng lại là cái lạnh lẽo âm u đến chết người.

- "Tôi không nhớ là mình có mời khách. "Phillip lên tiếng mặt sẫm đen từ lâu.

- "Chúng tôi nay muốn là khách không mời có được không? "Nhỏ lên mặt đầy thách thức.

- "Tôi lại không muốn đấy. "Dứt lời Phillip ra hiệu cho đàn em được dàn sẵn xông ra đánh.

Còn hần thì tìm đường tháo chạy cùng với số hàng.

Sung quanh bắt đầu hỗn loạn. Kẻ đánh người giết, kẻ bị thương người bị chết nằm la liệt khắp nơi.

Chẳng bao lâu cả bọn đã xử hết số đàn em của Phillip.

- "Chết tiệt tên đó đâu rồi? "

- "Hắn chạy đến phía đông rồi. "

- "Đi thôi. "

- "Ừa mà sao mày biết? "

- "Mày hỏi nhiều quá. "

Cả bọn lập tức đuổi theo.

- "Khốn kiếp. "Sau khi chạy một khoảng khá xa Phillip dừng lại. Hắn không nói gì móc súng ra hướng vào Henry và nó.

- "Khốn kiếp chúng mày... Chúng mày hại tao chưa đủ hay sao... "

- "Cậu làm gì vậy... "Henry khó hiểu xen lẫn lo lắng hỏi Phillip. Lẽ nào...

- "Đừng giả tạo... Tao biết... Tao biết hết... Mày... Mày cả thầy đều phản bội tao... "

- "... "

- "Chúng mày... Cả lũ chúng mày... Đã lấy đi gia đình tao... Hạnh phúc của tao... Làm tao mất tất cả... Khiến tao thành kẻ không cha không mẹ... Tội mày... "

- "Cái gì... Tội tao... "

- "Không phải tội tao không làm gì hết. Chuyện đó được người ngoài sắp đặt nhằm phá hoại mối quan hệ của chúng ta. "

Bất ngờ một giọng nói trầm ấm vang lên nhưng bên trong là sự sắc bén, lạnh lẽo, đầy đau thương. Là anh của-Royce-anh nó sau khi không khuyên được nó quyết định về đây nhanh nhất có thể để cứu vãn tình hình nhưng hình như không kịp.

- "NÓI LÁO. "

- "Đó là sự thật Phillip... Sự thật có người đã phá xe của hai bác khiến thắng xe không hoạt động, đó là lý do khiến hai người gặp tai nạn." Henry tiếp lời của Royce như thể hai người đã tập sẵn từ trước.

- "Không... Không đúng... "

Nó thật sự không hiểu sao anh nó lại xuất hiện ở đây, và chuyện tai nạn... Nó có liên quan đến chuyện gì chứ?

Rồi Phillip nổ súng trong sự điên cuồng, ánh mắt như con thú dữ mất kiểm soát.

Cả ba nhanh chóng trốn vào chỗ gần đó để tránh, khi đang chuẩn bị ra đánh trả cũng như kiềm chế Phillip thì cả bọn xuất hiện.

Phillip cũng cảm nhận được điều đó nên từ bắn loạn xạ hắn ta đã chuyển nhắm vào cả bọn mà bắn.

- "CÂN THẬN" Nó hét lên muốn cả bọn chú ý nhưng dường như không kịp viên đạn đã được bắn ra và bay vào nhỏ.

Không thể nào trở tay nhỏ chỉ còn nước để viên đạn cắm vào mình. Nhưng lại không thấy đau mà lại cảm thấy mình đang được hơi ấm rất đỗi quen thuộc đang bao lấy mình. Từ từ mở mắt nhỏ như chết lặng khi thấy cậu đang ở ngay trước mặt, ôm nhỏ vào lòng, hứng trọn viên đạn đó.

Rồi phát súng thứ hai vang lên lần này là anh nó bắt và mục tiêu chính là Phillip. Viên đạn trượt qua tay khiến khẩu bị văng ra, hấn ta ôm tay đau đớn.

- "Nè... Nè... Anh... Ngu hả... Hic hic... Sao... Sao lại... "

- "Em không thể bị thương được. "Cậu nở nụ cười như trấn an nhỏ không sao đâu.

- "Phillip mày tỉnh lại đi được không? " Royce nhanh chóng đến chỗ Phillip đang ngã gục mà hung hăng nắm cổ áo quát tháo.

- "Một lũ dối trá... " Royce tức giận đấm cho hấn ta một cú.

- "MÀY KHÔNG THỂ TỈNH TÁO HAY SAO, CÁI GÃ Ở BÊN CẠNH MÀY MỚI LÀ KẸ KHIẾN MÀY NHƯ VẬY, MÀY ĐIÊN HAY SAO MÀ NGHE LỜI LÃO HẢ? "

- "... "

- "SAO MÀY KHÔNG TIN BỌN TAO LẠI TIN NGƯỜI NGOÀI CHỨ. "

- "Tao... Thật như vậy sao? "

- "Thật... Làm ơn... Tin bọn tao... Được không? "

Phillip nhận thấy ánh mắt của Royce và Henry đều là thật rồi mới thần thờ xâu chuỗi lại mọi thứ. Đúng vậy họ là bạn, là anh em, lúc nào cũng có nhau, những con người không chung huyết thống nhưng vẫn xem nhau như máu mủ ruột thịt, vậy sao họ lại hại mình được đúng không?

Giờ mới có thể thấu hiểu hết tất cả sao lại mê muội đến nỗi bị người khác điều khiển mà vẫn không hay biết, lại hại cái nơi mình coi là nhà là mạng sống.

- "Tao... Royce tao... "

ĐOÀNG...

Một tiếng súng vang lên làm tất cả ngưng lại, kể cả lời nói của Phillip cũng không thể kết thúc.

Khi tiếng súng vang lên cũng là lúc viên đạn được bắn ra và bay đến mục tiêu của nó, và mục tiêu chính là ngực trái của Phillip nơi trái tim đang kêu gào vì tổn thương mà mình gây ra.

Mất anh dần mất đi tiêu cự mờ dần mờ dần, lực ở bàn tay cũng mất đi, cả cơ thể đổ ả xuống nền đất lạnh trước sự ngỡ ngàng của cả bọn.

*****CẮT*****

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tôi thích em nhé

- "Phillip....PHILLIP... KẸ NÀO... LÀ KẸ NÀO...."Royce hét lên một cách giận dữ khi đang ôm chặt cơ thể run lên từng hồi của Phillip.

Cả bọn cũng chạy đến nhìn người anh mình vừa thương vừa hận đang ngập trong bể máu đang có hóp từng ngum không khí.

- "Hơ... Hơ... "

- "Cố lên Phillip... Mày... "

- "Không được... Rồi... Tao thấy thân chết rồi kia... Ha... "

- "Mày đừng có mà điên... "

- "Ngoài ra... Tao còn... Thấy được... Cậu... Ta nữa... Davis... "

- ".... "

- "Tao... phải... gặp cậu... ta để.... xin lỗi rồi... Nhớ... Phải cẩn thận... Đặc biệt... Với lão ta... Lão có... Một đứa... Con trai nuôi... Tuy chưa gặp... Nhưng tao nghe hấn... Rất giỏi... Cẩn thận... Đừng để như tao... Tao phải... Đi gặp... Gia đình tao rồi... "

- "Gặp gì chứ gia đình mày ở đây mà... "

- "Hơ... Hơ... "Phillip nở nụ cười, nụ cười tươi tắn nhất, rạng rỡ nhất, hạnh phúc nhất trong hơn hai năm qua. Phải... Hạnh phúc... Vì cuối cùng hắn biết hắn vẫn còn gia đình...

- "Xin lỗi.. "

Đôi mắt nặng trĩu từ từ khiếp lại mặc cho tiếng kêu gọi, thảm khóc vang lên, nó vẫn nhắm, vẫn nhắm, đến khi nghiêng lại buông xuôi hết tất cả.

- "Không... Không... Không phải... PHILLIP.... "

- "Điều tra vụ này, xem kẻ nào đứng sau." Nó ra lệnh cho đàn em gần đó.

Cả bọn ở đó, nhìn thân thể của người anh mình đang dần lạnh đi, tình cảnh này rất giống hôm đó. Cái hôm làm thay đổi mọi thứ, giờ đây lại lặp lại một lần nữa.

- "Đã đủ thời gian đủ lý do để các anh nói chưa, kế hoạch ngu ngốc đó, rốt cục là gì vậy hả?"

Sau khi giải quyết xong chuyện của Phillip cả bọn cùng Royce và Henry đang ở bar của nó, mục đích cũng như những lần trước nhưng giờ lại trong một hoàn cảnh hoàn toàn khác.

- "Xin lỗi tụi anh không có ý định muốn giấu tụi em, chỉ là tụi anh sợ các em gặp chuyện nên mới không nói."

- "..."

- "Em đừng im lặng Tory, anh biết em đang cảm thấy thế nào, và anh biết em đau lòng thế nào." Royce chú ý đến nó từ nãy đến giờ, nó vẫn như vậy, không nói gì, mắt nhìn về một hướng vô định nào đó.

- "Tụi anh cũng như em, vì vậy em nên...."

- "Như em... Như em sao...? Các anh nghĩ đến tâm trạng của em, cảm xúc của em, tất cả đều giấu em, các anh xem em là gì, con ngốc sao?" Nó nói giọng đầy bi thương.

- "...tụi anh..."

- "Các anh có bao giờ nghĩ vì cái kế hoạch này mà đem lại bao nhiêu đau thương không?" Cô cũng chẳng khá hơn, không biết đã khóc từ bao giờ.

- "Đủ rồi...đừng nói nữa." Nó mệt mỏi đứng dậy bước ra khỏi phòng.

- "Tory..." Royce lên tiếng

- "Đề nó đi...anh đừng làm gì vào lúc này hết."

Nó đi...đi...cứ đi mãi mà không biết đi đâu vừa đi vừa suy nghĩ đến những gì đã xảy ra.

Lần đầu gặp tụi nó, những đứa bạn còn hơn cả chị em ruột. Ngày đầu gặp các anh những người luôn coi, luôn chăm sóc, cưng chiều nó như đứa em gái ruột. Ngày nó biết được Davis là hôn phu của nó, là người mà nó đặt lòng tin và có thể cả tình yêu của nó. Ngày ba mẹ Phillip rời khỏi thế gian này. Ngày nó nhìn thấy Phillip thay đổi trở thành con người khác. Ngày nó chứng kiến cảnh người nó yêu trúc hoi thở cuối cùng trên vùng mầu đỏ tươi lạnh buốt. Ngày người anh nó thương yêu phản bội lại với chính mình.

Chuỗi ngày tồi tệ đó cứ như cuốn phim tua chậm lại trong đầu nó, rõ ràng, tường tận, chi tiết, chân thật tới mức nó cảm thấy mọi chuyện chỉ mới vừa xảy ra.

Đi mãi thế nào lại ra biển. Nhìn cảnh biển, sóng vỗ, gió lùa, có thể tâm trạng nó cũng tốt hơn. Có thật không nhỉ? Hay nhìn cảnh biển lòng lại nặng trĩu hơn. Nó không biết nữa.

Rồi nó khóc, những giọt nước mắt cứ theo trọng lực của trái đất cứ lăn dài trên má nó. Chưa bao giờ nó cảm thấy mình yếu đuối như thế này. Sao vậy nhỉ???

Nó khóc...khóc như một đứa trẻ lạc mất mẹ, bị đánh lấy món đồ chơi ưa thích. Không quan tâm đến xung quanh chỉ đứng đó trước cảnh biển kia mà khóc...khóc đến thế lương.

Rồi một vòng tay ôm trọn lấy nó. Vòng tay đó vững chắc, ấm áp, khiến nó muốn dựa dẫm.

- "Tốt...em cứ khóc đi...cứ khóc cho nhiều vào...làm thế sẽ làm em bớt buồn đó...có tụi ở đây với em."

Giọng nói của trầm ấm của hắn vang lên bên tai nó. Bất chợt nó xoay lại ôm chầm lấy hắn. Tựa vào vòm ngực rắn chắc của hắn mà khóc, làm ướt cả áo của hắn.

Cả hai đứa cứ đưa ôm nhau, một phó mặc cho bản thân yếu đuối khóc thật to, một ra sức vỗ về người trong lòng.

Nhìn nó khóc tới hai mắt xung lên, mặt đỏ bừng, lòng hần cứ như có hàng ngàn con dao đang đâm vào tim hần, đau lắm, nơi đó cứ như rỉ máu. Hần không biết trong quá khứ nó đã trải qua bao nhiêu chuyện đau lòng nhưng hần tự hứa với bản thân sẽ cho nó được hưởng hạnh phúc, sẽ không cho nó chịu đau khổ hay khóc một lần nào nữa...vì hần biết...nó quan trọng với cuộc đời của hần như thế nào.

- "Tôi hứa với em tôi sẽ cho em hạnh phúc...tôi dường như đã thích em rồi...cho tôi cái quyền được thích em có được không." Hần thì thầm nhưng chỉ đủ hần nghe thấy...hần muốn nó biết được nó quan trọng với hần như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tình địch

Cuối cùng thì mọi chuyện của Phillip cũng đã qua. Cả bọn lại bắt đầu đến trường sau chuỗi ngày nghỉ học triền miên.

- "Các cậu rốt cuộc lại trốn ở đâu vậy hả??? Có biết là tớ phải chịu khổ như thế nào không? Lần trước cũng vậy lần này cũng vậy. KHÔNG THỂ THA THỨ!!!!" Bảo Ngọc- lớp trưởng lớp nó- vừa mới thấy cả bọn ở phạm vi 500m đã (lại) phóng như bay và mắng xối xả vào cả bọn.

- "Lớp trưởng à..." nhỏ vừa mới lên tiếng.

- "Không bao giờ. Tớ sẽ không để lịch sử lặp lại đâu. KHÔNG BAO GIỜ!!!!" Lớp trưởng giận thật rồi.

- "Vậy giờ lớp trưởng muốn gì?" Anh hỏi nhằm làm dịu con thịnh nộ kia.

- "Đền bù cho tui một cách thỏa đáng."

- "Như thế nào."

- "Ví dụ..."

- "Cách liên lạc, địa chỉ, số điện thoại cũng như tiểu sử lý lịch và tất cả những thứ liên quan của thầy Lâm...thế nào?" Đứng trọng tâm như vậy chỉ có nó thôi.

- "... 〇~〇"

- "Đồng ý không???"

- "...Được...Lẹ lên"

- "Ayiiii...mất giá quá lớp trưởng à."

- "Kệ tui."

- "Sẽ gửi qua mail sau 1h."

- "Hứa rồi đó." Thế là lớp trưởng Bảo Ngọc của chúng ta sau một hồi đòi co rút cuộc cũng bị nó dụ dỗ mà tươi tắn trở về chỗ.

- "Mây đúng đỉnh luôn Tory à."

- "Cũng nhờ ông đóng băng hết mọi thứ liên quan nên Bảo Ngọc mới không điều tra được vậy mới đỡ cho chúng ta." Nó sớm đã biết rồi.

- "Hahaha." Cả đám vui về về chỗ.

Hôm nay cũng là ngày thầy Lâm đi dạy học lại khỏi phải nói đám học sinh nó mừng gần chết.

- "Chào cả lớp. Xin lỗi vì đã nghỉ lâu như vậy. Hôm nay thầy sẽ đi dạy lại và hôm nay lớp ta cũng sẽ có giáo viên mới. Mời thầy."

Một người đàn ông với mắt đen, tóc vàng, nụ cười ấm, khuôn mặt như tạc tượng bước vào với sự hồ hởi của đám học sinh trong lớp cùng sự kinh ngạc của cả bọn nó.

- "Chào cả lớp thầy tên là Nguyễn Hoàng Phong, có thể gọi thầy là Royce nếu các em muốn, từ nay thầy sẽ phụ trách môn tiếng Anh của lớp chúng ta,

hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ." Nói xong còn khuyến mãi thêm một cái nhảy mắt cùng nụ cười chết người nữa chứ.

- "Ê Tory mày biết chuyện này không?" Nhỏ chồm qua hỏi nó.

- "...." Không thấy nó nói gì chỉ có tiếng từng khớp tay kêu lên côm cốp.

- "Aizzz... Royce chết chắc rồi." Cô nói lên với giọng hết sức "bình thường".

- "Án mạng sắp xảy ra rồi."

Cả tụi hần cũng cảm nhận được một luồng khí phát ra từ nó chỉ có con người đang đứng trên bục giảng đang đứng trò chuyện vui vẻ kia là không cảm nhận được mình sắp đối mặt với chuyện gì thôi.

- "Ái chà...lâu rồi mới về trường...cảm giác thật...ơ mà em gọi anh lên đây làm gì vậy Tory???"

- "...." *Bóp*

Hiện tại nó và anh nó -Royce- đang đứng ở sân thượng và Royce vừa nhận được một cú đánh từ đứa em gái bé bỏng của mình.

- "Ui...em ác quá đó...ui da...đau quá..."

- "Sao lại không nói em biết?"

- "Anh chỉ muốn gây bất ngờ thôi mà...ui da..."

- "Bất ngờ cái đầu anh."

- "Thôi mà Tory em mà đánh nữa là cậu ta sẽ ăn vạ cho coi." Henry lên tiếng bênh vực bạn mình. Mà cũng không phải chỉ là khi ăn vạ người bị Royce đeo bám là anh nên lên tiếng giải vây cho mình thôi.

- "Hahaha...lâu rồi mới thấy lại cảnh này." Cô với nhỏ cười nắc nẻ.

- "Thôi được rồi mình ăn đi nhỉ." Anh cắt lời trước khi cô mệt vì cười quá nhiều.

Cũng phải lâu lắm rồi kể từ ngày hôm đó cả bọn mới ngồi lại ăn vui vẻ như thế này.

- "Sắp tới là ngày sinh nhật của ông, ông kêu em về kia."

- "Sao không kêu ông sang đây đi dù sao ngày đó cũng trùng với ngày thành lập công ty làm luôn một lần cho khỏe."

- "Anh chỉ sợ ông không chịu thôi. Cũng đã lâu rồi ông không về đây."

- "Kêu ông sang đây đi."

- "Để anh hỏi ý ông."

- "Ukm"

- "Em đi đâu vậy Tory?" Henry để ý nó dường như chuẩn bị đứng lên và đi đâu đó.

- "Hôm nay là ngày 13." Rồi bước đi.

- "Ngày 13 thì sao?" Cậu thắc mắc nên hỏi.

- "Hôm nay ngày 13 sao? Sao tụi mình không nhớ?"

- "Tại mấy ngày nay có coi lịch đâu."

- "Nè tui hỏi ngày 13 thì sao? Sao không ai trả lời tui hết vậy."

- "Ngày giỗ của Davis"

Chỉ một câu nói của cô thành công làm không khí ở sân thượng nhanh chóng trở nên lạnh lẽo.

- "Ồ đâu?" Hần im lặng nãy giờ giờ mới lên tiếng.

- "Ồ nghĩa trang của gia đình chúng tôi."

Hắn không nói gì mà đứng lên rồi đi thẳng.

- "Ngạc nhiên vậy? Em nghĩ anh sẽ không cho cậu ấy đến đó chứ."

- "Mặc dù không thích tên nhóc đó lắm nhưng dù sao cũng nhờ tên nhóc đó mà Tory cũng có chút thay đổi. Mà tên nhóc đó làm gì Tory thì không yên đầu."

Hắn đi đến nơi Royce nói. Trước mắt hắn giờ là hình ảnh người con gái hắn đặt tâm vào đang đứng nhìn phần mộ của một người con trai, ánh mắt mang theo một nỗi buồn, môi nhấp nháy nói gì đó nhưng với khoảng cách này hắn không thể nghe được. Không biết nó nói gì với người trong tấm hình kia nhưng biểu cảm trên khuôn mặt nó thay đổi rất nhiều. Vui có, buồn có, giận dữ, hay làm nũng...những thứ đó đều đập vào mắt hắn một cách chi tiết tưởng tượng.

Rồi hắn vô thức bước tới chỗ nó. Dần dần những câu nói của nó lọt vào tai hắn. Lúc này hắn chỉ cảm thấy tim mình đau nhói.

- ".....Mọi chuyện kết thúc chưa anh. Em có cảm giác như em không thể trụ được nữa. Em mệt mỏi lắm. Nếu mọi chuyện vẫn chưa kết thúc em phải làm sao đây. Em nhớ anh lắm." Rồi một giọt, hai giọt thủy tinh trong suốt rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp kia. Nhìn thấy điều này hắn biết tim của hắn bị nó cướp mất rồi bởi vì tim hắn đang đau lên từng hồi.

Hắn từ từ từng bước tiến lại chỗ nó, vòng tay ôm nó vào lòng, vô thức siết chặt để nó không thể gãy ra nhưng cũng không làm đau nó.

Nó biết, nó cảm nhận được đây là hắn, nó muốn gãy ra, muốn thoát khỏi vòng tay này, nó không thể đẩy hình ảnh của Davis ra khỏi đầu, nó biết làm vậy anh sẽ buồn, sẽ thất vọng về nó, nhưng trong vô thức nó lại rúc vào vòng tay rắn chắc ấm áp của hắn mặc bản thân yếu đuối.

- "Tôi biết em đang nghĩ gì nhưng tôi tin anh ta cũng không muốn em đau lòng như thế này đâu."

Hắn xoay nó lại không cho nó nhìn vào tấm hình dán chặt lên bia mộ kia.

Hắn nhìn, nhìn chàng trai đang nở nụ cười hiền lành nói với người trong tấm hình kia.

- "Anh làm cô ấy đau lòng tôi vừa giận vừa ghen. Anh biết tại sao không? Vì anh có được trái tim của cô ấy có được tâm can của cô ấy, cô ấy luôn nghĩ về anh luôn hướng tới anh. Nhưng tôi thì tôi sẽ là người thế chỗ của anh trong lòng cô ấy, sẽ không như anh khiến cô ấy đau lòng nữa. Anh sẽ đồng ý chứ? Từ bây giờ tôi sẽ là tình địch của anh." Ánh mắt hắn lên tia khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tình địch (p2)

Cảm thấy khóc đã đủ nó cũng bắt đầu nín dần, chỉ còn tiếng thút thít nhẹ nhàng cùng hơi thở ngắt quãng vì khóc quá lâu.

Nó cũng dần buông hắn ra nhưng lại không cách nào thoát khỏi vòng tay đang bao lấy mình.

- "Nè...buông tôi ra..."

- ".....Không"

- "Anh...buông ra...nhẹ nhàng..."

- "Chỉ khi nào em đồng ý với tôi ba chuyện tôi mới buông còn không thì tôi sẽ ôm em như thế này mãi luôn."

- "Anh mặt dày vừa thôi...thả ra...không tôi..."

- "Em nghĩ em làm gì được tôi, theo như tôi nhớ không lầm thì em và tôi tính tình cũng như nhau cả tài năng cũng có thể như vậy, hai chúng ta cũng không thể nói ai hơn ai đâu"

- "Mặt dày..."

- "Chỉ ba chuyện khó lắm sao?"

- "Anh không nói sao tôi biết là gì mà đồng ý được."

- "Được rồi chuyện thứ nhất.....ừm....không được giấu tôi chuyện gì nữa, có chuyện gì cũng phải nói tôi nghe, không được giữ trong lòng, hai chúng ta cùng tìm cách giải quyết."

- "Anh là gì mà tôi phải nghe, phải nói với anh chứ...buông ra."

Hắn không nói chỉ siết chặt vòng tay đang ôm lấy nó như khẳng định hắn sẽ không buông nó ra đúng như lời hắn nói.

- "Anh...Anh...tôi nói là được chứ gì...buông ra..."

- "Chuyện thứ hai..."

- "Gì nữa?"

- "Ba chuyện lận nhớ không? Thứ hai...cho phép tôi theo đuổi em."

- "Cái...anh đừng có mà đùa..."

- "Tôi không đùa...tôi nói thật, cho tôi quyền theo đuổi em, quyền được bên cạnh em, có được không?"

Nó không nói được gì chỉ là bây giờ mặt nó biết thành một trái cà chua nhỏ chín mọng mà thôi.

- "Không nói gì là đồng ý nhé."

- "Mặc kệ anh. Còn một chuyện nữa nói lẹ đi."

- "...Ừm...tôi sẽ suy nghĩ về chuyện này sau."

- "Vậy thì thả tôi ra."

Khi vòng tay hắn dần buông lỏng thừa cơ nó lấy sức đẩy hắn thật mạnh rồi chạy vụt đi.

Hắn vẫn còn đó nhìn nó chạy đi lòng vừa vui vừa hy vọng. Biểu cảm như vậy là nó cũng có tình cảm với hắn nhỉ? Hắn mỉm cười rồi nhìn lại tấm hình một lần nữa.

- "Nếu anh có yêu cô ấy thì ở nơi nào đó hãy chúc phúc cho cô ấy. Tôi sẽ ở nơi này thay anh chăm sóc cho cô ấy."

Rồi hắn cũng đi mất dạng sau câu nói đó, chỉ có người trong hình là vẫn cứ nhìn đó mà mỉm cười.

Sau khi về đến nhà nó thật sự rơi vào rối loạn. Sao nó lại như vậy? Sao lại... Không thể tin được. Đáng ghét!!!

Sau lời tuyên thệ...ừm...gần như vậy của hắn thì hắn bắt đầu hành động như đúng nhưng những gì hắn nói. Hành động được hắn cho là hành động theo đuổi.

- "Đi học thôi." Sáng đến nhà đưa đi học.

- "Ăn cái này đi." Chăm sóc từng miếng ăn.

- "Mệt không?" Hỏi han mọi lúc, mọi nơi, mọi thời điểm.

- "Đi đâu vậy?" Làm một cái đuôi cắt hoài không dứt.

- "Nè Gia Hân cậu rảnh không?"

- "Cô ấy bận lắm." Quan luôn cả thời gian rảnh.

- "Về nhà thôi." Đưa về nhà

- "Đã trễ rồi ngủ đi." Cả giờ đi ngủ cũng quan thật nghiêm.

- "Phải mơ về tôi đó." Đến mơ gì hắn cũng quan luôn rồi.

Như vậy có bình thường không nhỉ?

- "Dạo gần đây tao thấy mày với Kelvin kì lạ lắm nha. Có chuyện gì vậy?" Cô cảm thấy có điều gì đó không ổn giữa hai người này.

- "Đúng á. Tao cũng thấy vậy." Nhỏ bon chen vào nói luôn.

Thật ra là tụi nó kéo nhau lên sân thượng hóng mát. Mà cũng không hẳn mục đích thật sự chính là tìm ra điểm bất thường giữa hắn và nó a...nên cả bọn (gồm bốn người rảnh rần không có chuyện gì làm) mới bàn bạc thảo luận tìm cách. Kết quả cô với nhỏ kéo nó lên sân thượng, còn anh với cậu kéo hắn ra sân bóng.

- "Chuyện gì là gì."
  - "Nghĩ lắm à nhen."
  - "Nghĩ cái đầu mày có tin tao cho một cú ngay đầu không?"
  - "Hihihi Tory bớt nóng a... Tại tui này thấy lạ thôi mà."
  - "Ukm lạ...hình như tao cũng cảm thấy lạ. Theo như tao đoán không lắm thì có ai đó giờ là người yêu của ai đó phải không ta?" Câu hỏi chẳng khác gì câu khẳng định.
  - "LÀM GÌ CÓ."
  - "Đồng thanh ghê."
  - "Tao...."
  - "Khỏi chối tao biết hết rồi. Hai đứa mày..."
  - "Tao mới không có...chỉ con Juli thôi."
  - "Nè chứ con nào bữa nhảy xúng lên kêu là được thằng Win tỏ tình hả?" Câu nói thành công biến mặt nhỏ thành cà chua rồi a.
  - "Vậy mày cũng vậy thôi, bữa Kaze tỏ tình với mày tao thấy hết rồi. Anh anh em em ngọt xót."
  - "Tao..." Thêm một trái cà chua nữa.
- Nó cũng không nói nữa để hai đứa bạn mình đứng cãi nhau ở đó chỉ để bản thân trôi theo làn gió nhẹ ngoài kia.
- "Tại mày làm cái quần gì vậy hả?" Hấn cảm thấy rất ư là muốn đánh người. Tại sao hai thằng trời đánh này lại xuất hiện lúc hấn chuẩn bị kéo người thương của hấn đi ăn chứ.
  - "Đại ca Kelvin xin bớt nóng. Tui này chỉ muốn biết mày làm gì con nhà người ta thôi mà."
  - "Làm gì là làm gì?"
  - "Mày qua mặt ai chứ đừng qua mặt anh em của mày hiểu chưa. Bữa đuổi theo người ta ra tới mộ mày đã nói gì, đã làm gì, hừm?"
  - "Tao méo làm gì hết. Chỉ tuyên bố với người mà cô ấy yêu là tao sẽ làm tình địch với anh ta thôi."
  - "Đù dừ."
  - "Cũng chưa bằng hai thằng bây. Rước luôn con người ta rồi."
  - "Vẫn không qua được mày nhỉ?"
  - "Haha."
  - "Mà sao mày biết."
  - "Nhìn."
  - "Mà mày tuyên bố vậy Victorya có biết không."
  - "Lúc đó tao nói nhỏ lắm không biết cô ấy có nghe không, nhưng tao có nói sẽ theo đuổi cô ấy."
  - "Đứng chát nam nhi con ả"
  - "Muốn vô viện hả?"
  - "Tuy hình ảnh của người đó vẫn còn rất sâu đậm nhưng tao tin tao có thể xoay chuyển được cô ấy, đến một lúc nào đó cô ấy sẽ chấp nhận tao thôi."
  - "Ukm chúc mày thành công."
  - "Chắc chắn phải thành công."

Chương 39: Tên đó là...?

Mọi chuyện cứ thế trôi qua từng ngày, hẳn thì chắc nó từng li từng tí, nó thì thân nhiên tiếp nhận sự quan tâm của hẳn, còn tụi kia vẫn hường phấn với nhau bất chấp cái nhìn đầy "thiện cảm" của nó và hẳn.

- "Bữa giờ im ắng ghê. Không có gì hay để làm hết." Nhỏ than vãn khi cả bọn đang ăn ở nhà ăn.
- "Vậy để tao kiếm cho mày vài việc ở Châu Phi để làm hen, tao nghe nói bên đó giờ vui lắm." Cô lên tiếng.
- "Mày rảnh thì sang đây. Tao méo nhá."
- "Mới vừa kêu chán mà. Tao kiếm việc cho làm còn cần nhần."
- "Tao vả cho lệch hàm à."
- "Hai đứa mày ăn im lặng mà ăn thì chết à." Đó là ai luôn.
- "Mà đúng là dạo gần đây im ắng thiệt. Tội thấy hơi sao sao ấy." Anh vừa đút cho cô một miếng steak từ phần của mình vừa nói
- "Yên tâm đi mấy đứa sắp có việc để làm rồi." Một giọng trầm ấm vang lên.
- "Chuyện gì?"
- "Anh với Royce mới vừa từ Dark về. Theo thông tin điều tra được thì ông ta bắt đầu bước tiếp theo của mình rồi."
- "Trẻ quá đó."
- "Anh cũng không biết nhưng có lẽ ông ta chưa muốn ra mặt."
- "Mà hình như hôm nay có học sinh mới thì phải. Anh nghe nói cậu ta mới về từ Mỹ."
- "Anh là giáo viên mà không biết sao?"
- "Chịu thôi sáng giờ anh đã gặp đâu, chỉ nghe thế thôi."
- "Mấy đứa ăn nhanh còn lên lớp."
- "Vâng."
- "MỜI THẦY LÂM ĐẾN PHÒNG GIÁO VIÊN CÓ VIỆC." Giọng của thầy hiệu trưởng truyền ra từ loa phát thanh của trường.
- "Anh đi đây lát gặp tụi em trên lớp. Còn mày qua bar đi có gì lát tao qua sau."
- "Ok."
- "Anh không dạy à?"
- "Anh chỉ xin dạy lớp tụi em thôi nên anh rảnh lắm."
- "Vậy đi dạy làm gì?"
- "Vui mà"
- "Bữa mày đánh ổng vậy còn nhệ đó Tory."
- "Tao biết mà."
- "Thôi anh đi đây. Bye mất đứa hen." Tóc độ ánh sáng.

Rồi tụi nó cũng lên lớp.

Còn Henry thì đang ở phòng giáo viên.

- "Thầy hiệu trưởng gọi có gì không ạ?"

- "Đây là học sinh mới của lớp thầy. Em ấy mới Mỹ về. Thầy giúp đỡ em ấy nhé."

Một chàng trai mới mái tóc màu đỏ rực đang quay mặt với Henry nghe nói về mình thì quay lại đối lại cho Henry một vẻ mặt hết sức ngạc nhiên.

- "Cậu..."

- "Em chào thầy... Em là Trịnh Hoàng Thiên thầy có thể gọi em là Leo, mới từ Mỹ về. Hy vọng thầy giúp đỡ ạ." Nói rồi chàng trai ấy nhìn Henry với ánh mắt thách thức, mỉm cười đầy nguy hiểm.

- "Được....được thôi." Giờ anh không biết nói gì, anh quá bất ngờ, tại sao...cậu ta...?

- "Thầy Lâm thầy sao vậy?"

- "À không...không sao...để thầy đưa em về lớp."

- "Vâng."

Rồi anh đưa Leo về lớp nhưng anh lại rẽ ở đoạn gần đó chặn lại mà hỏi.

- "Tại sao cậu lại ở đây?"

- "Ái chà...thái độ thay đổi nhanh nhỉ?"

- "Tôi đang hỏi cậu đó."

- "Tôi ở đâu là chuyện của tôi. Anh quản được?"

- "Tôi cảnh cáo cậu đừng hòng giờ trò gì ở đây."

- "Giờ trò? Tôi đâu làm gì. Chỉ là.... Tôi đến đây vì người tôi yêu mà thôi. Anh cũng biết mà. Nhì?"

- "Đừng động vào em ấy."

- "Chỉ cần cô ấy còn yêu Davis thì tôi tin chắc cô ấy cũng sẽ yêu tôi."

- "Cậu không phải Davis đừng có hòng."

- "Vậy anh nghĩ xem khi nhìn thấy tôi thì Tory sẽ như thế nào. Tôi thất vọng lắm nha."

- "Mục đích cậu về đây là gì?"

- "Tôi không cần phải nói cho anh biết. Với cả giáo viên mà chặn học sinh hỏi những chuyện thế này người khác nhìn vào lại không hay đâu." Nói rồi Leo bỏ đi để Henry ở lại đó.

Henry không đuổi theo anh lặng yên đứng đó, suy nghĩ."Lại sắp có chuyện rồi."

Lấy điện thoại gọi cho Royce.

- "Alo.."

- "Alo? Không lên lớp sao lại gọi cho tao thế."

- "Leo xuất hiện rồi."

- "CÁI GÌ??? ĐỪNG ĐÙA CHỨ."

- "Tao không rảnh để đùa kiểu đó."

- "Vậy còn Tory?"

- "Hiện tại chưa biết nhưng sẽ sớm biết thôi. Thành nhóc ấy được xếp vào lớp của tao."

- "Sh*t."

- "Mày cho người điều tra xem nó về đây làm gì?"

- "Được."

Nói xong Henry cũng đi về lớp thấy Leo đã ở đó đợi sẵn.

- "Thầy lâu quá đó."

Anh không để ý mà đi thẳng vào lớp.

- "Chào các em, hôm nay lớp chúng ta sẽ có một bạn mới. Bạn ấy mới từ Mỹ về nên các em giúp đỡ bạn nhé... Mời em vào." Ba từ cuối giọng anh bỗng trầm xuống tựa như không xuống để người đó vào.

- "Chào các bạn mình là Hoàng Thiên-Leo. Mình là anh cũng cha khác mẹ với Linh Nhi-Juli đồng thời cũng nhà người yêu của Gia Hân-Tory. Rất vui khi được gặp các bạn."

Sau lời giới thiệu đó không khí trong lớp căng thẳng hẳn lên, có tiếng xì xầm ở dưới lớp. Ai cũng bất ngờ về con người này.

Anh của cô? Còn có... Là người yêu của nó á??? Giỡn à??? Giờ ai cũng biết nó là của hân mà. Sao lại???

Rầm- "Anh đừng có ở đó ăn nói lung tung." Cô tức giận đập bàn một cái thật to rồi đứng lên quát.

- "Không ai trong Trịnh Gia công nhận anh cả, và đừng rêu rao rằng tôi là em gái anh, chúng ta chẳng có tí máu mủ nào đâu."

- "Chặc...chặc... Em gái à em nóng vội quá rồi."

- "Anh..."

- "Juli đây là lớp học đừng làm loạn ở đây." Nó lạnh lùng lên tiếng.

- "Phải đó chúng ta không nên làm chuyện này lớn lên. Chúng ta sẽ giải quyết nó sau. Mày ngồi xuống đi." Nhỏ đứng lên kéo lên ngồi xuống.

- "Em vẫn quyền lực như ngày nào. Và lạnh lùng nữa. Nó khiến anh càng yêu em hơn đó." Leo đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc nó.

- "Đừng chạm vào em ấy." Hân đứng dậy chụp lấy tay của Leo.

- "Cậu là ai mà lên tiếng ở đây?"

- "Tôi..."

- "Là ai không cần anh quản, cũng đừng chạm vào tôi bằng bàn tay bẩn thỉu đó." Nó nhìn Leo bằng ánh mắt lạnh lẽo như muốn nói rằng anh tránh xa tôi ra.

- "Được rồi. Anh sẽ không làm gì đâu. Chúng ta gặp nhau sau giờ học nhé. Anh có rất nhiều chuyện để nói với em đó. Nhưng điều quan trọng nhất là anh nhớ em." Leo nhấn từng chữ một để chắc rằng ai cũng có thể nghe được.

- "Đây là lớp học em trật tự một chút nếu không muốn tôi đuổi em ra khỏi lớp." Henry rục rịch nói.

Leo chỉ cười khẩy rồi tự đi cái bàn trống trong lớp mà ngồi, bắt chéo chân lên bàn rồi nhìn nó.

Hân này giờ bị bơ toàn tập, cộng với việc một cái tên từ đâu chui ra rồi tuyên bố là người yêu nó? Mơ sao? Hân còn chưa cura đồ tên đó là ai mà dám...

- "Tên đó là ai thế?" Nghe giọng hân sắc mùi giấm chua.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Leo

- "Hân là một tên đáng ghét, khó ưa, là tên khốn nạn nhất trên đời." Nhỏ tức giận nói.

Cả bọn đang ở sân thượng ăn trưa. Đương nhiên có cả Henry và Royce nữa.

- "Hắn làm gì mà em tức giận ghê thế?" Cậu quan tâm người yêu hỏi han đồng thời cũng dứt cho nhỏ một miếng steak từ phần mình.
- "Hắn ta là anh cùng cha khác mẹ của tôi." Nhỏ buồn bã nói ra điều mà mình không muốn nhất.
- "Anh trai á??"
- "Các em luôn mang lại những điều bất ngờ đến không tưởng đó."
- "Hắn ta là sai lầm lớn nhất của cuộc đời ba tôi. Là nỗi nhục của Trịnh Gia."

Đó là chuyện rất lâu về trước, ba của cô trong một lần đi tiệc đã uống say, về đến nhà đã khuya mẹ cô lúc đó cũng đang ở cử khi vừa mới sinh Davis nên không ở dưới nhà chờ chồng mình. Nhân lúc này người làm thân cận nhất của mẹ cô cũng là người mà mẹ cô tin tưởng đã lừa ba cô lên giường nhằm có thể một chân lên làm nhị phu nhân.

Hôm sau khi biết chuyện mẹ cô đã rất sốc, bà bị trầm cảm một thời gian, còn ba cô đã đuổi bà ta ra khỏi nhà. Sau một khoảng thời gian giải thích phân trần mẹ cô cũng đã nguôi ngoai.

Những tưởng mọi chuyện đã êm đẹp thì bà ta một lần nữa xuất hiện với một đứa trẻ trên tay nói đây là máu mủ của Trịnh Gia và bắt ba cô chịu trách nhiệm về đứa trẻ. Đứa trẻ đó chính là Leo.

Sau khi xác định được đứa trẻ đó đúng là máu mủ của mình, ba cô đã đồng ý nuôi nấng nó nhưng không cho ai biết đó chính là con mình. Trong Trịnh Gia cũng không ai chấp nhận Leo.

Từ nhỏ do không được thừa nhận cũng như do bà mẹ lúc nào cũng nói về việc chiếm lấy Trịnh Gia, chiếm lấy những gì bà ta cho là của bà ta nên Leo đã nung nấu ý định giành giật tất cả. Và cái gai lớn nhất chính là người thừa kế của Trịnh Gia - đại thiếu gia Davis.

Leo luôn tìm mọi cách để có được thứ mình muốn mà không từ thủ đoạn. Nên ngay từ lúc bắt đầu hắn ta đã là kẻ thù của tất cả bọn nó.

- "Anh ta và cả mẹ của anh ta đều là một lũ dê tiện."
- "Vậy còn cái vụ người yêu?" Câu hỏi sắc mùi giấm chua.
- "Hắn ta luôn ghét Davis, luôn muốn cướp mọi thứ của anh ấy, và Tory là một trong những thứ mà anh ta muốn cướp."
- "Vì hắn biết Tory rất yêu Davis nên hắn ta mới muốn biến Tory thành người của hắn. Nhưng tại Tory khó đối phó nên giờ hắn chưa toại nguyện thôi."
- "Đúng là tên khốn nạn mà" Tay hắn đã nắm thành quyền.
- "Lần này hắn về không biết là có chuyện gì?"
- "Chắc chắn là không phải chuyện tốt đẹp gì? "
- "Đại tỷ, tụi em tới rồi"
- "Ren Ken... Hai đứa đến đây làm gì?"
- "Đại tỷ muốn tụi em tìm chút thông tin của Leo nên tụi em tới đây."
- "Vậy...?"
- "Theo những gì tụi em tìm hiểu thì Leo về đây vẫn giữ mục đích cũ...tuy nhiên tụi em lại biết được một điều...Leo và ông ta có quan hệ, chính xác ông ta đã nhận nuôi Leo."
- "Ông ta? Nhân vật mới nữa hả?"
- "Ông ta giống Leo là một đứa con vô thừa nhận."
- "Để anh nói cho Tory... Ông ta là anh của ba tôi. Ban đầu Nguyễn Gia sẽ là do ông ta kế thừa. Nhưng một người trong nhà đã chỉ ra được ông ta đã những điều xấu có nguy cơ ảnh hưởng tới công ty. Không những vậy ông ta có dã tâm rất lớn. Nhận biết được Nguyễn Gia sẽ đổ vỡ nếu ông ta kế thừa nên Nguyễn Gia được đưa cho ba tôi. Không chỉ vậy khi ba tôi lên nhậm chức chủ tịch công ty làm ăn rất tốt công thêm sự hỗ trợ của Trịnh Gia và Hoàng Gia nên rất được mọi người tin nhiệm. Nên ông ta đem lòng hận ba tôi cùng mọi người mới năm lần bảy lượt lập mưu tính kế hại chúng tôi."
- "Không chỉ có vậy mẹ của đại tỷ là người mà ông ta yêu sâu đậm. Từ lúc mà mẹ tỷ từ chối ông ta thì ông ta đã rất hận rồi."
- "Vậy thì việc nhận nuôi Leo cũng không khó hiểu."

Không gian lại rơi vào yên lặng lần nữa. Điện thoại của nó rung lên.

- "Alo?"
- "Chào em Tory."
- "Leo?"
- "Em nhận ra anh. Thật hạnh phúc quá đi."
- "Anh muốn gì?"
- "Muốn gặp em"
- "Tôi nghĩ chúng ta không có gì để gặp riêng như vậy."
- "Nhưng anh lại muốn. Anh đang ở chỗ của Davis. Em tới chứ?"
- "...."
- "Anh nghĩ anh ấy cũng muốn chúng ta gặp nhau đó."
- "Anh không có tư cách ở đó."
- "Sao lại không. Anh ấy là anh trai của anh mà nhĩ."

Nó không nữa tức giận bỏ đi. Nó phóng thẳng lên mộ của Davis. Nó không muốn hấn ta đến đó chút nào.

Cả đám cũng không ngồi yên đi theo nó. Có điều nó chạy quá nhanh nên tụi nó bị bỏ một đoạn xa.

- "Leo."
- "Em đến nhanh thật muốn gặp anh đến vậy sao?"
- "Ai cho anh đến đây?"
- "Anh đến thăm anh trai thì có gì sai."
- "Anh trai? Có bao giờ anh xem anh ấy là anh?"
- "Đúng. Hấn ta không đáng để làm anh của anh. Hấn ta chết là đáng. Chỉ vì hấn mà ba không thừa nhận anh. Chỉ vì hấn mà mẹ con anh không nơi nương tựa. Hấn chết là đúng."
- "Không phải vì mẹ anh? Nếu như bà ta không tham lam. Không từ thủ đoạn để lừa ba tôi lên giường. Anh nghĩ anh được sinh ra. Được đứng đây mà oán sao?" Cả bọn vừa mới tới đã nghe hấn nói những lời không hay về Davis. Không chịu được cô mới đứng ra mà chửi hấn.
- "Ồ em gái...em cũng đến sao?"
- "Anh không phải anh trai tôi. Tôi chỉ có một người anh là Davis. Anh ấy mất rồi. Anh nghe rõ chưa."
- "Tại sao? Tại sao không ai thừa nhận tôi? Tại sao? Tôi làm gì sai sao?"
- "Sự tồn tại của anh đã là một sai trái rồi. Chính mẹ anh là người đã khiến anh như. Anh nên trách mẹ anh thì hơn."
- "Mẹ tôi không có lỗi. Lỗi là của các người. Mẹ tôi không có lỗi. Nghe rõ chưa."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hội ngộ

- "Mẹ anh không lỗi? Chính bà ta chính là người tạo nên cái nỗi bất hạnh anh đang mang đó."
- "Nói dối."

- "Bình tĩnh nào con trai. Đừng để lũ người kia làm con lung lay chứ."

Một người đàn ông mặc trên người bộ âu phục màu đen, dáng vẻ thô kệch cùng nụ cười cợt nhả, trên mặt của hắn có một vết sẹo dài.

Ông ta chính là anh trai của ba nó. Có vẻ như ông ta đã đến đây từ sớm.

- "Ông làm gì ở đây?"

- "Con nói chuyện với bác mình như vậy sao?"

- "Ông không phải bác tôi. Đừng có mà hàm hồ."

- "Không ngờ sau bao nhiêu năm con lại hỗn xược như vậy."

- "Ông không xứng đáng với sự tôn trọng của tôi."

- "Đúng là cha nào con nấy, đều xác láo như nhau."

- "Tốt hơn hết ông nên ngậm miệng lại trước khi tôi không thể kiềm chế được mình." Royce giận dữ gầm lên từng tiếng.

- "Anh hai..." Nó nhẹ nhàng lên tiếng như nhắc nhở anh nó gì đó.

- "Bác sao lại đến đây. Tôi nhớ không lầm bác không thích Davis. Không lý do gì bác lại đến thăm anh ấy."

- "Ít ra còn được con biết lễ phép Tory."

- "Chỉ là trước mặt người yêu tôi nên tôi không muốn mất hình tượng thôi."

- "Con còn yêu nó sao?" Vừa nói vừa chỉ vào ngôi mộ của Davis. "Nó bây giờ là một bộ xương khô, một nắm mồ xanh cỏ thế mà con còn yêu nó. Thật đáng tiếc."

- "Nhưng ít ra anh ấy là con người, một con người ấm áp, không như ông đến cầm thú cũng không bằng."

Lời nói sắc lạnh, gương mặt không cảm xúc của nó khiến lão ta nhưng tức điên lên nhưng lại cố kiềm chế để không lộ ra.

- "Đúng là cha nào..."

ĐỪNG ĐỪNG - "Ông không xứng để nói về họ đâu." Chính nó là người rút súng ra và bắn. Nó cố tình bắn trượt qua mặt lão ta, chỉ cách vài mm là trúng.

Nó là vậy, nhắc nhở anh mình giữ bình tĩnh trong khi mình là người ra tay trước. Đúng là...

- "BA..." Leo hốt hoảng kêu lên.

Lão ta cũng rất bất ngờ. Đứng bất động.

- "Ông tốt hơn hết nên biến khỏi đây trước khi tôi nổ thêm phát nữa. Tôi cam đoan phát tiếp theo không trượt đâu, mà là ghim vào đầu ông đấy. Lão già."

- "Mày chờ đó. Tao nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này." Nói rồi lão được Leo dìu ra khỏi đó.

- "Mày bắn lão ta như vậy không sợ lão ta bắn trả sao? Mày liều vừa thôi." Lúc này cô mới nhận thức được điều gì, hốt hải tiến tới chỗ nó mà trách.

- "Chỉ là lúc nãy không suy nghĩ nhiều như vậy."

- "Mày thật là..."

- "Về nhà thôi tối nay anh sẽ xuống bếp."

- "Yeahhhhh. Lâu rồi mới ăn đồ anh nấu."

- "Đi thôi."

Thế là cả bọn kéo nhau về nhà nó.

Nhưng về đến nhà lại có một chuyện bất ngờ xảy ra.

- "ÔNG...PAMA...?" Vâng...đó là tiếng hét của Royce.

Chẳng qua là nhà nó đột nhiên có vài vị khách là ông và pama nó thôi.

- "Con làm gì mà hết toán lên thế?" Mama nó đang nhàn nhã uống trà.

- "Sao ba người lại ở đây?"

- "Con đó... Suốt ngày kích động như vậy. Nhìn em con xem nó có như thế không?" Papa nó thì đang ôm eo mama nó.

- "Tory em biết trước sao?"

- "Chỉ là về nhà thấy vài đôi giày lạ, rồi lại ngửi thấy mùi trà nên biết thôi."

- "Vẫn là con gái ta sắc sảo. Nhưng mà... Hôm nay con đem nhiều bạn về thế?"

- "Ông, papa, mama, đây là một bạn cùng lớp con, gọi họ là Kevin, Kaze, Win, bọn họ là tam bang chủ của King."

- "Là một trong những bang hùng mạnh nhất ở đây? Đúng là tuổi trẻ tài cao."

- "Bác trai khen trật rồi. Bọn hậu bối chúng cháu phải học tập rất nhiều từ tiền bối là bác đây ạ."

- "Tre già măng mọc mà. Ta già rồi không theo kịp mấy đứa."

- "Không đâu ạ. Nếu không có các bậc tiền bối làm gương sao chúng cháu làm nên chuyện được."

- "Hahaha... Thật khéo ăn nói."

- "Con hỏi là ba người sao ở đây? Ai chú ý con đi chứ." Royce lên tiếng bắt mắt, anh là đang bị ngó lơ đó hả.

- "Sắp tới có một bữa tiệc giữa các tập đoàn lớn, lần này được tổ chức ở đây, nên chúng ta qua đây, cũng coi như kiểm tra mấy đứa ở bên đây có tốt không." Mama nó lên tiếng giải thích.

- "Sao con không nghe nói gì nhỉ?"

- "Con có kinh doanh sao?"

- "Tory con cũng được mời chứ?"

- "Vâng ạ. Con vừa nhận được thiệp mời vào sáng nay."

- "Sao tụi tao không biết?" Cô và nhỏ thắc mắc.

- "Tao tính nói nhưng lại gặp lão ta nên chưa kịp nói."

- "Con đã gặp..."

- "Phải."

- "Lên phòng nói chuyện với ta." Ông nó nói rồi đi lên phòng.

- "Vâng."

- "Để anh lên..."

- "Em lên là được, anh ở đây nấu cơm đi, em đói." Cười nhẹ rồi cũng theo ông nó.

- "Ông vẫn còn giận con sao?"

- "Ông không giận con, chỉ là hiện tại ông đang quan tâm chuyện của bác con thôi."

Mọi người trong phòng khách cũng không nói gì nữa, mỗi người chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Trên phòng làm việc, ông nó đang ngồi trên ghế, mắt lại hướng về khoảng không nào đó.

- "Ông..."

- "Nó vẫn khỏe chứ?"

- "Vẫn khỏe." Nó biết ông thương lão ta rất nhiều, chỉ là những điều mà lão ta làm không thể tha thứ mới không nhìn mặt lão ta.
- "Nó..."
- "Vẫn còn lập mưu hại bọn con được chứng tỏ vẫn rất khỏe, sống cũng tốt, ông đừng lo, ông hãy giữ gìn sức khỏe của mình đi đã, đừng lo nghĩ nhiều như vậy."
- "... "
- "Con hỏi ông... Ông có hối hận khi giao lại quyền thừa kế cho ba con?"
- "... Ta chưa bao giờ hối hận."
- "Vậy ông có hối hận khi đã không nhìn mặt bác?"
- "... Không"
- "Nhưng con lại không thấy vậy."
- "... "
- "Vậy ông có giận anh trai con không?"
- "... Có"
- "Đã qua nhiều năm như vậy mà vẫn còn giận sao ạ?"
- "... Ta không có đứa cháu như nó."
- "Ông lại nói sai lòng mình nữa rồi."
- "... Ta không có."
- "Ông giận anh con vậy mà lại âm thầm đầu tư vào nhà hàng của anh ấy. Lúc ông bệnh hay mệt mỏi cũng chỉ ăn món ăn ở nhà hàng anh ấy. Thậm chí còn cho người theo dõi xem anh ấy sống có tốt không, có làm sao không. Con còn chưa có được đãi ngộ như vậy a~."
- "Con điều tra ta?"
- "Không phải điều tra mà là quan tâm"
- "Đúng là không gì qua mắt được con."
- "Con phải xứng đáng với danh phận con đang có chứ."
- "Bữa tiệc sắp tới tuy là nói của những tập đoàn lớn nhưng cũng có những tai to mặt của thể ngầm. Con hãy cẩn thận."
- "Con biết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.